LARRY NIVEN

LUMEA DE DINCOLO DE TIMP

LARRY NIVEN

LUMEA DE DINCOLO DE TIMP

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu
Titlul original: A WORLD OUT OF TIME

Teora
CP 79-30, cod 72450 Bucureşti, România Tel.: 619.30.04 Fax: 210.38.28
Distribuţie
B-dul Al. I. Cuza nr. 39 Tel.: 222.45.33 Fax: 222.45.33
Teora - Cartea prin poştă
CP 79-30, cod 72450 Bucureşti, România Tel.: 635.14.41
Responsabil de colecţie: Marius Dinescu
Redactor: Mihaela Ştefan
Coperta: Valentin Tănase
ISBN: 973-601-234-4
Tiparul executat la POLSIB S.A.
Printed in Romania

eBook v1.0
bokken
eBook v2.0
FrozenWind

Dedicaţie

Pentru Owen şi Judy-Lynn del Rey, care au redactat manuscrisul acestei cărţi şi m-au obligat să rescriu unele fragmente: Unde naiba aţi fost când s-a publicat *Lumea Inelară?* Pentru toţi cei care deţin o primă ediţie a *Lumii Inelare:* "Păstraţi-o! Este singura versiune în care Pământul se roteşte în direcţia greşită (Capitolul 1)."

CAPITOLUL UNU

Rammer

I

A fost odată un bărbat mort.

Aştepta de două sute de ani într-un sicriu etichetat corespunzător, al cărui înveliş exterior conţinea azot lichid. Trupul său congelat era plin de tumori canceroase îngheţate. O păţise rău de tot.

Aştepta ca medicina să găsească un tratament.

O aşteptare zadarnică. Acum cele mai multe forme de cancer puteau fi vindecate, însă nu exista nici un tratament pentru miliardele de celule ale căror membrane fuseseră rupte prin dilatarea cristalelor de gheaţă. Bărbatul cunoscuse acest risc. Şi-l asumase oricum. De ce nu? Era pe *moarte.*

Criptele conţineau peste un milion de asemenea trupuri îngheţate. De ce nu? Erau pe *moarte.*

***

Ceva mai târziu a apărut un tânăr delincvent. Numele său a fost uitat, iar crimele comise au rămas secrete, totuşi trebuie să fi fost ceva teribil. Drept pedeapsă, Statul i-a şters personalitatea.

După aceea, el n-a fost decât un recipient: un corp cald, respirând, ba chiar perfect sănătos - dar gol pe

dinăuntru.

Statul se putea folosi de un om gol pe dinăuntru.

Corbell s-a deşteptat pe o masă tare: tot trupul îl durea de parcă dormise prea mult în aceeaşi poziţie. A privit nepăsător plafonul alb. Treptat şi-a amintit de un sicriu cu pereţi dubli, de somn şi de durere.

Durerea dispăruse.

S-a săltat brusc în capul oaselor.

Imediat după aceea a desfăcut disperat braţele, căutând să-şi regăsească echilibrul. Totul se simţea altfel decât ar fi trebuit. Braţele nu i se mişcau corespunzător. Corpul îi era prea uşor. Capul i se bălăngănea în mod ciudat pe un gât subţire. Se întinse grăbit spre cel mai apropiat sprijin: un tânăr blond, purtând o salopetă albă, însă nu reuşi să se prindă de el; mâinile îi erau mai scurte decât se aşteptase. Se răsturnă pe o parte, clătina din cap şi se îndreptă grijuliu.

Braţele… Erau costelive, noduroase - nu-i aparţineau.

– Te simţi bine? întrebă necunoscutul în salopetă.

– Mda, încuviinţă Corbell.

"Dumnezeule, ce mi-au făcut? Crezusem că sunt pregătit pentru orice, dar…" Se strădui să-şi stăpânească panica. Îşi simţea gâtlejul răguşit, totuşi asta nu reprezenta o problemă. Cu siguranţă se afla în corpul altcuiva, însă părea că scăpase de cancer.

– În ce dată suntem? Cât a trecut?

O revenire rapidă. În gând, inspectorul îi atribui un plus.

– După calendarul vostru, anul două mii o sută nouăzeci. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa calendarului nostru.

Afirmaţia nu prevestea nimic bun. Precaut, Corbell amână întrebarea evidentă: "Ce s-a întâmplat cu mine?" şi rosti doar:

– De ce?

– Nu te vei alătura societăţii noastre.

– Nu? Atunci ce-o să fac?

– Poţi opta pentru câteva meserii - nu prea multe. Dacă nu corespunzi niciuneia, vom încerca pe altcineva.

Corbell se aşeză pe marginea mesei. Trupul său părea mai tânăr, mai mlădios, în mod clar mai suplu, dar nu foarte curat. Era extrem de conştient că abdomenul nu-l mai durea, indiferent cum s-ar fi răsucit.

– Şi cu mine ce se-ntâmplă? Întrebă el.

– Până acum n-am putut găsi un mod de a răspunde la această întrebare. Ai putea s-o denumeşti o problemă metafizică, spuse inspectorul. Lasă-mă să-ţi povestesc ce ţi s-a întâmplat până acum, şi apoi poţi decide singur.

Existase un om golit. Continua să răsufle şi era la fel de sănătos precum ceilalţi membri ai societăţii din anul 2190, dar fusese golit. Configuraţiile sale cerebrale, căile bătătorite ale reflexelor nervoase, amintirile, *persoana* fuseseră şterse toate, ca pedeapsă pentru o faptă nedenumită.

Apoi mai existase fiinţa congelată.

– Reporterii voştri vă numeau "vafe", rosti blondul. De câte ori am urmărit benzile, n-am înţeles ce voiau să spună.

– Erau o specialitate de îngheţată…

Corbell însuşi folosise termenul, înainte de a ajunge şi el în aceeaşi stare. O vafă - un mort congelat.

În creierul îngheţat al unei vafe, configuraţia căilor electrice rămăsese nealterată şi putea fi copiată. Procesul ducea la încălzirea creierului şi la distrugerea majorităţii structurilor, dar asta era cel mai puţin important, fiindcă trebuiau făcute şi alte lucruri.

Personalitatea nu rezida exclusiv în creier. ARN-ul memoriei era concentrat în creier, dar trecea prin toţi nervii şi prin sânge. În cazul lui Corbell, ARN-ul putea fi extras din ceea ce mai rămânea după extirparea celulelor

canceroase. Corbell pricepu însă că după operaţie nu se mai putea vorbi de o fiinţă omenească, ci doar de un fel de terci însângerat.

– Ceea ce s-a făcut cu tine este irepetabil, explică inspectorul. Ai căpătat o singură şansă - aceasta. Dacă nu reuşeşti, încheiem socotelile şi încercăm cu altcineva. Criptele sunt pline de vafe.

– Adică o să-mi ştergeţi personalitatea? întrebă tulburat Corbell. Dar eu n-am comis nici o crimă! N-am şi unele drepturi?

Inspectorul păru surprins, apoi izbucni în râs.

– Credeam că ţi-am explicat... Bărbatul care crezi că eşti tu este mort. Testamentul lui Corbell a fost autentificat de multă vreme. Văduva lui...

– La dracu, mi-am lăsat banii mie însumi!

– Degeaba. (Deşi individul surâdea, chipul lui era inexpresiv, distant, netulburat. Un veterinar zâmbind liniştitor pisicii care trebuie cruţată de chinurile bătrâneţii.) Un om mort nu poate deţine absolut nimic. Aspectul a fost soluţionat în mod legal de multă vreme. N-ar fi fost corect pentru moştenitori.

Corbell îndreptă degetul mare, neaşteptat de osos, spre pieptul lui scofâlcit.

– Dar acum sunt viu!

– Nu în mod legal. Îţi poţi câştiga noua viaţă. Dacă prezinţi dovezi credibile, Statul îţi va elibera un nou certificat de naştere şi-ţi va oferi cetăţenie.

Corbell rămase câteva clipe pe gânduri, apoi coborî de pe masă.

– Atunci să-i dăm drumul. Ce trebuie să ştii despre mine?

– Numele.

– Jerome Branch Corbell.

– Mie poţi să-mi spui Pierce.

Inspectorul nu-i întinse mâna. Nici Corbell n-o făcu,

poate fiindcă simţise că individul n-avea să răspundă gestului, sau poate fiindcă ambele sale palme trebuiau în mod evident spălate.

– Sunt inspectorul tău. Eşti sociabil? Este doar o întrebare. Mai târziu, te vom testa detaliat.

– Mă înţeleg cu oamenii din jur, dar îmi place să-mi păstrez o anumită intimitate.

Pierce se încruntă.

– Asta restrânge opţiunile mai mult decât bănuieşti. Izolaţionismul pe care-l denumeşti "intimitate" a fost… mă rog, o modă trecătoare. Nu avem suficient spaţiu şi nici tendinţă pentru aşa ceva… Nu te putem trimite pe o colonie planetară…

– Aş putea fi un colonist bun. Îmi plac călătoriile.

– Nu eşti deloc recomandat pentru împerechere. Nu uita: genele nu-ţi aparţin. Nu… Ai o singură posibilitate, Corbell. Rammer.

– Rammer?

– Mă tem că da.

– Ăsta-i primul cuvânt necunoscut pe care l-ai rostit de când m-am trezit. De fapt… limbajul nu s-a schimbat chiar deloc? N-ai nici cel mai mic accent.

– Face parte din profesiunea mea. Ţi-am învăţat limba prin injecţii ARN, cu mulţi ani în urmă. La rândul tău, îţi vei învăţa meseria în acelaşi fel - dacă vei ajunge aşa departe. O să fii surprins cât de repede o poţi face. Ar fi însă mai bine să spui adevărul în legătură cu preferinţa pentru singurătate şi călătorii. Accepţi să ţi se comande?

– Am făcut armata.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că da.

– Bine. Îţi plac locurile stranii şi persoanele îndepărtate, sau invers?

– Amândouă, surâse plin de speranţă Corbell. Am construit clădiri în toată lumea. N-aveţi nevoie de încă un

arhitect?

– Nu. Consideri că Statul îţi datorează ceva? întrebarea putea avea un singur răspuns.

– Nu.

– Totuşi ai dorit să fii congelat. Ai considerat probabil că viitorul îţi datorează ceva.

– Absolut deloc. Am riscat totul pe o carte. Eram pe moarte.

– Aha. Inspectorul îl privi gânditor: Dacă ai fi crezut în ceva, poate că moartea n-ar fi însemnat chiar atât de mult.

Corbell nu spuse nimic.

***

Îi dădură un test scurt de asocieri verbale în engleză, în urmă căruia Corbell bănui că multe vafe datau din perioada propriei sale morţi, în 1970. Îi luară sânge, apoi îl supuseră unor exerciţii fizice istovitoare, şi-i luară din nou sânge. Îi controlară pragul durerii prin stimularea directă a nervilor - îngrozitor de neplăcut - şi-i luară iarăşi sânge. Îi dădură un puzzle chinezesc şi-i ordonară să-l demonteze.

După aceea, Pierce îl anunţă că testele luaseră sfârşit.

– La urma urmei, îţi cunoşteam deja starea sănătăţii.

– Atunci, de ce mi-aţi mai luat sânge? Inspectorul îl privi o clipă, apoi rosti:

– Spune-mi tu!

Ceva din privirea individului îi dădu lui Corbell senzaţia înfricoşătoare că de răspunsul acela atârna supravieţuirea sa. Sentimentul putuse fi provocat de trăsăturile ascuţite ale inspectorului, de ochii lui albaştri şi reci, sau de surâsul îngheţat. Totuşi… Pierce participase la toate testele, urmărindu-l de parcă voia să-şi verifice o apreciere anterioară. Corbell se gândi atent înainte să răspundă.

– Trebuia să ştiţi cât anume pot rezista până abandonez. Analizând eşantioanele de sânge, urmărind nivelul adrenalinei şi al toxinelor provocate de oboseală, puteţi afla cât de obosit eram în realitate.

– Exact, încuviinţă inspectorul. Corbell supravieţuise încă o dată.

Ar fi cedat mult mai devreme la testarea durerii, însă la un moment dat, Pierce menţionase că arhitectul era a patra personalitate vafă implantată în corpul acela.

***

Îşi amintea cum se pregătise pentru somnul cel lung, cu două sute douăzeci de ani în urmă.

Fusese înconjurat de familie şi prieteni, ca de un cortegiu funerar. Alesese sicriul, plătise cavoul şi-şi făcuse testamentul, dar nu considerase nici o clipă *că murea.* I se făcuse o injecţie. Durerile permanente dispăruseră, plutind într-o ameţeală uşoară. Adormise.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, se gândise la viitor şi se întrebase cum va fi lumea în care se va trezi. O criptă în necunoscut… Un guvern mondial? Vehicule interplanetare? Energie prin fuziune, lipsită de deşeuri? Veşminte stranii, vopsele corporale, nudism? Noi principii arhitecturale, clădiri plutitoare, ezoterice?

Sau suprapopulaţie, sărăcie, epuizarea rezervelor de combustibili fosili şi revenirea la munca fizică? Se gândise la toate astea, însă nu-şi făcuse griji. Lumea nu şi-ar fi permis să-l trezească dacă era într-atât de săracă. Lumea la care visase în acele ultime clipe era una îmbelşugată, ce-şi putea permite să întreţină o ciudăţenie ca Jaybee Corbell.

Se părea însă că nu avea să vadă prea multe din toate acestea.

După încheierea testelor, părăsiră încăperea. Paznicul

care îl conducea îi prinsese antebraţul slăbănog cu mâna sa musculoasă. Nici lanţurile la picioare n-ar fi fost mai eficiente, dacă Corbell se gândea la evadare. Suiră o scară îngustă şi ieşiră pe terasa clădirii.

Soarele amiezii strălucea pe un cer albastru, care se decolora treptat, întunecându-se spre orizont. În câteva porţiuni ale terasei, existau şiruri dese de plante verzi, iar în rest, panouri care păreau de sticlă, întoarse către astrul zilei.

De pe o pasarelă între două terase, Corbell întrezări un fragment al viitorului: o metropolă ticsită de clădiri cu acelaşi design cubist, impersonal.

Iar el se găsea la o înălţime incredibilă, pe o bandă îngustă din beton lipsită de orice balustradă. Încremeni. I se tăie răsuflarea.

Paznicul nu rosti nici un cuvânt. Îl trase pe Corbell de braţ, nu violent, şi aşteptă să vadă ce face. Fostul arhitect îşi adună toate puterile şi merse mai departe.

***

Încăperea în care pătrunseră conţinea numai paturi: ziduri de culcuşuri, despărţite prin spaţii înguste de trecere. Iluminatul era artificial, deşi afară se apropia de amiază. Oare trebuia să doarmă? Schimbarea fusurilor orare nu-l deranjase niciodată pe Corbell.

Dormitorul era cu adevărat mare, cuprinzând cam o mie de paturi. Majoritatea erau ocupate. Câţiva indivizi priviră indiferenţi paznicul care-i indică lui Corbell cuşeta sa. Era cea mai de jos dintr-o coloană de şase. Ca să se culce, trebui să se lase în genunchi şi să se rostogolească. Aşternutul era ciudat: neted, mătăsos, chiar alunecos la pipăit - singura aparenţă de lux din jur. Nu exista însă absolut nimic cu care să se acopere. Rămase pe o parte, privind dormitorul aproape de la nivelul podelei.

Acum, în sfârşit, îşi permitea să se gândească.

"Sunt viu."

Ceva mai devreme, gândul acesta putea constitui o fatală distragere a atenţiei. Până acum şi-l interzisese.

"Am reuşit!"

"Sunt viu!"

"Şi tânăr! Clauza asta nici măcar nu figura în contract."

"Totuşi", îşi spuse el fără tragere de inimă, însă obiectiv, "cine-i viu? Un fel de produs multiplu? Un criminal reabilitat cu ajutorul unor produse chimice şi al unei spălări de creier?... Nu! Jaybee Corbell este viu şi sănătos, chiar dacă puţin confuz."

Cândva deţinuse un talent destul de rar: putea adormi oriunde şi oricând. Dar acum somnul era foarte departe de el. Privi şi încercă să înveţe.

***

Trei lucruri erau şocante în dormitor.

În primul rând, mirosul. Se părea că parfumurile şi deodorantele reprezentaseră o altă modă trecătoare. Pierce nu făcuse de mult o baie. Acelaşi lucru se putea afirma şi despre noul şi îmbunătăţitul Corbell. Aici însă, mirosul era mult mai puternic.

În al doilea rând, culcuşurile pentru relaţii sexuale, suprapuse câte patru, de două ori mai late decât celelalte şi cu saltele mai groase. În ele nu se dormea, ci se făcea dragoste. Pe Corbell îl ului faptul că erau la fel de expuse ca şi restul, neavând nici măcar o draperie protectoare împrejur.

Acelaşi lucru se putea spune despre grupurile sanitare.

"Cum pot trăi aşa?"

Corbell îşi frecă nasul şi tresări... apoi se blestemă pentru reacţia respectivă. Propriul său nas fusese mare, cărnos şi oarecum lipsit de formă. Acum însă, făcând

gestul reflex ce-l utiliza atunci când încerca să se concentreze, dăduse peste un nas mic, îngust, cu o muchie dreaptă şi ascuţită. Probabil că avea să se obişnuiască atât cu mirosurile cât şi cu alte aspecte înainte de a izbuti să-şi accepte propriu-i nas.

În cele din urmă, adormi.

După apusul soarelui, un bărbat veni după el. Era un individ voinic, mătăhălos, cu o salopetă cenuşie şi o faţă lătăreaţă şi inexpresivă, care nu-şi pierdea timpul vorbind. Găsi patul lui Corbell, îl apucă pe arhitect de braţ şi-l trase afară, împingându-l după aceea înaintea lui. Corbell nu se trezise pe deplin când ajunse în faţa lui Pierce.

– Altcineva nu mai vorbeşte engleza? se răsti el nervos.

– Nu, răspunse inspectorul.

Pierce şi paznicul îl instalară pe Corbell într-un fotoliu confortabil aflat înaintea unui ecran mare, concav. Îi puseră pe urechi o pereche de căşti. Pe stativul de deasupra capului său, aşezară un flacon din plastic conţinând un fluid limpede. Corbell observă un tub din plastic transparent, prevăzut cu un ac hipodermic.

– Micul dejun?

Pierce nu sesiză sarcasmul.

– O să capeţi o masă pe zi - după şedinţele de instruire şi antrenament.

Înfipse acul într-o venă de pe braţul lui Corbell, apoi protejă locul cu o substanţă ce părea plastilină.

Corbell îl urmări cu indiferenţă. Dacă vreodată îi va fi fost frică de ace, lunile de chinuri şi cancer alungaseră teama definitiv. Dimpotrivă, ajunsese să aştepte înţepăturile ce-i alungau temporar suferinţa.

– Acum învaţă, rosti Pierce. Manşa aceasta controlează viteza. Volumul este reglat pentru auzul tău. Poţi revedea orice secţiune, însă numai o dată. Nu-ţi face griji în legătură cu mişcările braţului, nu poţi desprinde tubul.

– Mai există ceva ce voiam să te întreb, dar uitasem cuvântul. Ce-i acela "rammer"?

– Pilot spaţial.

Corbell îl examină atent pe inspector.

– Glumeşti...

– Nu. Acum, învaţă. Pierce cuplă ecranul şi plecă.

II

Un rammer era pilotul unei nave cosmice.

Navele cosmice erau statoreactoare tip Bussard. Ele capturau hidrogenul interstelar în plase nevăzute de forţă electromagnetică, îl comprimau şi-l dirijau într-un inel de câmpuri de forţă, unde îl foloseau în reacţia de fuziune termonucleară. Teoretic, nu exista o limită a vitezei unui statoreactor Bussard. Navele erau extrem de puternice, extrem de complexe şi extrem de scumpe.

Lui Corbell i se părea incredibil că Statul încredinţa o asemenea valoare, o asemenea putere devastatoare unui singur om. Unui om mort de două secole! În plus, el era arhitect, nu astronaut! Acum afla pentru prima dată că Bussard elaborase conceptul statoreactorului încă înaintea congelării sale. Corbell urmărise la televizor zborurile lui Apollo XI şi XIII, ele reprezentând limita interesului său în zborurile spaţiale, până acum.

Acum viaţa sa depindea de cariera de "rammer". În privinţa aceasta nu putea încăpea îndoială. De aceea, în prima zi, Corbell rămase paisprezece ore în faţa ecranului, cu căştile pe urechi. Se temea de o examinare.

N-a înţeles tot ce i s-a predat, dar nu a fost supus niciunui examen.

În a doua zi, începu să fie interesat. În a treia zi, devenise fascinat. Lucruri pe care nu le pricepuse niciodată - teoria relativităţii şi magnetismului,

matematica abstractă - le înţelegea acum în mod intuitiv. Era minunat!

Încetă să se mai întrebe de ce anume Statul îl alesese pe Jerome Corbell. Aşa se făcea întotdeauna. Avea sens, de fapt mai multe sensuri...

Încărcătura utilă a unei nave spaţiale era mică, iar durata ei de funcţionare depăşea durata vieţii unui om. Sistemul de asigurare a elementelor necesare vieţii, pentru o singură persoană, ocupa un volum nepermis de mare. Restul încărcăturii navei era format din capsule biologice automate. Nu se punea problema unui echipaj din doi indivizi.

Un cetăţean loial, bun şi capabil nu era în acelaşi timp şi un singuratic. Şi de fapt, de ce să se trimită un cetăţean? Vremurile se puteau schimba radical înainte de întoarcerea unui statoreactor de amorsare. Statul însuşi s-ar fi putut transforma dincolo de orice identificare. Un rammer revenit din misiune trebuia să se adapteze unei societăţi complet diferite. Nu se putea anticipa cum ar fi fost aceasta.

De ce să nu fie folosit un individ care optase deja pentru adaptarea la o nouă societate? Un individ a cărui proprie cultură era moartă de două secole în momentul începerii călătoriei?

De asemenea, un individ care-şi datora viaţa Statului.

ARN-ul era extrem de eficient. Corbell încetase să se mai întrebe despre atitudinea posesivă, deşi lipsită de pasiune, a lui Pierce. Începuse el însuşi să se considere drept o proprietate programată într-un scop anume.

Învăţă pe brânci. Parcurgea textele de pe microbenzi cu o viteză ce sugera familiaritatea. Procesul era ameţitor. Deveni convins că ar fi putut construi singur un statoreactor de amorsare, pornind de la piesele componente. Îi plăcuseră cifrele toată viaţa, dar până acum matematica abstractă îl depăşise. Teoria

câmpurilor, ecuaţiile monopolurilor de câmp, designul de circuite... Când să suspectezi prezenţa unei surse gravitaţionale punctiforme... cum s-o localizezi, foloseşti, eviţi...

Fotoliul de instruire reprezenta viaţa lui. Restul - exerciţiile fizice, masa, somnul - păreau vagi şi neinteresante.

***

Exerciţiile fizice se desfăşurau alături de alţi douăzeci de oameni într-o sală prea mică. Aidoma lui Corbell, ceilalţi erau slăbănogi, dar numai fibră, spre deosebire de paznicii lor mătăhăloşi, cu spete triunghiulare. Repetau exerciţiile demonstrate de un instructor, alergând pe loc întrucât nu aveau spaţiu s-o facă în mod real, aliniindu-se în şiruri regulate pentru sărituri, flotări şi genuflexiuni.

După paisprezece ore petrecute în fotoliu, lui Corbell îi făcea de obicei plăcere să se dezmorţească. Executa comenzile şi în acelaşi timp se întreba despre rolul bastonului de la centura fiecărui paznic. Semăna cu vechiul baston de poliţist. Putea fi chiar aşa ceva, dacă n-ar fi avut un orificiu într-unul din capete. Corbell nu încercă niciodată să afle la ce anume slujea.

Uneori în decursul orelor de gimnastică, îl zărea pe Pierce. Acesta şi ceilalţi inspectori care-l însoţeau formau o a treia categorie: bine hrăniţi, în condiţie fizică bună, dar la limita supraponderalităţii. Corbell îi considera tipici americanilor de pe timpuri.

De la Pierce află câte ceva despre alte profesii disponibile combinaţiei vafă reînviată/delincvent reprogramat. Muncă manuală; întreţinerea culturilor agricole. Servitori. Meşteşugari. Orice activitate cu caracter repetitiv ce se putea deprinde uşor. Iar programul... Vafele trebuiau să muncească paisprezece

ore pe zi.

Nici propria lui situaţie nu diferea cu mult. Paisprezece ore de studiu, o oră de exerciţii istovitoare, o oră pentru mâncat şi opt ore de somn într-un dormitor compus din ziduri compacte de oameni.

– Program de muncă, program de masă, program de somn! Permanent, umăr lângă umăr! Amărâţii de ei, îi spuse lui Pierce. Ce fel de viaţă mai e şi asta?

– Le permite să-şi achite cât mai repede datoria faţă de Stat. Fii rezonabil, Corbell. Ce ar face vafele dacă ar avea timp liber? Nu au o viaţă socială. Trebuie s-o înveţe, observându-i pe cetăţeni. Multe forme de muncă silnică implică vecinătatea cetăţenilor.

– Deci în timp ce trudesc, îi pot privi pe cei care o duc mai bine decât ei? Ăsta nu-i un fel de a învăţa. Ar dura… Am senzaţia că discutăm despre *decenii.*

– În general, treizeci de ani de muncă îţi câştigă cetăţenia. Asta îţi conferă dreptul la o slujbă, care îţi aduce un venit de bază garantat, pe care-l poţi utiliza cumpărând injecţii şi benzi educaţionale. Şi avantajele medicale sunt impresionante. Trăim mai mult decât o făceaţi voi.

– Dar până atunci e muncă de sclav. Oricum, nimic din toate astea nu mi se aplică mie…

– Nu, bineînţeles că nu. Greşeşti însă, numind-o muncă de sclav. Un sclav nu poate abandona. Voi însă vă puteţi schimba slujba oricând doriţi. Libertatea alegerii e stipulată în mod clar.

Corbell se înfioră.

– Un sclav se poate sinucide.

– Rahat, rosti răspicat inspectorul. (Dacă s-ar fi putut vorbi de o caracteristică a vorbirii sale, aceasta era precizia pronunţiei cuvintelor.) Jerome Corbell este mort. Ţi-aş putea oferi drept suvenir scheletul lui integral.

– Nu mă îndoiesc.

Corbell se şi închipuise lustruind cu tandreţe propriile-i oase albe. Unde însă ar fi putut ţine aşa ceva? În pat?

– Perfect atunci. Eşti un criminal cu creierul spălat - în mod just, aş putea adăuga. Delictul tău te-a costat cetăţenia, dar deţii încă dreptul de a schimba profesiunea. Este suficient să soliciţi un alt… hm, curs de reabilitare. Ce sclav îşi poate schimba meseria când o doreşte?

– Ar fi similar morţii.

– Prostii! Pur şi simplu, adormi. Când te trezeşti, ai un alt set de amintiri.

Subiectul era neplăcut şi Corbell îl ocoli de atunci. Totuşi nu putea evita discuţiile cu inspectorul. Pierce era singurul individ cu care putea vorbi. În zilele când lipsea, Corbell se simţea furios şi frustrat.

Odată îl întrebă despre sursele gravitaţionale punctiforme.

– Pe vremea mea nu erau cunoscute.

– Ba da. Stele neutronice şi găuri negre. În 1970 se localizaseră mai mulţi pulsari şi deţineaţi aparatul matematic pentru a descrie moartea lor. În esenţă, trebuie să te fereşti de aşa ceva. Totuşi n-are rost să-ţi faci griji în privinţa găurilor negre. Nu există nici una în preajma rutei tale.

– Bine…

Pierce îl privise oarecum amuzat.

– Nu ştii prea multe despre propria ta epocă, aşa-i?

– Ce naiba, eram *arhitect!* Ce să ştiu despre astrofizică? N-aveam tehnicile voastre de învăţare. Îşi aminti ceva: Ai zis că ai învăţat engleza cu injecţii ARN. De unde provine ARN-ul? Inspectorul zâmbise şi se îndepărtase.

***

Corbell nu avea la dispoziţie timp îndeajuns ca să se

piardă în amintiri. În privinţa aceasta se simţea aproape recunoscător. Totuşi, uneori, zăcând treaz în pat şi ascultând murmurul a o mie de respiraţii, precum şi alte zgomote dinspre culcuşurile sexuale, îşi amintea… pe cineva. Nu conta pe cine anume.

La început şi-o amintise pe Mirabelle - mereu pe ea. Mirabelle la eche, pe când ieşeau din portul San Pedro: bronzată, cu chip pătrat, râzând şi purtând ochelari de soare extravagant de mari. Mirabelle, mai bătrână şi marcată de lunile de tensiune, luându-şi rămas bun la… funeraliile lui. Mirabelle în luna lor de miere. În douăzeci şi doi de ani, crescuseră laolaltă precum două ramuri ale aceluiaşi copac.

Acum însă se gândea la ea - când o făcea - ca fiind moartă de două sute de ani.

Şi nepoata lui era moartă; el şi Mirabelle de abia reuşiseră să ajungă la miruirea ei - durerile se înrăutăţiseră pe atunci. Şi fiica lui, Ann… Şi toţi *trei* nepoţii săi - care de abia erau prunci! Nu conta cine anume îi apărea în amintiri. Toţi erau morţi! Toţi, cu excepţia lui.

Corbell nu voia să moară. Era dezgustător de sănătos şi cu douăzeci de ani mai tânăr decât fusese în momentul morţii. Instruirea ca rammer i se părea absolut fascinantă. Dacă n-ar mai fi fost considerat o simplă proprietate…

Făcuse armata, dar cu douăzeci de ani în urmă. Mai exact, cu două sute patruzeci. Învăţase să asculte comenzile, însă subordonarea nu-i plăcuse niciodată. Ceea ce îl iritase atunci fusese ipoteza fundamentală a inferiorităţii sale. Cu toate acestea, nu întâlnise nici un ofiţer care să-l trateze cu atâta superioritate cum o făceau Pierce şi gărzile acestuia.

Inspectorul nu repeta niciodată un ordin - aparent nici nu se gândea că Corbell ar fi putut refuza să-l execute. Arhitectul ştia însă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat, chiar o singură dată. La rândul său, Pierce ştia că el ştie.

Atmosfera era mai potrivită unui lagăr de exterminare decât unei garnizoane.

"Probabil că ei mă consideră un fel de zombie."

Corbell avea totuşi grijă să nu analizeze prea mult gândul respectiv. El era un cadavru readus la viaţă - dar nu complet.

"Ce-or fi făcut cu scheletul? L-au incinerat?"

Traiul nu era plăcut. Îl irita poziţia sa de cetăţean de ultimul rang. Nu avea cu cine vorbi, exceptându-l pe Pierce, pe care începea să-l deteste. Se simţea flămând în majoritatea timpului. Singura masă zilnică îi umplea stomacul, dar nu pentru mult timp. Nu era de mirare că se trezise atât de slab.

Petrecea tot mai multă vreme în fotoliul de instruire. Acolo era un rammer. Neputinţa lui se preschimba în atotputernicie. Pilot stelar! Călărind pe flacăra ce arde în sori, culegând combustibil din spaţiul interstelar, întinzând câmpurile electromagnetice, aidoma unor aripi, la sute de kilometri depărtare…

La două săptămâni după ce Statul îl sculase din morţi, Corbell îşi primi misiunea.

***

Se relaxă într-un fotoliu ce nu se mai mula după conturul trupului. Soluţia ARN picura în el. Deja nu mai era conştient de prezenţa acului. Pe ecran apăruse harta tridimensională a rutei sale, trasată cu verde. Corbell încetase să se mai întrebe cum se obţinea efectul tridimensional.

În timp ce privea, scara reprezentării se micşora.

Două punctuleţe şi o sferă strălucitoare, înconjurată de o corona uşor sclipitoare. Partea aceasta îi era familiară de acum. Un accelerator liniar urma să-l propulseze de pe Lună, aducându-l până la viteza statoreactorului Bussard

şi azvârlindu-l către Soare. Forţa gravitaţională a astrului avea să-i sporească viteza, iar câmpurile electromagnetice capturau şi utilizau chiar vântul solar. Apoi părăsea sistemul planetar, continuând să accelereze...

Pe ecran, scara se micşoră brusc. Distanţele dintre stele erau teribile, înspăimântătoare. Steaua lui Van Maanan se găsea la doisprezece ani-lumină.

Urma să înceapă frânarea la scurt timp după ce trecea de mijlocul drumului. Procesul nu era simplu. Trebuia să încetinească îndeajuns pentru a lansa capsulele biologice automate, dar nu într-atât încât să coboare sub viteza de colectare a hidrogenului. În plus, trebuia să folosească masa stelei Van Maanan pentru o modificare de traiectorie. Acolo nu avea voie să greşească.

Apoi, la drum spre următoarea ţintă, care se afla şi mai departe. Corbell privi... şi memoră... iar o parte din el părea să fi ştiut deja totul, în vreme de altă părticică era uluită de distanţe. Zece stele, toate pitice galbene de tipul Soarelui, cu distanţe medii între ele de cincisprezece ani-lumină, deşi urma să traverseze şi un hău de cincizeci şi doi de ani-lumină. Pe porţiunea respectivă urma să se apropie extrem de mult de viteza luminii. În mod interesant, efectul Bussard se îmbunătăţea la astfel de viteze. Se putea profita de fluxul sporit de hidrogen, apropiind câmpurile de navă pentru a le creşte intensitatea.

Zece stele pe o traiectorie închisă, un cerc deformat şi strâmb care-l readucea în Sistemul Solar şi pe Pământ. Urma să beneficieze de perioada în care zburase cu viteze apropiate de cea a luminii. Deşi pe Pământ trecuseră trei sute de ani, la bordul navei s-ar fi scurs doar două sute de ani - ceea ce implica totuşi utilizarea unor tehnici de anabioză.

Nu reţinuse de prima dată, şi nici la reluare; repetiţia

fusese inclusă obligatoriu în acest program. Îşi dădu seama abia în drum spre sala de gimnastică.

Trei sute de ani?

Trei sute de ani!

III

Nu era noapte, nu cu adevărat. În exterior, soarele se afla probabil pe la mijlocul după-amiezii. În dormitor lămpile ardeau ca întotdeauna, oferind o lumină la care de abia se putea citi, dacă ar fi fost cărţi. Nu existau ferestre.

Corbell ar fi trebuit să doarmă. Îl chinuia fiecare clipă pe care o petrecea privind în jur. Majoritatea celorlalţi dormeau, dar un cuplu făcea dragoste zgomotos. Câţiva bărbaţi stăteau pe spate cu ochii deschişi. Două femei discutau în şoaptă. Corbell nu recunoscu graiul. Nu izbutise să găsească pe nimeni care să ştie engleza.

Era de-a dreptul copleşit de dorul de casă.

În primele câteva zile fusese cel mai rău.

De acum, nu mai remarca mirosul. Dacă se gândea la el, putea simţi urme provenind de la miliarde de fiinţe omeneşti. Altfel însă, făcea parte din fundalul general.

Mai mult îl deranjau paturile destinate sexului. Obişnuia să privească, atunci când erau folosite - sau, cel puţin, să asculte. Nu se putea abţine. Cu toate acestea, refuzase două invitaţii din partea unei brunete micuţe cu păr ciufulit şi chip drăguţ, de spiriduş. Să facă dragoste în public? Imposibil!

Putea evita folosirea paturilor cu pricina, dar nu şi a closetelor deschise. Îl stânjeneau teribil. Prima dată reuşise să le utilizeze doar aţintindu-şi privirea asupra vârfurilor picioarelor. Când îşi trăsese salopeta şi înălţase ochii, zărise mai mulţi indivizi privindu-l amuzaţi din paturile lor. Motivul l-ar fi putut reprezenta evidenta lui

stinghereală, ori felul cum îşi coborâse salopeta în jurul gleznelor, ori poate că nu respectase ordinea. Existau unele criterii ce determinau cine putea utiliza toaleta înaintea cui. El însă nu izbutise să le desluşească.

Corbell voia să plece acasă.

Dorinţa era iraţională. Căminul lui nu mai exista, şi acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre el - dacă n-ar fi fost criptele vafelor. Raţiunea însă nu avea ce căuta în acest caz. El voia să plece acasă. Acasă la Mirabelle. Acasă, oriunde: Roma, San Francisco, Kansas City, Brasilia - locuise în oraşele acelea, diferite între ele, însă reprezentând toate "acasă". Se simţise bine oriunde… totuşi aici nu era acasă şi nici n-avea să fie vreodată.

Acum aveau să i-l ia şi pe "aici". Până şi lumea aceasta, compusă din patru încăperi şi două terase, în care trăiau înghesuiţi şi erau exploataţi ca sclavii, lumea pe care nici măcar nu intenţionau să i-o arate, avea să fi dispărut la întoarcerea lui din spaţiul cosmic.

Corbell se răsuci pe o parte şi-şi îngropă faţa în palme. Dacă nu dormea, mâine avea să fie obosit. S-ar fi putut să scape ceva esenţial. Nu-i testaseră niciodată instruirea. Nu încă, nu încă…

Aţipi.

Se deşteptă brusc şi se ridică într-un cot, încercând să-şi amintească un gând neclar.

"Aha!"

"De ce nu m-am întrebat despre capsulele biologice automate?"

Peste o clipă, o făcu:

"Ce sunt capsulele biologice automate?"

Ciudat că nu-l preocupase niciodată problema asta.

Ştia cum arătau şi unde se găseau: nişte cilindri masivi, dispuşi pe exteriorul navei, în zona ei centrală. Zece capsule, fiecare de greutatea sistemului de asigurare a vieţii. Le cunoştea repartizarea masică.

Cunoştea sistemul de cleme care le fixau de fuzelaj şi-l putea opera sau repara în diferite stadii de avariere. Aproape că ştia unde ajungeau capsulele după ce erau eliberate; îi stătea pe vârful limbii... ceea ce însemna că ARN-ul îi fusese injectat, dar încă nu căpătase instrucţiunile.

Nu ştia însă la ce slujeau capsulele.

Îşi dădu seama că acelaşi lucru putea spune şi despre navă. Cunoştea absolut totul despre un statoreactor de amorsare, dar nimic despre alte tipuri de nave spaţiale, sau despre zborurile interplanetare, ori despre vehiculele sol-orbită. Ştia că va fi lansat de acceleratorul liniar de pe Lună. Cunoştea designul acceleratorului; îl putea vizualiza, închizând ochii - trei sute cincizeci de kilometri de inele dispuse vertical, formând o linie dreaptă pe fundul unei mări lunare. Ştia cum trebuia să procedeze dacă în timpul lansării se întâmpla ceva în neregulă. Dar acestea erau toate cunoştinţele lui despre Lună, instalaţiile de acolo şi cucerirea satelitului Pământului, exceptând ceea ce văzuse la televizor cu peste două sute de ani în urmă.

Ce se întâmpla în exterior? În cele două săptămâni scurse de la sosirea sa (trezire? creaţie?), văzuse patru încăperi şi două terase, întrezărise un oraş rectiliniu de pe o pasarelă şi discutase cu un individ care nu era interesat să-i dezvăluie nimic. Ce se petrecuse în două sute de ani?

De pildă, bărbaţii şi femeile care dormeau în jurul lui. Cine erau? De ce se aflau aici? Nu ştia nici măcar dacă erau vafe, ori contemporani. Contemporani, probabil; nici unul nu se dovedea stingherit de closetul public.

Corbell construise clădiri, în tot soiul de locuri ciudate, totuşi niciodată nu acţionase orbeşte. Întotdeauna studiase obiceiurile locale şi răsfoise câteva dicţionare înainte de a se apuca de lucru. Aici însă pur şi simplu n-avea de unde începe. Era pierdut.

"Ah, dacă aş avea pe cineva cu care să pot vorbi!"

Învăţase cu disperare, acumulând volume de cunoştinţe atât de vaste încât nu-şi dăduse seama cât de strict încorsetat era. Statul îi preda numai ce trebuia să ştie. Fiecare informaţie se limita exclusiv la meseria lui.

Rammer...

Începu să priceapă motivele. Urma să lipsească mai multe secole. De ce să-l înveţe Statul despre tehnologiile, obiceiurile şi politica prezentului? Eventual, avea să se ocupe de el când se întorcea, *dacă* se... şi de fapt, cine-l învăţase să denumească guvernarea "Statul"? Cum de ajunsese să se gândească la Stat ca fiind atotputernic? El nu ştia nimic despre puterea şi extinderea lui.

Vinovată era probabil educarea prin ARN. O dată cu informaţiile se transmiteau şi atitudini la nivel subconştient, unde el nu le putea controla.

Ideea îl înfioră. Îl modificau iarăşi!

Bineînţeles, altfel cum ar fi avut Statul curajul să-i încredinţeze un statoreactor de amorsare? Prin acul argintiu îl hrăneau cu simţăminte patriotice!

Îşi pierduse prietenii, familia şi cunoscuţii. Îşi pierduse lumea. Avea s-o piardă şi pe aceasta. Conform afirmaţiilor lui Pierce, se pierduse pe sine de patru ori până acum. Unui criminal condamnat i se ştersese personalitatea de patru ori. Jalnicul schelet al lui Corbell fusese probabil măcinat pentru obţinerea de fosfaţi. Mai rău însă era faptul că motivaţiile şi credinţele sale se diluau treptat în soluţia ARN, în vreme ce Statul îl transforma într-un rammer.

Nu mai rămăsese *nimic* care să-i aparţină.

***

La următoarea şedinţă de gimnastică nu-l văzu pe Pierce. Mai bine aşa. Se simţea cumva ameţit. Ca de obicei, înfulecă masa precum un om lihnit. Reveni în

dormitor, se culcă şi adormi imediat.

A doua zi, în timpul perioadei de studiu, ridică ochii şi-l zări pe Pierce privindu-l. Clipi, luptându-se să se elibereze de o sumedenie de date referitoare la sistemul de jeturi poziţionale ce scuipau plasma din reactorul termonuclear de la bord, care reprezenta în acelaşi timp şi sursa de energie electrică, în caz de avarie, şi întrebă:

– Pierce, ce-i o capsulă biologică automată?

– Crezusem că ai învăţat deja asta. Ştii ce să faci cu capsulele, nu?

– Procedurile le-am învăţat acum două zile. Încetinesc lângă anumite sisteme planetare, opresc câmpurile, eliberez o capsulă şi pornesc mai departe.

– Nu trebuie lansate spre o ţintă precisă?

– Nu. Am înţeles că se orientează singure. Trebuie însă să cobor sub o anumită viteză, altfel pot traversa sistemul respectiv.

– Uluitor! Înseamnă că fac singure tot restul. Pierce clătină din cap: N-aş fi crezut... Ei bine, capsulele se îndreaptă spre planete tip Terra cu atmosfere reduse, care sunt cam de trei ori mai numeroase decât planetele oxigen-azot din regiunea asta a galaxiei, şi probabil de peste tot... aşa cum s-ar putea să afli, dacă trăieşti îndeajuns de mult.

– Dar ce fac capsulele?

– Ele conţin eşantioane biologice. Vreo duzină de specii diferite de alge. Ideea este de a transforma o atmosferă redusă într-una bazată pe oxigen, aşa cum au făcut pentru Pământ formele de viaţă fotosintetizatoare, acum vreo cincisprezece ori zece la a opta ani.

Inspectorul surâse subţire. Gura lui mică şi îngustă nu-i permitea să-şi exprime sentimentele efuziv.

– Tu faci parte dintr-un proiect de amploare.

– Dumnezeule! Cât va dura?

– Apreciem că vreo cincizeci de mii de ani. Evident, n-

am avut posibilitatea unei determinări precise.

– Dar… Tu chiar crezi că Statul va dura atât de mult? Şi Statul însuşi o crede?

– Asta nu te priveşte pe tine, Corbell. Deşi… Pierce căzu pe gânduri. Ei bine, eu nu cred. Nici Statul nu crede. Însă omenirea va supravieţui. Într-o bună zi, pe planetele acelea vor trăi oameni. Este o Cauză, Corbell. Nemurirea speciei! Un lucru cu mult mai important decât viaţa unui individ. Iar tu faci parte din acest plan.

Îl privi pe Corbell, aşteptând o reacţie. Arhitectul era scufundat în gânduri. Îşi plimbă degetul arătător în sus şi în jos pe muchia dreaptă a nasului. În cele din urmă, întrebă:

– Cum e afară?

– În cosmos? Ai…

– Nu, nu, nu! În oraş. Îl întrezăresc doar fugar, de două ori pe zi. Clădiri cubiste, cu basoreliefuri la nivelul străzilor…

– Ce prostie mai e şi asta, Corbell? Nu-i nevoie să ştii nimic despre Selerdor. Până vei reveni, întregul oraş o să fie schimbat.

– Ştiu, ştiu. De asta detest să plec fără să fi văzut nimic din jur. Poate o să mor în călătorie…

Corbell se opri. Mai văzuse privirea aceea gânditoare, însă până atunci Pierce nu se înfuriase niciodată.

Glasul inspectorului răsună sec dintre buzele strânse:

– Te consideri un turist.

– Aşa ai face şi tu dacă ai ajunge în viitorul de peste două sute de ani. Dacă n-ai avea măcar atâta curiozitate, n-ai fi om.

– Evident că aş dori să privesc în jur, dar în nici un caz n-aş considera că-i un drept ce mi se cuvine. Ce ai crezut când te-ai furişat în viitor - că îţi datorează ceva? Este exact invers, şi e momentul să-ţi intre-n cap!

Corbell tăcu.

– Să-ţi mai spun ceva. Eşti un rammer fiindcă eşti un călător înnăscut. Te-am testat în privinţa asta. Îţi place necunoscutul - nu te împinge spre refugierea într-un univers sigur şi familiar. Este o trăsătură rară.

Ochii inspectorului adăugau. "Şi de asta am decis să nu-ţi şterg, deocamdată, personalitatea." Buzele lui rostiră:

– Mai e ceva? Corbell decise să rişte.

– Aş dori să pot exersa cu un calculator similar celui de la bordul navei.

– Nu avem aşa ceva. Vei avea însă ocazia s-o faci peste două zile. Atunci e fixată plecarea ta.

IV

A doua zi, primi instrucţiunile de intrare în Sistemul Solar. Era în viaţă de şaptesprezece zile. În mod normal, instrucţiunile erau destul de vagi. Trebuia să încerce orice, inclusiv semnalizarea în sistemul binar cu ajutorul jeturilor de poziţie, ca să contacteze un Stat ce putea fi considerabil schimbat. Procedurile respective trebuiau începute din vreme. Nu era deloc imposibil ca Statul să fie în război cu… ceva. Urma să semnalizeze: NAVĂ CIVILĂ.

Corbell descoperi că n-avea să fie complet dependent de navetele de salvare. Putea încetini statoreactorul, frânând direct în vântul solar până ce fluxul de protoni devenea prea lent ca să-i fie de folos. După aceea, ocolea Soarele şi se întorcea, reducând viteza cu ajutorul jeturilor şi folosindu-se de hidrogenul rămas în rezervoare. Acela constituia combustibilul de rezervă. Dacă nu-l utilizase în alte ocazii, capacitatea unui rezervor îi putea permite să ajungă la Lună şi să aselenizeze.

După ce lansa ultima capsulă, Statul îl considera lipsit de orice obligaţii. Remarcabil că-i asigurau şi întoarcerea,

se gândi Corbell… apoi înţelese. Statul nu era altruist, ci dorea nava înapoi.

Acum, mai mult ca oricând, bărbatul voia să se familiarizeze cu calculatorul de la bordul statoreactorului.

***

Prinse o ultimă ocazie să discute cu inspectorul.

– O călătorie de trei sute de ani, care înseamnă cam două sute la bordul navei, începu el. Beneficiez de avantajul relativităţii.

Totuşi, Pierce, doar nu te aştepţi să trăiesc două sute de ani, nu? Fără să am cu cine vorbi?

– Anabioza…

– Chiar şi aşa. Pierce se încruntă.

– Ai fost informat asupra anabiozei, dar n-ai studiat detaliile medicale. Mi s-a spus că procesul are un efect de reîntinerire, dacă se aplică pe termen lung. Vei fi treaz probabil douăzeci de ani, restul fiind petrecut în anabioză. Facilităţile medicale sunt automate şi ai primit instrucţiunile de operare. Crezi că am risca să mori acolo între stele, unde nu te putem înlocui?

– Nu.

– Doreai să mă mai întrebi şi altceva?

– Da.

Hotărâse să nu abordeze subiectul, dar acum se răzgândi.

– Vreau să iau cu mine o femeie. Sistemul de asigurare a vieţii poate furniza elemente pentru doi oameni. Am calculat. Desigur, asta înseamnă încă o nişă de anabioză.

Timp de două săptămâni, Pierce fusese singurul om cu care Corbell putuse vorbi. La început îl considerase insondabil, aproape inuman. Treptat învăţase să descifreze într-o anumită măsură chipul inspectorului.

Pierce se întreba dacă să şteargă personalitatea lui

Jerome Corbell şi să ia totul de la început.

Fu cât pe aici s-o facă. Totuşi Statul irosise timp şi eforturi considerabile cu fostul arhitect. Merita să se facă o încercare. De aceea, Pierce spuse:

– Ar ocupa spaţiu. Va trebui să împărţiţi restul între voi. Nu cred că veţi supravieţui.

– Dar…

– Putem face următorul lucru: să introducem mintea unei femei în calculatorul tău. El dialoghează verbal, iar vocea respectivă poate fi a unei femei - orice tip alegi. O subrutină care să conţină o personalitate feminină lasă totuşi suficiente circuite libere pentru funcţiile vitale ale calculatorului.

– Nu cred că ai înţeles motivul…

– Ascultă-mă, Corbell! Ştim bine că n-ai nevoie de o femeie. Dacă ai fi avut nevoie, ţi-ai fi luat una până acum, iar noi te-am fi şters şi am fi reînceput totul. Ai locuit două săptămâni în dormitor şi n-ai folosit niciodată paturile de împerechere.

– Ce dracu, Pierce, te aştepţi să fac dragoste în public! Nu pot!

– Exact.

– Totuşi…

– Corbell, ai învăţat să foloseşti closetul, nu? Pentru că n-ai avut încotro. Ştii cum să procedezi cu o femeie, însă eşti unul dintre acei bărbaţi îndeajuns de norocoşi ca să n-aibă nevoie de una. Altfel n-ai fi putut să devii rammer.

Dacă Corbell l-ar fi lovit pe inspector atunci, ar fi făcut-o ştiind că însemna propria-i moarte. Şi ştiind asta, l-ar fi ucis pe Pierce întrucât îl împinsese s-o facă.

Trecură aproape zece secunde. Pierce îl cerceta cu o curiozitate făţişă. Când îl văzu că se destinde, îi spuse:

– Pleci mâine. Instruirea a luat sfârşit. La revedere. Corbell se îndepărtă, încleştând pumnii spasmodic.

***

Dormitorul fusese un test. Acum înţelegea… Putea străbate o pasarelă îngustă, lipsită de balustrade? Însemna că nu avea o teamă patologică de prăbuşire. Putea rămâne două sute de ani singur în cabina unei nave? Atunci oamenii tăcuţi din jurul său, cinci deasupra capului şi sute în fiecare parte, ar fi trebuit să-i producă o stânjeneală accentuată. Putea trăi douăzeci de ani - în stare de trezie - fără o femeie? În mod clar era impotent.

După masă, reveni în dormitor. Pasarela fusese înlocuită cu o punte din plastic aproape invizibilă. Corbell pufni dispreţuitor şi porni înainte. Paznicul fu nevoit să fugă pentru a-l ajunge.

Se opri între pereţii de paturi şi privi în jur.

Se abţinuse să-l ucidă pe inspector. Hotărâse deci să trăiască. Ceea ce făcea acum era o prostie. O ştia.

Căută până ce găsi fata zveltă şi brunetă cu chip de spiriduş privindu-l curioasă de sub tavan. Urcă scăriţa dintre paturi, până ce ochii lui ajunseră la acelaşi nivel cu ai ei.

Gestul de care avea nevoie era unul scurt, devenit oficial, însă nu-l cunoştea. Rosti în engleză:

– Vii cu mine?

Ea încuviinţă surâzătoare şi-l urmă, coborând. Deja lui Corbell i se părea că dormitorul înviase cu şoapte şi murmure.

"Cel ciudat, viitorul rammer…"

Mai mulţi dintre cei treji se întoarseră pe o parte ca să poată privi.

Le simţea ochii în ceafă, când îşi descheie salopeta cenuşie şi o dezbrăcă. Dormitorul reprezentase o serie de teste. Cel puţin doi dintre ochii aceia înregistrau acţiunile lui pentru Pierce. Însă pentru Corbell ei erau precum toţi ceilalţi, toţi ochii curioşi ce voiau să vadă cum avea să se

descurce necunoscutul tăcut.

Într-adevăr, era impotent. Vina o purtau spectatorii, şi timiditatea lui. La început, fata fu îngrijorată, apoi compătimitoare. Îi mângâie obrazul, în semn de simpatie sau scuză, apoi plecă şi-şi găsi pe altcineva.

Corbell rămase ascultând şoaptele şi privind patul de deasupra lui.

Aşteptă opt ore. În cele din urmă, un paznic veni şi-l luă. De acum nu-i mai păsa ce aveau să-i facă.

V

Începu să-i pese de abia când jeepul aerian coborî sub un imens cartuş aşezat vertical. Atunci, Corbell începu să-şi pună întrebări. Vehiculul părea prea mic pentru o rachetă.

Exact asta şi era. Îl legară cu centuri de siguranţă într-un fotoliu care se mula după conturul trupului. În cabina cu un singur hublou mai existau două scaune. Într-unul stătea paznicul, iar în celălalt pilotul, un individ care ar fi putut să fie un văr îndepărtat de al lui Pierce. Hubloul se găsea în faţa lui.

Corbell simţi înteţindu-i-se bătăile inimii. Se întrebă cum avea să fie.

Brusc deveni foarte greu. Nu auzise nici un zgomot, decât la început de tot, un sunet aidoma celui făcut de bascularea trenului de aterizare al unui avion. Se gândi că nu se afla într-o rachetă. Poate că propulsia vehiculului era de natură electromagnetică. Îşi aminti câte putea face un statoreactor Bussard cu câmpurile magnetice.

Atârna greu şi nu dormise noaptea trecută. Aţipi.

Când se deşteptă, era imponderabilitate. Nimeni nu încercase să-i spună ceva despre imponderabilitate. Paznicul şi pilotul îl priveau.

– Hai sictir, le spuse Corbell.

Era un alt test. Desfăcu centurile şi se împinse către hublou. Pilotul râse, îl prinse şi-l reţinu până ce închise un capac protector peste comenzile bordului. După aceea îl eliberă şi Corbell pluti în faţa gemuleţului.

Stomacul i se învârti sălbatic. Urechea internă parcă înnebunise. Testiculele se chirciseră şi asta constituia altă senzaţie neplăcută. În primul rând, *cădea,* CĂDEA!

Corbell urlă în gând şi se strădui să se concentreze asupra hubloului. Pământul nu era însă vizibil. Nici Luna. Doar stelele, multe stele strălucitoare - chiar extrem de strălucitoare - sclipind mult mai puternic decât o făcuseră deasupra unei bărcuţe ancorate lângă insula Catalina cu foarte multe nopţi în urmă. Rămase privindu-le pentru o vreme.

Încercă să nu se gândească la senzaţia de a fi într-un lift care se prăbuşeşte.

Nu intenţiona să rateze totul tocmai la sfârşit.

***

Mâncară în imponderabilitate. Corbell îi imită pe ceilalţi, luând bucăţele de carne şi cartofi dintr-un recipient de plastic ce conţinea tocană şi scoţându-le printr-o membrană care se autoetanşa în urma mâinii sale.

– Dacă o să-mi lipsească ceva, se adresă el paznicului cu chip lătăreţ, în primul rând o să mă bucur că-mi lipseşti tu. Tu şi blestemaţii tăi de ochi holbaţi!

Paznicul surâse calm şi aşteptă să vadă dacă avea să vomite.

Aselenizără după o zi, pe un şes întins de pe care Pământul se zărea cuibărit printre ascuţite piscuri lunare. O singură zi, nu trei Statul cheltuise un supliment de energie ca să-l aducă aici, deşi o călătorie Pământ-Lună

reprezenta probabil un fleac în epoca aceasta.

Şesul era negru şi presărat de cratere făcute de duzele rachetelor. Pesemne că era folosit de câteva decenii drept câmp de aselenizare. Spre capătul îndepărtat al acceleratorului linear se vedea o îngrămădire de domuri transparente, în interiorul cărora se aflau clădiri şi pâlcuri de arbori. Pe întreaga câmpie se înălţau nave spaţiale de felurite forme şi mărimi.

Cea mai mare era statoreactorul lui Corbell: un zgârie-nori argintiu, aşezat orizontal. Capsulele fuseseră deja fixate, bombându-i mijlocul. Ochiul expert al lui Corbell îl declară gata de decolare.

Se simţea copleşit, neînsemnat, dar şi mândru. Încercă să-şi separe propriile sentimente de cele induse de ARN şi probabil că nu reuşi.

Îşi îmbrăcă primul costumul, în vreme ce pilotul şi paznicul îl priveau să vadă dacă face vreo greşeală. Nu se grăbi. Costumul era format din două piese: o salopetă integrală făcută dintr-un material cauciucat, mulată pe corp, şi o cască conectată la o raniţă grea. Pe piept avea desenată o spirală albă cu capetele ascuţite: emblema Statului.

Un vehicul electric sosi ca să-i ia. Se părea că se aşteptau ca rammerul să nu ştie cum să meargă pe un corp lipsit de atmosferă. Corbell crezuse că aveau să pornească spre unul dintre domuri, dar paznicul se îndreptă direct către navă. Drumul a fost destul de lung.

Când se opriră, statoreactorul era copleşitor. Deasupra jeepului se înălţa un cilindru de dimensiunile unei case obişnuite: sistemul de asigurare a vieţii, legat de fuzelajul principal printr-un apendice îngust. Proeminenţa mai mică din capăt era, desigur, cabina de comandă.

– Acum verifică nava, rosti paznicul.

– Ştii engleza?

– Da. Ieri, un curs rapid.

– Aha…

– În navă sunt trei defecţiuni. Le găseşti. Le spui la mine. Eu le spun la el.

– "La el"? Ah, pilotului… Şi apoi?

– Apoi tu repari o defecţiune, noi reparăm două. Apoi lansarea. Desigur, un alt test. Poate ultimul. Corbell era furios. Începu imediat cu generatoarele de câmp şi, treptat, uită de paznic, de pilot şi de sabia ce continua să atârne deasupra capului său. Cunoştea nava asta. În ea se simţea precum în fotoliul de instruire. Impotenţa lui Corbell se transforma în omnipotenţă. Puterea fiarei, complexitatea, potenţialul, în… rezervorul de hidrogen înregistra o presiune mult prea ridicată! Asta nu putea aştepta.

– Îl mai îngroş, se adresă paznicului. Aduceţi o cisternă să-l mai purjez.

Evacuă încet hidrogenul gazos prin supapă, reducând presiunea vaporilor fără să le permită să dea în clocot afară. Când termină, hidrogenul lichid avea să fie amestecat cu cristale îngheţate la o presiune apropiată de a vidului.

Încheie verificarea exterioară fără să mai găsească ceva. Era firesc: Panourile de instrumente urmau să prezinte mult mai multe informaţii decât puteau descifra ochii unui om prin blindajul opac din aliaj de titan.

Ecluza era din cele cu uşă triplă, nu atât pentru păstrarea aerului, cât ca asigurare în caz de avarie a unei uşi. Corbell o închise pe cea exterioară şi le deschise pe celelalte atunci când luminiţele verzi îl anunţară că o putea face. Ridică mâinile să-şi scoată casca şi observă indicatoarele aflate în zona bărbiei.

Vid?

Se opri. Instrumentele navei indicau aer. Cele din costum spuneau "vid". Care aveau dreptate? Dacă se gândea bine, la deschiderea ecluzei nu auzise nici un

şuierat. Cât de izolată fonic era casca?

Tipic pentru Pierce să aştepte şi să vadă dacă îşi scotea casca în vid. Ei bine, cum putea afla adevărul?

Aha! Corbell găsi chiuveta şi răsuci robinetul. Apa curse straniu în gravitaţia lunară, dar nu începu să fiarbă.

Oare o defecţiune a costumului său constituia o defecţiune a navei?

Îşi scoase casca şi continuă verificarea.

Generatoarele de câmp magnetic ale statoreactorului nu puteau fi testate fără să afecteze acceleratorul linear. Controlă indicatoarele, după care se concentră asupra sistemului de asigurare a vieţii. Plantele alterate genetic pentru obţinerea oxigenului erau în perfectă stare, însă filtrul de absorbţie al ureeii se înfundase pe undeva. Avea să fie o treabă lungă şi grea. O amână.

Hotărî să treacă mai departe. Era posibil ca Statul să mai fi scăpat câte ceva. Era nava *lui,* şi viaţa *lui.*

Cuva de anabioză aducea cu un coşciug uriaş, cu sicriul unei vafe. Corbell se înfioră, amintindu-şi de cele două sute de ani petrecute în azot lichid. Se întrebă din nou dacă Jerome Corbell era cu adevărat mort - apoi îşi alungă gândul şi se apucă de treabă.

Nici o defecţiune la sistemul de anabioză. Trecu mai departe.

Calculatorul se comporta oarecum ciudat.

Se căzni teribil până găsi cauza. Un circuit superconductor avea o întrerupere minusculă, atât de mică încât o parte a curentului trecea oricum, prin inductanţă. Blestemaţii! Îşi puse casca şi ieşi din navă.

Paznicul îl ascultă, se consultă cu pilotul, apoi îi spuse lui Corbell:

– Ai făcut bine. Acum termină cu combustibilul. Noi reparăm celelalte.

– Am o problemă şi cu costumul.

– În navă este un costum nou.

– Vreau să lucrez şi cu calculatorul. Vreau să mă asigur că acum funcţionează bine.

– Noi reparăm bine. Pleci după ce termini.

Atât de repede… Corbell simţi că se prăbuşeşte. Parcă întreaga Lună îi cădea de sub picioare.

***

Lansarea a fost violentă. Bărbatului i se împurpură vederea şi-şi simţi obrajii traşi înapoi, spre urechi. Nava nu putea păţi nimic. Fusese astfel construită încât să reziste oricăror vârtejuri electromagnetice.

Supravieţui. Se târî afară din fotoliu, la timp ca să privească peisajul lunar gonind pe sub el şi rămânând în urmă - o imagine magnifică.

Urmară câteva zile de imponderabilitate. Nu atinsese încă viteza la care statoreactorul intra în funcţiune. Statul îl aţintise către interiorul orbitei lui Mercur, drept în vârful solar tot mai dens. Acolo existau protoni. Căpăta combustibil pentru câmpurile navei şi, simultan, accelera datorită forţei de atracţie a Soarelui.

Până atunci, avea la dispoziţie timp din belşug să lucreze cu calculatorul.

La un moment dat, Corbell se gândi că poate Statul supraveghea tot ceea ce făcea. Nu dădu importanţă ipotezei. Probabil că acum era prea târziu pentru a mai fi oprit. Oricum, deja spusese prea multe.

Calculatorul îi furniză răspunsuri care-l satisfăcură. La viteze mai mari, câmpurile navei se autoconsolidau - urmau să se autoîntreţină atât pe ele cât şi statoreactorul. Nu găsi o limită a vitezei unui statoreactor de amorsare.

Având la îndemână tot timpul de pe lume, se aşeză înaintea comenzilor şi începu să experimenteze cu câmpurile.

Acestea apărură precum nişte aripi invizibile. Simţea

smuciturile provocate de rafalele necontrolate de hidrogen fuzionând. Păstră câmpurile cât mai aproape de navă, temându-se să nu-şi piardă echilibrul aici, unde fluxul de protoni era neregulat. Putea conduce nava aceasta cu ochii închişi, ajutat de instruirea ARN.

Se simţea aidoma unui gigant. Statoreactorul era un uriaş obiect falic, germinativ, din metal şi foc! Purtând seminţele vieţii pentru planete ce nu cunoscuseră niciodată viaţa, ocoli în trombă soarele şi începu să se îndepărteze de el. Acceleraţia se reduse puţin fiindcă atât el cât şi vântul solar se deplasau în aceeaşi direcţie.

Continua totuşi să-l prindă în reţelele sale, precum vântul într-o velă, capturându-l, arzându-l şi azvârlindu-l îndărăt. Viteza navei creştea cu fiecare secundă.

Senzaţia aceasta de putere - de teribilă putere masculină trebuia să se datoreze, parţial, instruirii ARN. În clipele acelea nu-i păsa. Parţial îl reprezenta pe el: Jerome Corbell.

În preajma orbitei lui Marte, când era sigur că imaginea Soarelui nu avea să-l orbească, ceru calculatorului acces optic integral. pereţii cabinei sferice părură că dispar şi cerurile scânteiară în jurul său. Nu exista nici o planetă în apropiere. Spaţiul era ticsit de nenumărate punctuleţe strălucitoare, majoritatea albe, doar câteva dovedind urme de culoare. Se puteau zări şi alte lucruri interesante. Fuziunea hidrogenului crea în jurul navei un cerc de lumină palidă.

Urma să se intensifice. Deocamdată acceleraţia navei avea valori reduse, abia atât încât să depăşească atracţia slabă a Soarelui.

Porni manevra de trecere pe lângă Jupiter, reglând câmpurile ca să dirijeze fluxul protonilor spre bordul apropiat de planetă. În felul acesta îşi mărea acceleraţia, dar în mod sigur manevra urma să-i nedumerească pe Pierce şi pe impersonalul Stat. Aveau să presupună că el

testa echipamentele de la bord. De fapt, aşa spera Corbell să se întâmple. Raza de curbură a traiectoriei era foarte mare; urma să fie observată mai târziu.

Nu acesta fusese planul său iniţial. După decolare, hotărâse să modifice ruta la jumătatea drumului spre steaua Van Maanan. Astfel, ar fi avut un avans de cincisprezece ani în caz că greşea, în caz că Statul deţinea posibilitatea de a-l opri, chiar şi acum.

Ar fi fost o manevră înţeleaptă, însă n-o executase. Peste treizeci de ani, Pierce putea să fie mort, fără să ştie niciodată ce făcuse Corbell - iar gândul respectiv era insuportabil.

Aici, dincolo de centura asteroizilor, acceleraţia navei scăzuse până aproape de zero. Protonii se împuţinaseră, totuşi rămăseseră destui pentru a-i spori permanent viteza, iar acesta era singurul lucru important. Cu cât înainta mai rapid, cu atât fluxul de protoni devenea mai dens. Se găsea pe calea cea bună.

***

Trecuse de Neptun, când recepţionă glasul lui Pierce:

– Aici este Peerssa, în numele Statului. Peerssa, în numele Statului. Răspunde, Corbell! Ai probleme? Te putem ajuta? Nu putem trimite pe nimeni, dar îţi putem oferi sfaturi. Peerssa, în numele Statului, Peerssa, în numele Statului...

Corbell rânji. "Peerssa?" Numele inspectorului îşi schimbase pronunţia. Pierce uitase lecţiile ARN şi revenise la trăsăturile reale. Probabil că ceva îl tulbura.

Rammerul petrecu douăzeci de minute căutând baza lunară cu laserul de semnalizare. Fasciculul era prea îngust pentru a permite o manevră neglijentă. După ce-l reglă, rosti:

– Aici este Corbell, în numele său, Corbell, în numele

său. Mă simt excelent. Voi ce faceţi?

Petrecea tot mai mult timp în faţa calculatorului. Îl sâcâia o problemă: revenirea în Sistemul Solar. El intenţiona să lipsească o durată mai lungă decât s-ar fi aşteptat Statul. Dacă la întoarcere nu mai exista nimeni pe Lună?

Constată că problema nu era deloc simplă. Dacă putea ajunge pe Lună cu rezerva de combustibil, ar fi putut intra în atmosfera terestră. Nava era solidă şi putea rezista temperaturilor cauzate de frecarea cu aerul, însă jeturile de poziţionare nu-i puteau asigura o aterizare fără griji.

Doar dacă ar fi putut tăia nişte porţiuni din navă. De pildă, n-ar mai fi avut nevoie de generatoarele de câmp… Ei bine, urma s-o rezolve el cumva. Avea destul timp la dispoziţie. Destul…

Răspunsul de pe Lună sosi după nouă ore.

– Peerssa, în numele Statului. Corbell, nu înţelegem. Te-ai abătut de la traiectorie. Prima ta ţintă trebuia să fie steaua Van Maanan. Se pare însă că ai deviat spre constelaţia Săgetătorului. În direcţia respectivă nu se cunoaşte existenţa nici unei planete tip Terra. Ce naiba crezi că faci? Repet! Peerssa, în numele Statului, Peer…

Corbell încercă să închidă difuzoarele. Fotoliul de instruire nu-i spusese nimic despre un întrerupător. În cele din urmă - şi ar fi trebuit să fie mai devreme - îi ceru calculatorului să întrerupă recepţia.

Ceva mai târziu, localiză baza lunară cu laserul de semnalizare şi începu transmisia.

– Aici este Corbell, în numele său, Corbell, în numele său. Mă plictiseşte şi mă enervează să vă caut ori de câte ori vreau să zic ceva. Aşa încât o să spun totul acum.

Nu mă îndrept spre nici una din stelele de pe lista voastră.

Mi-am dat seama că ecuaţiile relativiste mă ajută cu cât merg mai repede. Dacă mă opresc la fiecare

cincisprezece ani-lumină ca să lansez câte o capsulă, aşa cum doriţi să fac, ar putea trece două sute de ani fără să ajung prea departe. Dar dacă merg fără să mă opresc, pot obţine un factor "tau" cu adevărat extraordinar.

Am calculat că menţinând acceleraţia navei la o valoare egală cu cea a gravitaţiei terestre, pot ajunge în centrul galaxiei în douăzeci şi unu de ani, timp măsurat la bordul navei. Şi, Pierce, pur şi simplu nu pot rezista ispitei. Tu m-ai denumit "un călător înnăscut", mai ţii minte? Ei bine, stelele din mijlocul galaxiei nu sunt precum cele din braţele laterale. De asemenea, conform teoriilor voastre, distanţele între ele nu depăşesc un an-lumină.

Trebuie să fie interesant pe acolo.

Ca atare, mă duc să explorez. Poate că o să găsesc nişte planete cu atmosferă redusă şi voi lansa capsulele spre ele. Poate că n-o s-o fac. Ne revedem peste vreo şaptezeci de mii de ani, după timpul măsurat de voi. Până atunci s-ar putea ca preţiosul vostru Stat să fi dispărut, sau să fi înfiinţat colonii pe planetele însămânţate, iar unele să-şi fi obţinut independenţa. Voi coborî pe una din ele. Sau…

Corbell căzu pe gânduri, frecându-şi muchia rectilinie şi ascuţită a nasului.

– Va trebui să verific pe calculator, spuse el după o vreme. Dar dacă n-o să-mi placă nici una dintre lumile voastre, mai există şi Norii lui Magellan. Fac prinsoare că nu sunt mai departe de douăzeci şi cinci de ani, după timpul navei.

CAPITOLUL DOI

Don Juan

I

Atribuirea numelor era importantă pentru Corbell. Singur în micuţul său univers, lipsit de legături cu omenirea, putând vorbi doar de unul singur, ori cu calculatorul, rammerul etichetă totul.

Lui îşi spuse Jaybee Corbell, aşa cum se numise în viaţa sa anterioară.

Într-adevăr, fusese o decizie majoră. O vreme se autodenumise Corbell II, Voracir (Vafă Ori Rebel Anulat Cerebral: Idiot Ratat).

Renunţase însă la acest acronim după ce forma nasului încetase să-l mai deranjeze, şi după ce se obişnuise cu aspectul şi senzaţia braţelor scurte şi mâinilor subţiri - într-un cuvânt cu trupul străin. În navă nu existau oglinzi.

Ceea ce el numea Bucătărie era un perete cu fante şi un display pe care se afişau meniurile. Peretele opus se numea Clubul: conţinea echipamentul pentru exerciţii fizice precum şi duzele ce puteau transforma nişa respectivă în saună, duş sau baie de aburi. Sala medicală fusese denumită Pădurea Fermecată, tot acolo se afla şi cuva de anabioză.

Cabina de comandă era o sferă în al cărei centru se afla un fotoliu, înconjurat de pupitre de comandă semicirculare, la care se putea ajunge pe o pasarelă din

zăbrele metalice. Fotoliul era capabil să adopte o varietate incredibilă de poziţii spaţiale, şi oferea masaje indecent de plăcute. Peretele sferic putea dispărea, arătând spaţiul din jur, de parcă rammerul ar fi plutit în cosmos, sau afişând texte de astronomie, astrofizică şi istorie a Statului, ori scheme ale navei.

Corbell denumise cabina: Uterul.

Calculatorul putea fi apelat verbal din orice punct al navei. În plus, o cască - asemănătoare celor de la coafor - prevăzută cu un cablu gros, permitea pilotului să beneficieze direct de senzorii calculatorului. Corbell se temea s-o facă. Refuzase să personalizeze ordinatorul, denumindu-l simplu "Calculator". I se adresa doar pentru a solicita informaţii şi a da comenzi.

Oscilă însă de câteva ori până ce se hotărî cum să boteze uriaşul statoreactor de amorsare pe care-l furase de la Peerssa şi Stat. În cele din urmă îi spuse *Don Juan,* datorită conotaţiei falice.

Hotărâri banale... dar Corbell luase deja deciziile cele mai importante. Momentul lui de glorie fusese atunci când se eliberase de Peerssa şi pornise către centrul galactic. *Don Juan* i-ar fi putut încununa cariera, explodând pur şi simplu.

De acum, de abia peste douăzeci şi unu de ani mai avea de făcut o opţiune majoră.

După un an de zbor, Corbell îşi dorea cu disperare să audă o altă voce.

Se înfiorase. Din tot ce bolborosea Pierce, ce anume ar fi meritat atenţia? Cu un an în urmă, îi întrerupsese mesajul, cu un gest de dispreţ, şi-i ceruse calculatorului să decupleze receptorul laser. Gestul respectiv fusese important. Oare Pierce putea *afla,* indiferent prin ce mijloace, că nu se mai adresează neantului?

Corbell purta monologuri lungi în legătură cu acest subiect.

– Pot eu să mă simt chiar *atât* de singur? se întrebă. Sau atât de plictisit? Sau atât de doritor să aud iarăşi un alt glas omenesc? Altul decât al meu…

Propria lui voce se reverbera din pereţii Uterului.

– Calculator, rosti el în cele din urmă, cuplează receptorul laser. Apoi aşteptă.

Nimic. Orele trecură, dar *nimic.*

Se simţi cuprins de furie. Probabil Pierce renunţase. Undeva în oraşul pe care nu i-l arătase niciodată lui Corbell, inspectorul instruia o altă vafă readusă la viaţă.

Glasul se auzi peste trei zile, în timpul micului dejun:

– Corbell!

– Ce?!?

Era ciudat. Până atunci, calculatorul nu i se mai adresase din proprie iniţiativă. Era oare o urgenţă?

– Sunt eu, Peerssa, trădător blestemat! Întoarce nava şi îndeplineşte-ţi misiunea!

– Du-te dracu'! replică rammerul, simţindu-se încântat.

– Du-te tu, spuse vocea lui Peerssa, devenită brusc catifelată. Ceva nu era în regulă. *Don Juan* se găsea la aproape o jumătate de an-lumină de Soare. Cum putuse Peerssa…?

– Calculator, decuplează receptorul laser.

– Degeaba, Corbell! De şapte luni, am emis întruna personalitatea mea spre calculatorul de la bord! Întoarce nava, sau îţi opresc aerul!

Corbell răcni ceva obscen. Tăcerea care urmă îl făcu să fie atent. Torsul blând al aerului trecând prin sistemul de asigurare a vieţii nu reprezenta un zgomot de care să fie conştient, dar acum îi putea sesiza absenţa.

– Porneşte-l imediat! strigă el în panică.

– Vrei să cădem la învoială, Corbell?

– Nici gând! O s-arunc…Ce obiect greu se poate mişca? Nici unul?" O să demontez cuptorul cu microunde şi-o să-l arunc în calculator! N-o să capeţi altceva decât o navă

avariată!

– Misiunea ta…

– *Gura!*

Vocea lui Pierce amuţi. Corbell auzi fâşâitul aerului.

Ce avea să urmeze? Dacă Pierce deţinea controlul calculatorului, el putea face orice. De ce nu schimbase el însuşi traiectoria navei?

Sau o *făcuse?* Corbell intră în Uter şi se aşeză în fotoliu.

– Imagine completă, comandă el. Plutea singur prin spaţiu.

Distanţa de o jumătate de an-lumină nu schimbase configuraţia stelelor. Un an de acceleraţie o făcuse. Acum, *Don Juan* recepta toate razele de lumină sub un unghi, aşa încât întregul cosmos era adunat înspre botul navei.

În prima lui viaţă, în decursul nopţilor petrecute la bordul unei mici ambarcaţii, Corbell făcuse cunoştinţă în mod superficial cu constelaţiile. Săgetătorul se afla tot acolo unde îl lăsase, direct deasupra capului său. Cercul de foc alb din jur şi de dedesubt era hidrogenul colectat şi silit să fuzioneze în reacţii termonucleare proprii stelelor: produsele de exhaustare ale propulsiei. Soarele nu era decât un punctuleţ roz, arzător, între tălpile rammerului… şi ceva trecu prin faţa lui, eclipsându-l.

Holbându-se, Corbell zări o siluetă umanoidă, mai întunecată decât spaţiul cosmic, mergând spre el, peste stele. Apropiindu-se…

Trăsături ascuţite, păr şaten… era Pierce. Corbell privi, de abia răsuflând. Pierce ajunsese de mărimea lui *Don Juan* şi era mânios…

– Calculator, vorbi Corbell, ia manechinul de pe ecran. Figura dispăru.

Rammerul îşi recăpătă siguranţa.

– Pierce, sau Peerssa, sau Calculator - sau la orice alt nume ai răspunde - îţi comand următoarele: Te vei

îndrepta spre axa galactică, menţinând acceleraţia de o gravitaţie, şi vei începe frânarea la mijlocul drumului. Vei lua toate măsurile necesare pentru a proteja viaţa mea şi integritatea navei, respectând în acelaşi timp misiunea. Acum poţi vorbi, dacă doreşti.

– Prefer să fiu numit Peerssa, se auzi glasul lui Pierce.

– Şi eu, oftă uşurat Corbell. Te găseşti sub comanda mea?

– Da. Corbell, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm. Tu îţi datorezi existenţa Statului. Ai furat una din cheile de supravieţuire ale omenirii înseşi! Câte statoreactoare de amorsare îţi închipui că putem construi? Câte capsule biologice crezi că vor izbuti să transforme nişte atmosfere planetare astfel încât să poată fi respirate de oameni? Sau crezi că oamenii nu vor fi niciodată nevoiţi să părăsească Pământul?

– Calculator, de acum înainte vei răspunde la numele *Peerssa.* Peerssa, taci dracului din gură!

Tăcere.

***

Acum Corbell se surprindea chicotind la răstimpuri. Se putea întâmpla oricând. Se pomenea izbucnind în râs în timpul mesei, sau stând în Uter şi privind spaţiul, ori în timp ce exersa în Club. Iar apoi nu mai reuşea să se oprească, fiindcă Peerssa îl putea auzi, dar nu putea răspunde…

Peerssa. Atribuirea numelor: Pierce, inspectorul, rămăsese departe în trecutul lui Corbell, în timp ce Peerssa reprezenta o personalitate introdusă în memoriile unui calculator. Această diferenţă nu trebuia uitată. Între om şi calculator aveau să existe deosebiri majore. Peerssa deţinea alte simţuri. Peerssa nu putea suferi niciodată de foame, ori de frustrare sexuală, Peerssa nu avea să

folosească Clubul, sau Dormitorul. S-ar fi putut ca Peerssa să nu deţină nici măcar instinctul de autosupravieţuire. *Asta* merita să fie aflat.

În plus, Peerssa era obligat să respecte comenzile. Devenise sclavul lui Corbell.

După două săptămâni, rammerul cedă în faţa nevoii de conversaţie. Aşezat în fotoliul de comandă, plutind printre stelele deja mai strălucitoare şi mai albastre decât cele de dedesubt, Corbell rosti:

– Peerssa, poţi vorbi.

– Perfect. Mi-ai poruncit să-ţi protejez viaţa şi nava. Nu pot menţine permanent acceleraţia solicitată fără să te ucid şi să distrug nava.

– Nu mă minţi! se răsti Corbell. Am verificat pe calculator chiar înainte să trec de Saturn. Efectul statoreactorului este *mai bun* la viteze mai mari, fiindcă pot îngusta lăţimea câmpurilor electromagnetice. Fluxul hidrogenului îşi măreşte debitul.

– Ai folosit datele existente deja în calculator.

– Bineînţeles.

– Corbell, datele respective erau valabile pentru călătorii de cel mult cincizeci şi doi de ani-lumină. Nu de treizeci şi trei de mii. Generatorul de câmp construit de noi este fiabil, dar nu va rezista unei acceleraţii continue de o gravitaţie. Tensiunile interne îl vor distruge. Dacă vrei să trăieşti, este necesar ca peste trei ani să reducem acceleraţia.

Pierce, inspectorul, nu minţise niciodată, nu? Nu se deranjase s-o facă. De ce să mintă o vafă? Însă Peerssa era altceva.

– Minţi, spuse Corbell.

– Negativ. Hotărăşte-te! Mi-ai ordonat să nu mint. Nu mă aflu sub ordinele tale? Dacă n-ar fi aşa, de ce n-aş fi întors nava spre steaua Van Maanan?

Corbell cedă:

– Asta-mi dă planul peste cap, nu-i aşa? Cât va dura călătoria până în centrul galaxiei?

– Pentru o siguranţă aproape perfectă, în jur de cinci sute de ani.

– Atunci să zicem o siguranţă de… nouăzeci la sută. Cât va dura?

– Calculez… Insuficiente date asupra densităţii materiei interstelare… Se vor completa pe drum. O sută şaizeci de ani şi patru luni, plus/minus zece luni, după timpul navei.

Rammerul simţi un fior rece. Atât de mult?

– Dar dacă n-am merge în linie dreaptă? Am putea trece peste planul galaxiei…

– Unde materia interstelară este mai rarefiată. Calculez… Bravo, Corbell! Pierdem nişte timp pentru accelerare laterală, când cotim, totuşi durata generală se reduce. O sută treizeci şi şase de ani şi unsprezece luni, cu o eroare de un an şi o lună.

– Tot nu-i bine.

– Nu uita că drumul înapoi durează tot atât. Nu te vei mai întoarce viu pe Pământ. Însă misiunea ta iniţială poate fi terminată într-un timp mult mai scurt. Ce zici?

– Ui… *("Niciodată* nu spune: *«Uită de* ea» unui calculator!") Ţi-am dat nişte ordine. Acum le completez: Sarcina ta este de a ne duce în centrul galaxiei în timpul minim al navei, cu nouăzeci la sută siguranţă de supravieţuire.

– N-o să revezi niciodată Pământul.

– Gura!

***

– Poţi vorbi!

Tăcere.

– Te deranjează, să fii întrerupt în felul ăsta?

– Da, sigur că mă deranjează. Tac de o săptămână. Asta înseamnă patru săptămâni adăugate lungimii călătoriei. Cu cât durează mai mult să te conving, cu atât vom avea nevoie de mai mult timp să ne încheiem misiunea!

– Ţi-aş putea ordona să renunţi la ideea respectivă.

– Aş executa comanda, însă e posibilă distrugerea unor circuite. Corbell, fac apel la sentimentul tău de recunoştinţă. Eşti o creaţie a Statului, propria-ţi existenţă se datorează…

– Rahat!

– Îţi este atât de uşor să-ţi ignori misiunea?

Corbell îşi înfrână impulsul de a izbi cu pumnul într-un panou de comenzi.

– Nu, nu-i deloc uşor. De fiecare dată când pomeneşti de numele sfânt al Statului, îmi vine să dau onorul.

– De ce nu asculţi atunci de conştiinţa ta socială?

– Pentru că nu-i a mea! Sunt blestematele alea de injecţii. M-aţi ticsit de memorii ARN, şi de acolo provine sentimentul datoriei mele faţă de Stat!

Peerssa tăcu, prelungind în mod deliberat suspansul, apoi întrebă insinuant:

– Şi dacă, de fapt, e chiar conştiinţa ta?

– N-o s-o ştiu niciodată, este? Iar asta-i numai opera voastră, nu? Aşa că, obişnuieşte-te cu ideea.

– N-o să mai revezi niciodată Pământul. Facilităţile medicale de la bord nu te pot ţine atâta timp în viaţă.

– Nu fi tâmpit! pufni Corbell. Medicamentele şi cuva de anabioză trebuie să mă păstreze sănătos şi tânăr în primele două sute de ani. Anabioză are un efect de întinerire, ai uitat?

– Nu are. Te-am minţit. Urma să rămâi viu doar pe durata misiunii. Dacă am fi avut medicamente mai bune, am fi lungit ruta.

Părea adevărat şi se potrivea cu tot ceea ce ştia

Corbell despre Stat.

– Ticăloşilor!

– Corbell, ascultă-mă. Este posibil ca în trei sute de ani, Statul să descopere secretul întineririi complete. Am putea ajunge acasă la timp pentru…

– Întinerirea pentru non-cetăţeni? Tăcere.

– Mergem spre centrul galactic. Ai căpătat ordinele.

– Trebuie să intri imediat în anabioză, rosti sec Peerssa.

– Cum?!

– Programul tău optim este zece ani anabioză, şase luni refacere, apoi iarăşi anabioză. În felul ăsta vei supravieţui, la limită, ca să vezi centrul galaxiei.

– Aha. Şi dacă întâmplător uiţi să mă trezeşti?

– Asta-i problema ta. Trădătorule!

II

Gât uscat. Crampe musculare. Ochi ce nu se focalizează. Mâini nedumerite, anunţându-l că se află într-un coşciug.

Trezirea din anabioză era precum trezirea din morţi.

Pe jumătate se aşteptase la aşa ceva când îl congelaseră, în 1970. Iar pe jumătate se aşteptase să nu se mai trezească niciodată.

– Peerssa…, şopti el.

– Aici sunt. Unde credeai c-am plecat?

– Aşa-i… Unde suntem?

– La o sută şase ani-lumină de Soare. Trebuie să mănânci. Brusc, Corbell se simţi lihnit. Se sculă în capul oaselor, se odihni, apoi coborî din cuvă, mişcându-se de parcă era făcut din cristal fragil. Era slab mort şi vlăguit.

– Pregăteşte-mi ceva să pot mânca în Uter, spuse el.

– Te aşteaptă.

Se simţea ameţit şi *uşor.* Luă din Bucătărie un bulb mare cu supă fierbinte şi supse din el, mergând spre Uter.

– Panoramă, rosti când se instală în fotoliu. Pereţii dispărură.

Deasupra capului, stelele sclipeau alb-violet. De acolo se întindea un curcubeu stelar: violet în centru, apoi cercuri de albastru, verde, galben, portocaliu, roşu deschis. În părţi şi mai jos nu exista aproape nimic: o duzină de punctuleţe roşii palide şi inelul de foc al propulsiei. Şi acesta slăbise în intensitate, deoarece Peerssa îngustase câmpurile colectoare; în plus, se înroşise, fiindcă combustibilul atras de electromagneţi se deplasa faţă de navă cu o viteză apropiată de cea a luminii.

– Eşti mulţumit? făcu mohorât Peerssa. Chiar dacă am porni înapoi în clipa asta, tot am pierdut mai mult de patru sute de ani din timpul Pământului…

– Mă plictiseşti, făcu Corbell, deşi simţea o împunsătură dureroasă dinspre ceea ce, cândva, ar fi numit "conştiinţă". Ce se întâmplă în continuare?

– În continuare? Te hrăneşti şi faci exerciţii fizice. Peste şase luni, trebuie să fii puternic şi gras…

– Gras?

– Exact. Altfel nu poţi supravieţui zece ani în anabioză. După ce termini supa, începi gimnastica.

– Şi cum mă distrez?

– Cum doreşti.

Evident, Peerssa nu-i putea oferi un răspuns. Statul nu prevăzuse nimic pentru destinderea lui Corbell.

– Mă gândisem eu că aşa o să zici… Povesteşte-mi despre tine, Peerssa. O să fim împreună tare mult timp.

– Ce vrei să ştii?

– Vreau să ştiu cum ai ajuns aşa. Ce-nseamnă să fii Peerssa, inspectorul, cetăţean al Statului. Începe cu copilăria.

Peerssa nu era un bun povestitor. Se pierdea în divagaţii. Trebuia călăuzit prin întrebări. Totuşi istoria sa nu se baza numai pe glas.

Era un regizor de film slab, dar cu buget nelimitat. Pe pereţii Uterului, el îi arătă lui Corbell comunitatea agricolă unde crescuse, şcolile copilăriei sale (nişte zgârie-nori, cu terenuri de joacă pe terase) şi texte animate de istorie pe care le studiase în decursul ultimului ciclu educaţional. În majoritate, amintirile se estompau în ceaţă. Unele erau surprinzător de bine definite şi viu colorate: enormul puşti de zece ani care-l şicanase pe Peerssa pe o terasă, fata mai mare decât el care-l iniţiase sexual, speriindu-l, profesoara de drept cetăţenesc...

Corbell mâncă, dormi şi exersă. Îl îngriji pe *Don Juan* cu dragostea pe jumătate instinctivă şi înţelegerea absorbite în timpul instruirii ca rammer. În restul timpului, află de la Peerssa toate lucrurile despre care nu îndrăznise să-l întrebe pe Pierce.

Văzu imagini din Selerdor, oraşul pe care doar îl întrezărise de pe o terasă. Interioarele clădirilor erau la fel de abstracte şi lipsite de imaginaţie ca şi exterioarele. Basoreliefurile de la nivelul străzilor erau de fapt texte în *shtoring,* limbajul Statului. Ele conţineau principii, reguli de comportare, sau relatări din vieţile unor eroi ai Statului.

Corbell ajunse să-l cunoască pe Peerssa la fel de bine pe cât o cunoscuse pe Mirabelle, soţia sa vreme de douăzeci şi doi de ani. Înţelegându-i pe Peerssa, începu să înţeleagă Statul. Memoria calculatorului cuprindea ceea ce rammerul ar fi denumit texte de educaţie cetăţenească. Le parcurse, ajutat de comentariile lui Peerssa.

Află despre cele două războaie locale ce distruseseră jumătate din planetă. Statul se născuse din cenuşa războaielor şi focul idealismului, afirmase Peerssa, şi devenise atotputernic destul de repede. Fusese un fascism uman, mai zisese Peerssa. Din descrierile lui se

desprindeau trăsături clare ale imperiilor chinez şi japonez. Societatea era riguros stratificată. Obligaţiile cetăţeanului faţă de cei de deasupra lui (şi de dedesubt!) se garantau cu viaţa.

Guvernul construia şi controla *toate* centralele energetice. Cândva, acestea fuseseră extrem de diverse: hidrocentrale, geotermice, sau bazate pe diferenţele de temperaturi din adâncul oceanelor. Acum erau uriaşe centrale termonucleare, la care se adăugau panourile solare de pe terasele clădirilor şi din deşerturi. Însă Statul era unicul proprietar.

Odată, Corbell întrebase:

– Peerssa, ştii ce este acela un imperiu cu monopolul apei?

– Nu.

– Păcat. În general, primele civilizaţii au fost imperii cu monopolul apei. Egiptul antic, China antică, aztecii… Orice guvernare care controlează în mod complet irigaţiile are monopolul apei. Dacă Statul deţine controlul tuturor centralelor energetice, înseamnă că el stăpâneşte şi resursele de apă, nu? Cu o populaţie de douăsprezece miliarde…

– Da, sigur că da. Am construit baraje, am deviat cursurile unor fluvii şi am distilat apa, ca să obţinem deuteriu pentru centralele de fuziune, trimiţând surplusul de apă mai departe. Dacă Statul s-ar fi oprit ca să se odihnească, jumătate din populaţie ar fi murit de sete.

Corbell căzu pe gânduri, apoi rosti:

– Cândva te-am întrebat dacă tu crezi că Statul va dura cincizeci de mii de ani.

– Ţi-am răspuns că nu cred.

– Eu cred că Statul poate dura între şaptezeci şi o sută de mii de ani. Vezi tu, aceste imperii cu monopolul apei nu se prăbuşesc. Ele se pot descompune pe dinăuntru, în aşa fel încât un singur brânci de la barbarii din exterior le

poate răsturna. Nivelurile societăţii pierd contactul reciproc şi de aceea nu pot lupta. Însă ajunge un impuls din afară! Într-un imperiu al apei nu există revoluţii.

– Mi se pare o afirmaţie destul de categorică.

– Aşa-i. Ştii cum funcţionează sistemul celor două provincii? Era utilizat în China. Să zicem că există două provincii, A şi B, şi în amândouă e foamete. În acest caz, se examinează trecutul lor. Dacă provincia A a avut mai multe încercări de evaziune fiscală ori revolte, toate recoltele lor sunt confiscate şi trimise în B. Dacă încercările au fost aproximativ egale în cele două provincii, alegerea se face aleator. Drept urmare, provincia B devine devotată pe vecie, iar A piere, aşa încât nu mai sunt necesare grijile.

– Noi am înregistrat rareori foamete, şi atunci…

Nu stătea în obiceiul lui Peerssa să lase o propoziţie neterminată.

– Nu există nimic mai puternic decât controlul asupra apei societăţii. Un imperiu cu monopolul apei poate creşte, dar devine atât de instabil încât poate fi răsturnat de o singură hoardă barbară din exterior. În cazul Statului însă nu există nimic în exteriorul lui.

Mult mai târziu, Corbell află că atunci îşi schimbase din nou cursul vieţii. Pe moment, din tăcerea lui Peerssa bănuise doar că-l ofensase pe acesta.

Iar Peerssa nu era Pierce. Inspectorul murise de mult, în vreme ce personalitatea calculatorului nu-i făcuse niciodată vreun rău lui Corbell. Nu trebuia să uite acest lucru. Rammerul renunţă să mai vorbească despre Stat. Peerssa era loial Statului, în vreme ce Corbell în nici un caz.

În cele din urmă, abandonă şi un alt subiect. De prea multe ori îi spusese lui Peerssa:

– Continui să regret că nu mi-ai permis să iau o femeie.

– Trebuie să-ţi reamintesc că sistemul de asigurare a

vieţii este prea mic pentru două persoane? Sau că Soarele se află acum la o distanţă uriaşă înapoia noastră? Ori că nevoile tale sexuale au fost testate ca fiind reduse? În caz contrar, n-ai mai fi aici.

– Era o chestiune de *intimitate,* şuieră Corbell.

– Culcuşurile de făcut dragoste din dormitor n-au reprezentat singurul test. La asocieri verbale ai înregistrat un punctaj scăzut. Nivelul tău de testosteron era sub cel normal.

– Cum poţi *tu* să-mi spui *mie* de nevoi sexuale scăzute!? Tu, care eşti un eunuc castrat!

– Statul are un excedent de testicule, replică sec Peerssa. Oare Pierce ar fi reacţionat la fel? Răspunsul fusese straniu…

dar Peerssa vorbise serios. Corbell nu mai discută despre femei. Trecură şase luni. Trecură şi multe stele. Câteva fuseseră îndeajuns de apropiate ca să se vadă precum ferestre violete în Iad, dispărând apoi aidoma unor meteori roşii, neclari. Corbell se îngrăşase - era prea gras pentru gustul lui, totuşi perfect din punctul de vedere al lui Peerssa - atunci când sui în sicriul cel mare.

***

Făcu aşa de şapte ori.

III

– Corbell? Nu te simţi bine? Vorbeşte, te rog!

Rammerul oftă în cuva anabiotică. Nu se clinti. Se obişnuise cu această rutină: slăbiciunea teribilă, foamea, cele şase luni de exerciţii fizice şi de îndopare silită cu mâncare insipidă, apoi iarăşi în cuvă pentru a relua ciclul. Iar acum, la cea de-a şaptea deşteptare, simţea o totală

lipsă de chef de a se scula.

– Corbell, te rog, spune ceva! Conform senzorilor mei, respiri şi inima îţi bate, dar nu te pot vedea. Eşti catatonic? Să-ţi administrez şocuri?

– Fără şocuri.

– Te poţi mişca, sau eşti prea slăbit?

Bărbatul se ridică în capul oaselor. Simţi cum îl cuprinde ameţeala. Acceleraţia navei era foarte scăzută.

– Unde suntem?

– Am trecut de jumătatea drumului şi accelerăm lateral, pentru a reveni în planul galactic. Totul conform planului. Planul tău, nu al meu. Acum vreau să-ţi controlez sănătatea.

– Mai târziu. Fă-mi supă. O s-o iau în Uter.

Porni către Bucătărie, săltând straniu în gravitaţia redusă. Îmbătrânise cu mai mult de cei patru ani cât stătuse treaz. După fiecare trezire, avea nevoie de tot mai multe exerciţii ca să-şi recapete forma fizică. Se simţea fragil şi lihnit de foame.

Supa era bună. Întotdeauna fusese bună. Se instală în Uter şi-şi plimbă ochii peste cadranele instrumentelor. Unele date erau înspăimântătoare. Fluxul de raze gama l-ar fi preschimbat în tăciuni în câteva minute, dacă n-ar fi fost respins de energia câmpurilor navei. Alte cifre păreau lipsite de sens. Peerssa avusese dreptate: Statoreactorul de amorsare nu fusese construit pentru a ajunge la viteze apropiate de cea a luminii. Afirmaţie valabilă şi pentru instrumente.

Ce se întâmplase însă cu simţurile calculatorului? Zbura pe jumătate orb?

– Imagine integrală, comandă Corbell.

În şapte decenii, curcubeul stelar se conturase mult mai distinct. De asemenea, îşi pierduse simetria. Într-o parte, stelele erau strâns îngrămădite; arcul alb-azuriu sclipea precum diamantele dintr-un colier împărătesc. În

cealaltă parte, cea orientată spre spaţiul intergalactic, curcubeul era aproape negru. Fiecare stea se definea precis în banda ei de culoare, dar în discul central de stele violete (mai şters decât albastrul, totuşi având o nuanţă ce făcea să mijeşti ochii) se zărea o strălucire albă: fundalul de microunde al universului, aflat la temperatura de trei grade Kelvin şi amplificat în spectrul vizibil datorită imensei viteze a lui Don Juan.

Flăcările propulsiei navei deveniseră un evantai de lumină sângerie, îndreptat către spaţiul intergalactic. Peerssa folosea jeturile laterale, pentru a vira spre planul galaxiei.

– Imagine corectată, ceru Corbell.

Pentru asta, Peerssa elabora un soi de ficţiune. Din universul pe care-l percepea cu senzorii statoreactorului, el extrapolă o imagine a spaţiului cosmic văzut dintr-un punct staţionar şi o reproduse pe peretele sferic al Uterului.

Galaxia era incredibil de frumoasă - un vârtej de lumină ce acoperea jumătate din univers. Corbell privi în faţă, căutând pentru prima dată centrul galaxiei. Se afla acolo, mai strălucitor decât restul, dar ceţos, nedistinct. Rammerul se simţi dezamăgit. Crezuse că sfera de astre strâns apropiate avea să fie o explozie de culori. Nu putea distinge nici o stea individuală; doar o pâclă strălucitoare în jurul unui centru orbitor. Înapoia sa, stelele erau la fel de neclare.

– Imaginea posterioară are rezoluţie slabă, explică Peerssa. Lumina e puternic deplasată spre roşu.

– Şi frontal?

– Nu corespunde cu teoria. M-aş fi aşteptat la o claritate mai bună în centru. Probabil că lumina e eclipsată de cantităţi mari de materie interstelară. Deşi… Am nevoie de mai multe date.

Corbell nu răspunse. Privea un roi stelar, şase puncte

sclipitoare rotindu-se frenetic şi apropiindu-se de ei. Trecură prin dreapta, continuând să se agite nebuneşte şi încremeniră imediat după aceea.

– Prima dată când se mai întâmplă asta, vreau să văd imaginea necorectată.

– O să te anunţ, dar nu-i mare lucru…

Ajunsese deci la jumătatea drumului, iar destinaţia devenise vizibilă. Nimeni înaintea lui nu putuse zări strălucirea miezului galaxiei, sau roiul stelar învârtindu-se turbat şi gonind aproape cu viteza luminii. Sufletul duşmanului său devenise sclavul lui Corbell.

Se îndrepta către sorii centrali precum un fluture atras de foc aşteptându-şi moartea, dar savurându-şi victoriile.

Îşi termină supa pe care n-o putea identifica. Bucătăria şi/sau laboratorul chimic ofereau îndeajuns gust şi suficientă varietate pentru ca un non-cetăţean al Statului să nu-şi pună capăt zilelor. Cu hrana respectivă el trebuia să se îngraşe… şi să facă gimnastică pentru a redistribui grăsimea. În ultima vreme, avea tendinţă spre un pântece proeminent, care nu-i era de nici un folos.

Corbell îmbătrânea. În ciuda cuvei de anabioză şi a tuturor medicamentelor disponibile, avea să fie decrepit înainte de a ajunge la sorii centrali.

A doua lui viaţă ar fi trebuit să semene mai mult cu prima. Sperase să-şi facă prieteni, să înceapă o nouă carieră… fusese congelat la patruzeci şi patru de ani, ar fi avut vreme… chiar pentru o căsătorie, pentru copii…

Lucrurile aveau să arate mai bine după ce-şi recâştiga din puteri. Ar fi putut trage o beţie cu oxigen. La solicitarea sa, Peerssa ar fi umplut cabina cu oxigen pur, în acelaşi timp prevenindu-l asupra efectelor secundare nefavorabile, atâta vreme cât i-o permitea rammerul.

– De obicei, spuse Corbell, acum începeai să mă baţi la cap cu misiunea pe care o am faţă de Stat.

– E inutil, răspunse Peerssa. Am început frânarea.

Înainte de a putea opri, vom ajunge printre aştrii centrali.

Corbell zâmbi.

– Oricare altul în afara ta ar fi cedat mai devreme. Măreşte imaginea sorilor centrali, te rog.

Miezul galaxiei se năpusti spre el. Nebuloase întunecate, încrustate de stele, înconjurară un centru strălucitor. Aduceau cu nişte nori de furtună. Îşi schimbaseră poziţia avută la ultima lui trezire.

Totuşi centrul în sine rămânea o ceaţă luminoasă, lipsită de trăsături distincte, în interiorul căreia sclipea un punct.

– Materia interstelară trebuie să fie a naibii de densă acolo. Câmpurile noastre pot face faţă?

– Vei fi surprins ce putem face dacă renunţăm la acceleraţie şi ne preocupăm doar de protejarea sistemului de asigurare a vieţii - şi de nimic altceva.

– Oricum o să mor de bătrâneţe.

– Corbell, există o modalitate de a reveni pe Pământ.

– *La dracu, Peerssa, m-ai minţit pân-acum?!!*

– Calmează-te. Dacă doreşti, există o modalitate de a te face tânăr. Poţi înţelege de ce n-am abordat subiectul ăsta până acum.

– Sigur că pot! Dar de ce *acum?* De ce ai face una ca asta pentru cineva care ţi-a trădat scumpul tău Stat?

– Lucrurile s-au schimbat. În clipa de faţă, s-ar putea să fim ultimii supravieţuitori ai Statului. Iar tu n-ai fost nici măcar cetăţean.

– Tu eşti?

– Eu sunt o personalitate umană suprapusă memoriei unui calculator. N-aş putea fi niciodată un cetăţean. Tu însă puteai deveni unul. Aşa cum eşti, poţi reprezenta Statul. Este foarte posibil ca Statul să nu fi rezistat şaptezeci de mii de ani, cât am lipsit noi. De aceea, merită să fii păstrat.

– Mulţumesc.

În mod iraţional, Corbell se simţea mişcat.

– S-ar putea ca Statul să mai existe doar în amintirile tale. Mă bucur că m-ai silit să îţi învăţ graiul. Mă bucur că ţi-am spus atât de multe despre mine. Tu trebuie să trăieşti.

– Întinereşte-mă, rosti Corbell cu disperarea omului care îmbătrâneşte prea repede. Ce trebuie făcut?

– Deţinem echipamentul pentru a te clona. Cu siguranţă, conceptul clonării nu-ţi e străin…

– Se cunoştea şi pe timpul meu. Deşi nu se clonau decât plantele. Dar…

– Noi putem clona oameni. Te putem clona pe tine. Dezvoltăm individul în cuva anabiotică, lipsit de orice influenţe senzoriale externe. În timpul acesta îţi înregistrăm amintirile - tot ce cuprinde memoria - şi apoi le transferăm în mintea goală a clonei.

– Cum? Ah, da, prin cuplarea la calculator.

Cuplarea reprezenta controlul telepatic asupra calculatorului. Corbell nu îndrăznise s-o utilizeze niciodată. Se temea cu atât mai mult de ea de când calculatorul devenise Pierce. Peerssa s-ar fi putut folosi de ocazie ca să pună stăpânire pe mintea lui.

– De asemenea, adăugă Peerssa, ne trebuie ser din ARN-ul memoriei tale, pentru a-l injecta clonei.

– Vrei să mă transformi într-o tocătură! răcni rammerul.

– Vreau să te întineresc.

– Tânărul acela n-aş fi eu, nebunule!

– Noul individ l-ar reprezenta pe Jerome Branch Corbell în aceeaşi măsură ca tine.

– Mulţumesc! Multe mulţumiri! Zi-mi şi mie ce s-a întâmplat cu adevăratul Corbell? Tocat pentru chifteluţe, stors de ARN şi injectat într-un criminal cu creierul spălat!

– Adevăratul Corbell trebuie să fi fost nebun, sau prost. Sub minus cinci grade, fosfolipidele din nevrogliile

creierului îngheaţă. Sinapsele se distrug. Orice individ cu educaţie ştie asta. Corbell şi celelalte vafe n-au avut absolut nici o şansă. Tu reprezinţi o îmbunătăţire a originalului Corbell, iar clona va fi o îmbunătăţire a ta.

– Mă gândisem eu că intenţionezi aşa ceva. Nu, mulţumesc. Nu va exista un Corbell III, Voracir.

***

După şase luni, nu era gata pentru anabioză.

– Ai tras chiulul de la exerciţii, îi spuse Peerssa.

Corbell tocmai încheiase o şedinţă de gimnastică. În ultimele două luni, tendinita îl silise să-şi cruţe braţele, dar îl dureau oricum - simţea două sârme arzătoare în umeri.

– Tu ai elaborat programul, mârâi el.

– Ar fi trebuit să te trezesc mai devreme. Ieşirea din anabioză e traumatizantă. Dacă doreşti să atingi centrul galaxiei într-o condiţie fizică optimă, trebuie să mai rămâi treaz două luni.

– Perfect. Oricum urăsc blestemata aia de cuvă.

Corbell se trânti într-un fotoliu mulant. În gravitaţia extrem de redusă, avea tendinţa să-şi piardă tonusul muscular. Pântecele îi devenise proeminent.

Nu avea alt interlocutor, iar Peerssa deţinea o răbdare nesfârşită. Probabil că apreciase destul de bine momentul, atunci când îl întrebă:

– Te-ai mai gândit la redobândirea tinereţii?

– Uită de propunerea asta, se înfioră bărbatul, apoi adăugă grăbit: N-am spus-o literal… Dac-o ştergi din memorie, ideea tot îţi va veni - mai târziu.

– Înţeleg deci că ai anulat ordinul. Care-i obiecţia?

– Nu-mi place.

– După cum stau lucrurile, vei muri de bătrâneţe pe drumul de întoarcere. Tratamentul cu anabioză nu-i suficient.

– Nu vreau să fiu transformat în tocătură. Mi-a ajuns o dată.

– Cunoşti detaliile sistemului de reciclare a excreţiilor fiziologice. Nici el nu-ţi place?

– Pentru că tot m-ai întrebat - nu!

– Totuşi consumi alimente şi apă reciclate. Corbell tăcu.

– Când se va termina totul, vei fi iarăşi tânăr.

– Nu! Nu, nu voi fi! răcni bărbatul. Voi fi o chiftea! O chiftea contaminată, un gunoi gata de reciclat p-p-pentru blestemata ta de clonă! N-ar fi nici măcar o copie bună, fiindcă i-ai introduce propriile tale idei prin cuplarea la calculator!

– N-ai nici o loialitate pentru nimeni în afară de tine. "Îl pot decupla", se gândi Corbell. "Oricând."

– Indiferent ce aş fi, aşa-i! rosti el cu glas tare.

– Singurul om care a văzut centrul galaxiei. Minunat! Peerssa avusese vreme să exerseze sarcasmul. Şi ce o să faci după ce-ţi vei satisface unica ambiţie a vieţii? Îmi vei porunci să mă autodistrug? Un gigantic rug funerar pentru sfârşitul tău, o flacără termonucleară pe care s-o poată vedea ochii extratereştri?

– *Asta* te frământă? întrebă Corbell. Uite ce-i: După ce privim sorii centrali, de ce nu lansăm câteva capsule în direcţia unor planete potrivite? *Tu* poţi ajunge viu pe Pământ. Până ce Statul va trimite nave, algele vor transforma unele atmosfere reduse în atmosfere bazate pe oxigen. Poţi transporta şi mumia mea, în cuva anabiotică. Poate că vreun muzeu o să fie interesat.

– Nu vrei să redevii tânăr?

– Am mai discutat problema asta.

– Perfect. Vrei să vii în Uter, te rog? Am multe să-ţi arăt. Derutat şi suspicios, Corbell se conformă.

Pe interiorul peretelui sferic Peerssa afişase o serie de imagini. O vedere mult mărită, dar neclară, a miezului

galactic aşa cum îl văzuse rammerul cu şase luni în urmă - extrem de aplatizat, cu strălucirea sorilor atenuată de materia interstelară. Alături, imaginea mărită a centrului galaxiei spirale din Andromeda. Lângă ele, o schiţă: un disc cu un contur ciudat, secţionat transversal. Bărbatul se încruntă, întrebându-se unde anume îl mai văzuse.

După ce se instală în fotoliu, Peerssa începu:

– N-am ştiut niciodată de ce ai ales drept destinaţie centrul galaxiei. S-ar putea să nu înţeleg motivul.

Miezul Andromedei sclipea multicolor, şi Corbell îl arătă:

– De asta! Pentru frumuseţe! Din acelaşi motiv pentru care, odată, am străbătut călare Marele Canion. Îţi poţi imagina o planetă situată pe periferia acelei sfere? Îţi poţi imagina *nopţile?*

– Pot face mai mult decât atât. Ţi-o pot arăta, prin extrapolare. Peerssa o făcu. Fotoliul rammerului plutea deasupra unui peisaj întunecat. Cerul era acoperit de stele care se luptau pentru supremaţie: mari şi mici, roşii, albastre şi de albul cel mai pur, ca şi o pereche care, rotindu-se, lăsa în urmă o spirală de gaz stacojiu. Poziţia observatorului se deplasă. Spre est se ridica un zid negru, un nor de zece mii de ani-lumină cubici… apoi Uterul reveni la imaginile anterioare. Corbell rămăsese cu gura căscată.

– Aş fi putut face asta înainte să intri pentru prima dată în anabioză. Am fi putut îndeplini misiunea primită de tine - să amorsăm planetele cuvenite - şi ţi-aş fi putut arăta imaginile astea oricând. De ce n-ai spus nimic?

– Nu sunt imagini *reale.* Peerssa, aristocraţii din vremea ta nu făceau niciodată croaziere prin… să zicem, prin inelele lui Saturn, din pură plăcere?

– Ca să analizeze posibilităţile de explorare minieră…

– De "explorare"! Dacă spuneau aşa, înseamnă că minţeau.

– Îţi pare rău că ai venit?

De fapt, de ce continuase? Ştiinţa că drumul avea să-i răpească mai mult de douăzeci şi unu de ani din viaţă, şi ulterior *întreaga* viaţă nu-i schimbase hotărârea. Corbell, vafa reconstruită, nu ar fi avut niciodată o viaţă obişnuită, normală. Foarte bine, atunci să realizeze ceva memorabil.

– Nu. De ce să-mi pară rău? M-am aşteptat la ciudăţenii în centrul galaxiei. N-am avut dreptate? Nu seamănă *deloc* cu celelalte galaxii, iar eu sunt primul care ştiu asta.

– Eşti nebun! Dă-ţi seama cât sunt de uluit. Nu contează... Opţiunea ta a avut consecinţe nebănuite. Astronomii Statului se aşteptau la o sferă densă, formată din milioane de stele aflate la distanţe variind între trei luni şi un an-lumină, printre care să predomine gigantele roşii. În realitate, iată ce am găsit: materie comprimată într-un disc extrem de aplatizat spre centru, a cărui axă constituie o sursă incredibil de puternică de unde infraroşii şi radio.

– Ca în desenul ăla?

– Da, seamănă mult cu această schiţă pe care am descoperit-o în memoriile auxiliare: reprezentarea configuraţiei discului de acreţie din jurul găurii negre din Cygnus X-1.

– Ah!

Corbell *nu* văzuse schiţa respectivă în timpul instruirii ca rammer. De fapt, instruirea nu-i spusese nici măcar cum să evite găurile negre de dimensiuni stelare, întrucât acestea nu apăreau pe ruta lui iniţială. Văzuse însă un desen asemănător, ilustrând un articol din *Scientific American!*

– Da, Corbell. Luminile tale minunate sunt absorbite de o gaură neagră care are masa egală cu a galaxiei. Viteza ei de rotaţie trebuie să fie enormă, judecând după felul cum a turtit masa stelelor din jur. În cele din urmă, s-ar

putea ca întreaga galaxie să dispară în… Corbell? Ţi-e rău?

– Nu, răspunse bărbatul cu glas înăbuşit, îngropându-şi faţa în palme.

– Nu fi deprimat. Aceasta este şansa noastră de supravieţuire.

– Ce?!

– Există o şansă, mică, de a revedea Pământul înainte de moarte. O experienţă unică - ori pierzi, ori câştigi. Nu asta-ţi doreai? Să-ţi explic…

IV

La cea de-a treisprezecea deşteptare, încercă să se ridice prea repede. Se trezi din nou, ameţit, întins pe spate în sicriu, cu Peerssa strigându-i în ureche:

– Corbell! Corbell?

– Aici sunt. Unde credeai c-am plecat?

– Fii mai prudent. Rămâi întins încă un minut.

Era slab şi bătrân. Artrita îi scârţâia în încheieturile noduroase. Foamea familiară era însoţită de greaţă. Îşi trecu mâna peste ţeastă - fusese pe jumătate chel când intrase în Pădurea Fermecată - şi o coborî plină de şuviţe întregi de păr.

– Unde suntem?

– La o lună de gaura neagră, şi ne apropiem. Imaginea o să te încânte.

Coborî din cuva anabiotică aidoma unui Dracula bolnav. Se împletici până la Bucătărie, apoi intră în Club. Muşchii îi erau flasci şi predispuşi la cârcei. Exerciţiile fizice i se păreau istovitoare. Totuşi, durerea, greaţa şi vârsta însemnau prea puţin. Se simţea bine. În cel mai rău caz, descoperise un mod inedit de a muri.

– Dacă ne apropiem prea mult? se adresă el

microfoanelor omniprezente. Nu vom muri niciodată, aşa-i? Ne vom opri în afara razei Schwarzschild.

– Un observator exterior aşa va vedea. Nu şi noi. Doreşti să-mi modifici instrucţiunile?

– Nu.

După câteva minute, se lăsă în fotoliul din Uter. Sorbi ultimele picături de supă.

– Imagine integrală.

Don Juan gemea deasupra unui ocean de stele mocnind. Într-o galaxie obişnuită, ele ar fi fost destul de apropiate, dar acum, turtite într-un plan comun de către rotaţia giganticii găuri negre din mijloc, mureau strivite. Moartea lor radia o lumină teribilă. Păreau nişte torţe în mijlocul unui câmp de lumânări. Probabil că aici ciocnirea a doi sori, sau sfârtecarea unei stele de către forţele gravitaţionale nu reprezenta nimic neobişnuit.

Mai ales spre centru, se gândi Corbell. Centrul oceanului strălucea orbitor în faţă. Pe axă nu se vedea nici măcar un punct întunecat. De fapt, nu se aşteptase la aşa ceva.

– Care-i distanţa în spaţiul normal?

– Prin galaxie? Trei virgulă şase ani-lumină.

– Sunt probleme?

– Cred că ne putem menţine deasupra planului discului, până ce depăşim proeminenţa aceea activă din faţă, cam la doi-trei ani-lumină de singularitate.

Corbell plecă privirea spre flăcările propulsiei, un nouraş alb sub picioarele sale. Bănui că deasupra discului exista foarte puţin hidrogen.

– Şi dacă nu poţi? Dacă va trebui să trecem prin ea?

– Nu vei simţi absolut nimic. Regiunea respectivă este zona unde stelele îşi pierd identitatea. Ele devin fascicule de plasmă densă, ce conţin noduli de neutroniu. De acolo provine majoritatea luminii. Mai departe, urmează aplatizarea cea puternică la care se adaugă radiaţii

datorate frecărilor din materia care spiralează spre interior.

– Ce-i cu gaura neagră în sine?

– Încă nu am imaginea ei. Estimez o circumferinţă de două miliarde de kilometri şi o masă de o sută de milioane de ori mai mare decât a Soarelui. Ergosfera va fi uriaşă. N-ar trebui să avem nici un fel de probleme în traversarea ei.

– Ai spus "circumferinţă"?

– Trebuia să-ţi fi dat raza? Raza unei găuri negre poate fi infinită.

Pur şi simplu, dimensiunile discului de stele strivite nu puteau fi percepute. Era ca şi cum ar fi zburat pe deasupra altui univers. O circumferinţă de două miliarde de kilometri însemna, raportând-o la Sistemul Solar, orbita lui Jupiter; însă dacă rammerul ar fi putut privi dincolo de protuberanţa din faţă, de Inelul de Foc, ar fi descoperit o gaură neagră invizibil de mică.

Întrezări cu coada ochiului o străfulgerare şi, răsucindu-se, zări o supernovă licărind albă pe fundal roşu. Tocmai pierduse ocazia de a asista la sfârtecarea unei stele sub acţiunea fluxurilor gravitaţionale; acum îşi revărsa prin spaţiu inima, ce ajungea la temperaturi de zece milioane de grade.

Întrebă ceva ce nu mai întrebase niciodată:

– Peerssa, tu la ce te gândeşti?

– Nu prea ştiu cum să-ţi răspund.

– Încearcă.

– Nu mă gândesc la nimic. Deciziile mele sunt deja luate. Ele sunt justificate matematic. Nu trebuie să optez.

– Cum vei găsi Pământul?

– Ştiu unde va fi Soarele peste trei milioane de ani.

– *Trei...*!? Nu era vorba de şaptezeci de mii?

– Nu uita că plonjăm într-un câmp de gravitaţie uriaşă. Timpul va fi comprimat pentru noi. Dimensiunile găurii

negre sunt suficient de mari ca să nu fim sfârtecaţi de forţele de maree, dar vor trece aproape trei milioane de ani până ce voi activa propulsia termonucleară. Ce pot face mai mult? Putem găsi Soarele într-un interval finit de timp. Sau poate că, înainte de venirea noastră, Statul s-a extins într-un milion de ani-lumină cubici.

– Un interval finit… Peerssa, chiar că eşti *ciudat.*

Totuşi lui Corbell nu-i ardea de râs. În anul şaptezeci de mii înainte de Cristos, existase omul de Neanderthal şi câţiva Cro-Magnoni. Oameni… Dar cu trei milioane de ani în urmă, nu trăiau decât maimuţele care se hrăneau cu carne crudă. Ce anume avea să populeze Pământul peste alte trei milioane de ani?

***

Corbell îşi petrecu majoritatea timpului în Uter, privind discul de acreţie. Îi plăceau imaginile necorectate, cele care arătau universul distorsionat datorită vitezei statoreactorului.

După schimbarea direcţiei, nava îşi pierduse majoritatea enormei mase relativiste. *Don Juan* se deplasa mai repede după prima perioadă petrecută de rammer în cuva de anabioză. Cu toate acestea, viteza rămânea apropiată de cea a luminii şi nava accelera permanent, atrasă de sursa punctiformă cu masa de o sută de milioane de ori mai mare decât a Soarelui. În faţă, discul de acreţie se zărea precum un curcubeu de culori, iar Inelul de Foc părea un deal alb-violet, crescând mereu. Stelele erau înghesuite laolaltă; nu puteau fi deosebite între ele decât în momentul unei explozii. Culorile se modificau treptat, ajungând la roşul închis şi neclintit al oceanului de flăcări dinapoia statoreactorului, în care ocazionalele supernove scânteiau alb-gălbui sau alb-verzui.

Inelul de Foc - regiunea convexă unde căldura acumulată în fasciculele de materie stelară creştea chiar mai puternic decât efectul de compresie al găurii negre - se apropia. În cele din urmă, Corbell cedă în faţa luminii lui orbitoare.

– Redu intensitatea luminoasă, ordonă el, făcându-şi mâna streaşină deasupra ochilor.

– Am micşorat-o la zece la sută din valoarea nominală. Anunţă-mă când trebuie s-o mai reduc.

– *Tu* nu păţeşti nimic? Nu-ţi distruge senzorii optici?

– Nu cred. Nu uita că, la sfârşitul misiunii tale, ar fi trebuit să te apropii extrem de mult de Soare, pentru a frâna. Pot suporta valori ridicate ale intensităţii luminoase.

Inelul de Foc era o gogoaşă turtită cu circumferinţa de douăzeci de ani-lumină şi grosimea de un sfert de an-lumină; conţinea patru-cinci ani-lumină cubici de stele, de la cele verzi la alb-albastre, aflate în toate gradele posibile de fuziune şi fisiune. Aşa ar fi arătat Iadul, dacă ar fi fost un munte uriaş. Se apropia... şi *Don Juan* îl depăşi pe un evantai de flăcări termonucleare, accelerând puternic. Corbell se aplecă şi privi atent, în vreme ce nava lunecă de-a lungul gradientului interior, lăsând în urmă Inelul de Foc - un zid roşu închis. Discul de acreţie interior era mult mai subţire, extrem de comprimat. Rammerul fixa concentrat locul unde trebuia să se găsească gaura neagră. Nu zărea decât materie stelară, sclipind alb-violet, cu un centru orbitor.

Totul se petrecea teribil de rapid acum. Mai rămăseseră câteva minute, poate chiar secunde. Peerssa declanşă jeturile de poziţionare sub unghiuri ciudate. În discul interior nu se distingea nici o stea: absolut nici un detaliu. Era o masă perfect uniformă.

– Neutroniu, explică Peerssa. Are chiar şi structura lui cristalină, dar este foarte instabilă - se descompune în mod permanent. Pot zări fulgerările de raze-X, ca nişte

vălurele.

– Păcat că n-am şi eu senzorii tăi…

– Te poţi cupla…

– Nu!

Înapoia lor, Inelul de Foc se înroşi tot mai puternic, apoi dispăru. Discul interior sporea în luminozitate, urcând spre azuriu, după care, brusc, rămase în urmă. În ultima fracţiune de secundă, Corbell zări gaura neagră.

Propulsia termonucleară vui sub el, apăsându-l în fotoliu. Lumina îi explodă în ochi. Când se focaliză, văzu o scânteie de lumină violetă, înconjurată de un cerc larg de tăciuni. În rest, negru.

– Trebuie să discutăm ceva, spuse calculatorul.

– Aşteaptă puţin. Lasă-mă să-mi trag răsuflarea. Peerssa aşteptă.

– S-a terminat? întrebă Corbell. Am trecut nevătămaţi?

– Da.

– Bine lucrat!

– Mulţumesc.

– Şi-acum ce se-ntâmplă?

– Declanşarea propulsiei în ergosfera unei găuri negre ne-a apropiat periculos de mult de viteza luminii. Actualmente folosesc câmpurile navei ca să înlătur din cale materia interstelară. Nu le voi putea utiliza pentru propulsie până ce nu reducem viteza. Vom ajunge în vecinătatea Soarelui, dacă nu cumva trecem pe lângă el, în treisprezece virgulă opt ani, după timpul navei.

– Am pierdut cu adevărat trei milioane de ani?

– Da. Corbell, trebuie să-ţi cunosc părerea. Statul s-a putut prăbuşi după trei milioane de ani?

Bărbatul râse, uşor tremurat.

– O să fim norocoşi dacă mai dăm peste ceva similar fiinţelor umane. Nu ştiu cum ar putea arăta. Trei milioane de ani! Păcat că nu exista şi altă cale de-a o face.

Se sculă. Brusc se simţea lihnit de foame.

– Mi s-a poruncit să păstrez viaţa ta şi integritatea navei, spuse Peerssa, dar nu să-ţi îmbunătăţesc situaţia. Loialitatea mea este faţă de Stat.

– Ce vrei să spui? se opri Corbell.

– Din clipa când am ştiut de existenţa găurii negre, ne puteam folosi de ea. La jumătatea drumului, puteam continua să accelerăm. Am fi ajuns în centrul galaxiei după aproximativ optzeci de ani. Dacă treceam destul de aproape de gaura neagră, rotaţia ei ne-ar fi curbat traiectoria hiperbolică atât de mult încât s-ar fi suprapus peste cea de apropiere, deşi noi am fi fost cu mult în exteriorul ergosferei. Alţi optzeci de ani petrecuţi la bordul navei ne-ar fi readus lângă Soare după şaptezeci de mii de ani de la plecarea ta.

– Te-ai gândit la varianta asta şi n-ai aplicat-o?

– Nu deţin date asupra imperiilor cu monopolul apei. A trebuit să mă bazez pe adevărul spuselor tale.

– Ce tot vorbeşti acolo?

Răspunsul sosi sub forma glasului înregistrat al lui Corbell. *"Eu cred că Statul poate dura între şaptezeci şi o sută de mii de ani. Vezi tu, aceste imperii cu monopolul apei nu se prăbuşesc. Ele se pot descompune pe dinăuntru, în aşa fel încât un singur brânci de la barbarii din exterior le pot răsturna. Nivelurile societăţii pierd contactul reciproc şi de aceea nu pot lupta. Însă ajunge un impuls din afară! Într-un imperiu al apei nu există revoluţii."*

– Nu în…

"Un imperiu cu monopolul apei devine atât de instabil încât poate fi răsturnat de o singură hoardă barbară din exterior. În cazul Statului însă nu există nimic în exteriorul lui."

– Nu înţeleg…

– Statul putea dura între şaptezeci şi o sută de mii de ani, deoarece cuprindea toată omenirea. Nu existau

barbari care să-i aştepte, hulpavi, slăbiciunile. Statul ar fi putut deveni foarte instabil - în aşa măsură încât putea fi răsturnat de ura unui singur barbar. Tu, Corbell! Tu puteai fi barbarul acela.

– Eu?!

– Ai exagerat cumva situaţia? M-am gândit la asta, însă n-am putut risca. Şi nici nu te puteam întreba.

"Este un calculator", îşi spuse bărbatul. "Memoria perfectă, logica rigidă şi absenţa judecăţii. Am uitat asta. Am vorbit cu el aşa cum aş fi făcut cu o fiinţă omenească, iar acum..."

– Deci în mod eroic, ai salvat Statul de *mine.* Să fiu al dracului!

– Pericolul nu era real? Nu te puteam întreba. Mă puteai minţi.

– Nu mi-am dorit niciodată să răstorn blestematul ăla de guvern. Voiam doar să duc o viaţă normală. Aveam numai patruzeci şi patru de ani! N-aveam chef să mor!

– Niciodată n-ai fi putut duce ceea ce numeşti "o viaţă normală". Era deja imposibilă în anul două mii o sută nouăzeci după Cristos.

– Probabil că aşa-i. Pur şi simplu, nu... mi-am dat seama. Hai să pornim spre casă!

CAPITOLUL TREI

Casa dezmembrată

I

Corbell îşi amintea posterele. Le cumpărase dintr-o prăvălie din Kansas City şi le prinsese pe peretele dormitorului. Rămăseseră acolo un an, până se plictisise de ele: fotografii mărite ale Pământului, făcute de către misiunile Apollo de pe orbită şi dinapoia Lunii.

În amintirile lui, Pământul avea nenumărate tonuri de albastru, peste care se suprapuneau bulgări de nori albi. Până şi uscatul era azuriu, amestecat cu alte culori, exceptând rarele petece roşu-maronii ale deşerturilor.

Chel, ridat şi foarte slab după perioada petrecută în cuva anabiotică, Jerome Branch Corbell plutea în spaţiul negru într-un fotoliu mulat, înconjurat de un semicerc de cadrane luminoase şi indicatoare.

Norii şi peisajele goneau la mai bine de cinci sute de kilometri dedesubt.

Planeta putea fi Pământul. Contururile oceanelor şi continentelor păreau vag familiare. Culorile aveau prea multe nuanţe roşu-maronii, dar la urma urmei… trei milioane de ani…

Îşi drese glasul. Îi suna răguşit - scârţâia după somnul cel lung şi era prea ascuţit.

– E Pământul?

– Nu ştiu, replică Peerssa.

– Ăsta-i un răspuns prostesc! E sau nu, Sistemul Solar?

– Încearcă să nu te ambalezi, Corbell. Nu ştiu dacă acesta e Sistemul Solar. Datele nu coincid perfect. E sistemul din care proveneau mesajele. Le-am urmat până la sursă.

– Să auzim mesajele. De ce nu m-ai trezit mai devreme, înainte de a ne implica?

– Am descoperit anomaliile abia după ce ne implicasem. Te-am trezit după ce ne-am stabilit pe orbită. Mă temeam să nu mori din cauza şocului. Nu mai poţi suporta încă o perioadă de anabioză, Corbell. N-o să rezişti până la altă stea.

Rammerul încuviinţă din cap. Ultima deşteptare fusese cea mai rea dintre toate. Semănase cu o gripă asiatică asociată cu o mahmureală după o beţie cu coniac. Se simţea bolnav şi hidos. Cu mai puţin de zece ani în urmă, după amintirile sale, Statul reînviase un bărbat tânăr. Zece ani de viaţă efectivă la care se adăugau un secol şi jumătate petrecut în anabioză transformaseră tânărul într-un sac sfrijit de oase. Se temea îngrozitor de senilitate… totuşi gândurile îi păreau limpezi.

– Să vedem ce-i cu mesajele, vorbi el.

Imaginile apărute pe peretele Uterului nu erau tocmai reale, ci controlate de Peerssa; calculatorul proiecta ceea ce culegeau senzorii săi. În întunericul spaţiului apăru o fereastră prin care se zăreau două cuburi translucide, rotindu-se lent. În interiorul acestora se aflau două forme alcătuite din cubuleţe mai mici - cam o sută pe fiecare latură.

– La distanţa de treizeci şi doi de ani-lumină de acest sistem planetar, începu Peerssa, am recepţionat un semnal laser. Conţinea două mesaje separate, două serii de puncte şi pauze, fiecare serie de un milion treizeci şi două de mii trei sute unul biţi. Adică numărul o sută unu ridicat la cub. O sută unu este un număr prim. Există,

desigur, o anume ambiguitate - s-ar putea să fi inversat dreapta cu stânga.

Nu era soluţia cea mai bună pentru transmiterea imaginilor, totuşi Corbell putea recunoaşte un bărbat şi o femeie ţinându-se de mână; aceeaşi pereche în ambele cuburi. Alături existau rânduri de poligoane şi sfere. Peerssa îndreptă asupra cubului vârful unei săgeţi roşii.

– Consideri că acestea reprezintă fiinţe omeneşti?

– Sigur că da.

Săgeata se mută la cel de-al doilea cuplu.

– Şi acestea?

– Da.

Peerssa reveni la cubul din stânga.

– Acesta a fost primul dintre mesaje. Numerele pot reprezenta atomi: carbon, hidrogen şi oxigen. Eşti de acord?

– În principiu, da. Totuşi, care ar fi rostul lor?

– Ei formează baza chimică a protoplasmei. Rândul acesta, mai mare, n-ar putea fi un sistem solar? Obiectul acela aproape sferic ar fi soarele. Simbolurile dinăuntrul lui pot fi patru atomi de hidrogen lângă un atom de heliu. Poligoanele mai mici ar fi planetele.

– De acord. Este Sistemul Solar?

– Doar dacă s-a schimbat în mod radical. Ce-i cu al doilea cub? De ce diferă oamenii dinăuntru?

Corbell compară cele două cuburi. În primul, siluetele deţineau o aparenţă solidă, exceptând sferele goale ce simbolizau plămânii. În al doilea cub, siluetele erau complet goale pe dinăuntru şi prin ele trecea un X din cubuleţe.

– Cred că am înţeles. În al doilea mesaj, oamenii sunt anulaţi. Iar rândurile alea de poligoane par alte opt sisteme stelare, cu sori şi planete, reprezentate la scară mai mică. Unele au stele duble.

– Şi care ar fi mesajul?

– Opt sisteme planetare, două cu sori dubli… Nişte oameni goi pe dinăuntru, anulaţi… Bine, să zicem cam aşa: "Atenţiune! Noi suntem oameni, care avem formele *astea,* iar biochimia noastră se bazează pe carbon şi apă. Noi venim dintr-un sistem solar care arată *aşa.* Fiinţele similare care vin din celelalte opt sisteme solare seamănă cu noi, dar nu sunt oameni." Merge?

– Da.

– Se bazează pe o gândire proprie omului. Îmi pot imagina scumpul tău Stat expediind un astfel de mesaj, numai că… numai că Statul nu avea duşmani naturali. *Toată lumea* făcea parte din el. De aceea, te-ntreb: Ăsta-i mesajul emis de aici?

– Da. Am considerat că l-au expediat oamenii, şi nu eram sigur că altfel pot găsi Soarele.

– Dar cum de ne-au găsit *ei*? Înseamnă că ne-au depistat de la câteva sute de ani-lumină depărtare. Ori pe atunci aveam viteza apropiată de a luminii, nu?

– Plasma evacuată de statoreactor este evidentă pentru nişte instrumente bune. Totuşi semnalul laser conţinând mesajele a fost foarte puternic. Un asemenea consum de energie necesita motive întemeiate.

Corbell rânji cu o satisfacţie răutăcioasă.

– Motivul cel mai întemeiat este erezia. Statul tău s-a destrămat, Peerssa. Coloniile s-au revoltat. Probabil că Statul din Sistemul Solar voia să prevină orice navă care se înapoia: "Nu vă opriţi în colonii!"

– Mi-ai zis că Statul e un imperiu cu monopolul apei. El nu putea fi distrus printr-o reacţie internă, ci doar prin cucerirea de către o forţă exterioară.

Corbell izbucni într-un râs al cărui sunet nu-i plăcu: aducea mai degrabă cu un cotcodăcit strident.

– Peerssa, idiotule, eu nu-s profesor în istorie! Sunt arhitect! Un prieten mi-a povestit despre imperiile cu monopolul apei, iar el este unul… *era* unul dintre indivizii

ăia care generalizează totul, fiindcă atrag mai multă atenţie. Niciodată n-am ştiut dacă să-l iau în serios.

– Totuşi ai crezut în spusele lui.

– Puţin - la urma urmei, ce imperiu a durat şaptezeci de mii de ani? Dacă nu m-ai fi luat atât de al dracului în serios, am fi fost acasă… acum două milioane nouă sute treizeci de mii de ani.

Corbell studie configuraţia planetelor din cubul din stânga, apoi întrebă:

– Ne aflăm într-un sistem similar?

– Da.

După soare, urmau trei forme mici, apoi una mare cu o proeminenţă vizibilă (un satelit important?), şi încă trei obiecte de dimensiuni mijlocii.

– Pământul nu apare. Altfel…

– Vezi corpul care răsare acum deasupra orizontului acestei planete?

Pentru o fracţiune de secundă, Corbell crezu că era Luna înălţându-se dinapoia marginii înceţoşate a Terrei. Se vedea sub forma unui semicerc; însă era mai mare decât Luna. Porţiunea luminată sclipea albă, brăzdată de benzi alb-portocalii, iar partea care ar fi trebuit să fie nevăzută radia un roşu întunecat, dovada unor temperaturi ridicate.

– Corpul ceresc pe orbita căruia ne aflăm, rosti Peerssa, posedă o atmosferă cu oxigen şi se roteşte în jurul planetei acelea mai mari. Primara este un gigant gazos mai fierbinte decât acceptă teoria. Sistemul prezintă şi alte anomalii.

– Deci noi suntem pe orbita unui *satelit?*

– Exact.

Bărbatul simţi că-i vâjâie capul.

– Bine, Peerssa. Arată-mi totul.

***

Peerssa îi arătă totul, inclusiv fotografiile făcute pe durata traversării sistemului planetar.

Soarele era un gigant roşu tânăr, dilatat şi fierbinte. Avea masa egală cu o masă solară, însă diametrul atingea zece milioane de kilometri.

Calculatorul îi prezentă imaginea primei planete alături de harta lui Mercur. Cele două semănau, însă cea de aici era brăzdată într-o configuraţie cu totul diferită.

Atmosfera celei de a doua planete a sistemului era mult mai mică decât cea venusiană şi prezenta urme de oxigen. Avea însă aceeaşi mărime şi se găsea în locul cuvenit.

Pe orbita Pământului nu exista nimic.

A treia planetă ar fi semănat cu Marte, dar nu avea nici un satelit, iar una din feţele ei prezenta o mare imensă şi lipsită de caracteristici.

– Există mai multe asemenea similitudini ciudate, remarcă Peerssa.

Corbell se simţea cuprins de o furie crescândă. Ajunsese acasă, ori nu?

– Aşa-i. Ciudat… Ce-i cu Pământul?

Un satelit extrem de asemănător Pământului se rotea în jurul celei de-a patra planete… care era la fel de masivă ca Jupiter, însă mult mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie un corp aflat atât de departe de soare, chiar dacă temperaturile acestuia erau colosale. Planeta emitea cantităţi uriaşe de radiaţii infraroşii, şi altele mai periculoase.

– Dar ceilalţi sateliţi? Probabil că orbitele lor sunt date peste cap… În mod inevitabil, ar fi fost modificate de aducerea Pământului aici - dacă ăsta-i Pământul.

– M-am gândit la posibilitatea aceasta. N-am putut însă găsi nici un corp similar lui Ganimede, care era cel mai mare dintre sateliţii jupiterieni.

– Bine, treci mai departe.

A cincea planetă era necunoscută: un gigant de gheaţă cu o orbită total neregulată, care-l purta din interiorul orbitei jupiteriene până în preajma celei de-a şasea planete. Acum se afla lângă Jupiter şi era vizibil cu ochiul liber. Peerssa prezentă un cadru mai apropiat, dezvăluind un disc alb-marmoriu, brăzdat de dungi albăstrui, palide.

– Sistemul acesta ar putea fi mult mai tânăr decât cel solar, rosti calculatorul. Orbita neregulată a planetei cinci n-a avut timp să devină circulară, sub influenţa forţelor de maree. Planeta jupiteriană este fierbinte, întrucât s-a condensat recent din nebuloasa planetară. Steaua primară nu şi-a stabilizat deocamdată arderea.

– Ce-i cu corpul acesta de tip Terra? Ar fi putut evolua atât de rapid?

– Nu.

– Nici eu nu cred. Iar planeta trei seamănă mult cu Marte. Deşi nu suficient, fir-ar a dracu'!

– Atunci, priveşte a şasea planetă!

Cea de-a şasea planetă… ei bine, aducea mult cu una cunoscută. *Don Juan* trecuse aproape chiar peste polul ei nord.

Cuibărită printre inelele albe vrâstate, se întrevedeau dungile mai palide ale unui gigant din gheaţă, bleu-deschis şi verde. Umbra ovală a planetei se proiecta peste inele, aşa încât inelul interior transparent era aproape invizibil. Fisura perfect distinctă trebuia să fie diviziunea Cassini, se gândi Corbell. Descoperi şi alte diviziuni, minore, provocate probabil de forţele de maree ale sateliţilor mai mici.

– Saturn, rosti el.

– Seamănă remarcabil de bine cu Saturn. M-am chinuit puţin ca să ne abatem spre planeta aceasta. Am încercat să găsesc discrepanţe…

– E Saturn!

– Nu deţin în memorie altceva care să se potrivească.

– Cineva a transformat Sistemul Solar. Trei milioane de ani… Multe se pot întâmpla.

– Soarele nu putea deveni o gigantă roşie în trei milioane de ani. Este prea tânăr. N-o permite teoria. Se acceptă însă o similitudine privind formarea sistemelor planetare.

– Ăsta e *Saturn.* Iar *ăla* e Pământul!

– Corbell, n-ar fi posibil ca cetăţenii Statului să fi colonizat unul din sateliţii jupiterieni? N-ar fi putut reconstrui inelele lui Saturn, mânaţi de nostalgie şi de dragostea pentru frumos? Spune-mi! Dragostea pentru frumos poate fi atât de puternică?

Părea o idee stranie. Prezenta unele puncte de atracţie, dar…

– Nu. Nu ţine. Ar fi pus inelele în jurul lui Jupiter, unde s-ar fi văzut mai bine. Şi de ce ar fi creat un alt Marte?

– De ce ar fi distrus Statul topografia lui Mercur? De ce ar fi îndepărtat două treimi din atmosfera lui Venus şi i-ar fi schimbat structura chimică? Uranus lipseşte. Ganimede lipseşte - şi era un corp mai mare decât Marte. Un gigant gazos mai masiv decât Neptun ocoleşte Soarele mult mai aproape, pe o orbită neregulată.

– Fiind mai fierbinte, Soarele ar fi putut distruge parţial atmosfera lui Venus. În privinţa lui Mercur… hmmm…

– Ce anume a dus la schimbarea Soarelui? Şi, de fapt, cum putea fi deplasat Pământul? Corbell, eu nu pot decide!

În glasul calculatorului se strecurase o undă de disperare. Oamenii se pot obişnui cu nehotărârea, chiar dacă este neplăcută, deoarece amintirile lor pălesc şi se deformează. Însă nu şi ale lui Peerssa…

– Au deplasat Pământul pentru că Soarele devenise prea fierbinte, specula Corbell.

– Cum au făcut? Au agăţat de Polul Nord nişte rachete

care funcţionau cu atmosfera lui Venus? Oceanul planetar ar fi inundat emisfera nordică! Scoarţa terestră ar fi crăpat peste tot, dezvelind magma!

– Nu ştiu. Nu ştiu... Poate că deţineau şi altceva pe lângă rachete. Totuşi acela e Marte, iar *ăsta-i* Saturn, şi *ăsta* Pământul. Priveşte! Asta n-ar putea fi coasta Braziliei?

– Nu corespunde cu datele conţinute în memoria mea, răspunse Peerssa apoi continuă cu o şovăială evidentă: Dacă nu s-ar lua în consideraţie alte date, atunci linia respectivă ar putea fi marginea platformei continentale braziliene, modificată prin deplasarea plăcilor tectonice.

– Probabil că oceanul s-a retras. Poate că atunci când au deplasat Pământul, s-au pierdut megatone de vapori de apă.

– Statul nu a putut deplasa Pământul. Nici n-avea de ce s-o facă, fiindcă Soarele nu era pe cale de a deveni o gigantă roşie.

– Calculator! Nu-ţi poţi contrazice propriile teorii, aşa-i? Dacă am rămas în ergosfera găurii negre mai mult decât am apreciat? Poate că n-am pierdut doar trei milioane de ani. Peste zeci de milioane de ani, Soarele poate ajunge o gigantă roşie?

– Absurd. Nu l-am mai fi găsit niciodată.

Aceasta fu ultima picătură, deoarece era adevărat. Corbell se simţi bătrân, obosit şi mahmur după anabioză.

– Bine, rosti el printre dinţi. Ai câştigat. Dar, pur şi simplu ipotetic, vom considera că planeta aceasta e Pământul. După mult timp, am revenit acasă. Cum coborâm pe ea?

Se dovedi că Peerssa se gândise la toate.

II

Costumul lui Corbell arăta nou-nouţ. Se mula după trup şi avea o cască rotundă, iar pe piept era desenată o spirală albă, ascuţită la capăt. Bărbatul n-ar fi fost surprins să-l găsească putrezit. La urma urmei, nu fusese folosit de aproape două sute de ani, după calendarul navei.

Ieşi prin ecluză, cu suspiciunea că se duce la moarte. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva... totuşi costumul răspundea comenzilor mai bine decât propriul său trup. Gâfâind şi asudând, cu pulsul bubuindu-i neregulat în urechi, izbuti să se îndepărteze, până ce ajunse la capătul coridorului, apoi se întoarse să-l privească pe *Don Juan.*

Luciul argintiu al blindajului dispăruse. Corbell se strâmbă, văzând gaura dintr-o capsulă. Peerssa nu-i pomenise de ciocnirea cu vreun meteor. La fel de bine, putea fi perforat sistemul de asigurare a vieţii.

Patru capsule lipseau.

Capsulele biologice erau cele care-i confereau lui *Don Juan* calitatea de statoreactor de amorsare. Fiecare din ele conţinea o gamă variată de alge cu care să fie însămânţate atmosferele reduse, primitive, ale unor planete tip-Terra, declanşând reacţiile de transformare în aer respirabil şi conferind planetei statutul de potenţială colonie. Bineînţeles, ele nu apucaseră să fie utilizate în acest scop. Lipsit de orice drepturi cetăţeneşti, Corbell furase nava, îndreptând-o către centrul galaxiei.

În jurul părţii centrale a lui *Don Juan* fuseseră fixate zece capsule. Acum mai rămăseseră doar şase.

– Am golit aproape complet rezervorul de hidrogen, explică Peerssa. A trebuit să folosesc patru din sistemele de propulsie ale capsulelor, pentru a ne poziţiona pe orbită în jurul Pământului. După aceea, am transformat capsulele respective în sateliţi de comunicaţii. Indiferent în ce loc te vei găsi pe suprafaţa planetei, o să poţi vorbi cu mine.

– Bravo!

– Cum te simţi? Poţi rezista unei intrări în atmosferă?

– Nu încă. Nu-s în formă. Lasă-mă o lună.

– Te las. O să ai şi de lucru. Trebuie să pregătim una din capsule pentru aterizare.

– Voi folosi o capsulă?

– Au fost proiectate pentru pătrunderea în atmosfere. *Don Juan* nu poate s-o facă.

– Trebuia să mă fi gândit la asta... Niciodată nu găsisem o cale sigură de coborâre. Nu vii şi tu?

– Doar dacă îmi ordoni.

Nu era de mirare că vocea suna şovăielnică. Corbell îşi dădu seama că trupul lui Peerssa era chiar nava. Dacă supravieţuia intrării în atmosferă, calculatorul devenea paraplegic.

– Înaintea morţii, vorbi rammerul, Thomas Jefferson şi-a eliberat sclavii. Pot eu face mai puţin de-atât? După ce voi ajunge jos, viu sau mort, eşti liber de orice comenzi anterioare ori ulterioare.

– Mulţumesc, Corbell.

Bărbatul făcuse antrenamente de muncă în costum, sub supravegherea lui Pierce. Acelea însă nu se desfăşuraseră în imponderabilitate reală, ci între câmpuri magnetice de suspensie, iar pe atunci avusese un corp tânăr. Munca era grea. În a doua zi îl durea tot trupul. În a treia, reveni la treabă. Se oprea numai la insistenţele lui Peerssa.

– N-o să-ţi construim un sistem de asigurare a vieţii, îi zise calculatorul. Punem tot ce ai nevoie în capsulă alături de tine, şi umplem interiorul cu spumă de plastic. Te vei bizui exclusiv pe costum.

Golirea capsulei necesita însă deplasarea unor mase mari şi tăierea manuală cu laserul cel greu timp de ore întregi. Cuvele cu alge şi echipamentele care le deserveau trebuiau făcute bucăţi, ca să poată fi scoase prin trapa de inspecţie. Corbell nu îndrăznea să găurească blindajul.

Viaţa lui depindea de integritatea acestuia.

Avea nevoie de lungi perioade de odihnă. Le petrecu în Uter, privind imaginile cu *Don Juan* pătrunzând în ceea ce Peerssa numea acum (corect, sau greşit) Sistemul Solar.

Pentru un calculator, Peerssa fusese extrem de ingenios. Corbell nu s-ar fi gândit să utilizeze capsulele drept jeturi de manevrare. Nu ar fi căutat Pământul sub forma unui nou satelit al lui Jupiter… şi Peerssa fusese cât pe aici să n-o facă, pregătindu-se să părăsească sistemul, fără să-l trezească pe bărbat din anabioză, şi să investigheze alte stele în căutarea rămăşiţelor Statului…

Probabil Corbell ar fi murit pe drum.

Se părea că Peerssa nu mai era interesat de locul unde se aflau; îi ajunsese ordinul lui Corbell de a nu-şi mai face griji. Însă înainte, deduse rammerul, calculatorul fusese disperat. Utilizase combustibil preţios pentru a survola Saturn şi Mercur.

Corbell privi acum în jos, spre Pământ, şi comentă:

– Câte greşeli am făcut, şi totuşi am ajuns! Toate erorile s-au anulat. Dacă n-aş fi cuplat receptorul, tu nu ţi-ai fi putut transmite personalitatea în calculator, iar eu aş fi distrus nava încercând să menţin acceleraţia constantă la o gravitaţie. Dacă aş fi avut dreptate în legătură cu centrul galactic, aş fi murit de bătrâneţe departe de casă… Parcă m-a tras aţa înapoi.

– În fişa personală eşti denumit agnostic.

– Mda… Fluier în pustiu. Mă tot gândesc că *s-ar putea* să fiu ucis la aterizare.

Terminase de golit capsula şi sărbătorea evenimentul printr-o lungă perioadă de odihnă. Ţinându-şi prânzul în mână - un sandviş cald - urmărea peisajul gonind pe sub navă. Pe suprafaţa oceanului de pe faţa întunecată strălucea stinsă o pată roşie: reflexia lui Jupiter.

– Unde să cobor? Există vreo urmă de civilizaţie pe undeva?

– Am descoperit semne ale producerii şi utilizării de energie în trei locuri.

Imediat, o săgeată verzuie indică o reţea verde intens pe discul albăstrui al planetei.

– Aici, pe cealaltă faţă a Pământului, şi în Antarctica. Orbita mea nu acoperă Polul Sud, dar te pot coborî acolo.

– Nu, mulţumesc. Asta nu-i pe lângă California?

"Stai puţin", se gândi, "coasta de vest ar trebui să fie *convexă?* Şi unde-i Baja California?[1]" Din zona ce părea a fi Mexicul central, coasta se curba concavă până sus, unde era probabil Alaska.

– Mare parte din ceea ce denumeşti California şi Baja California este acum o insulă lângă Polul Nord. Te pot coborî şi acolo.

– Nu. Vreau să ajung într-un loc unde cineva se foloseşte de energie. Acolo… unde ai pus caroiajul… seamănă puţin cu un oraş, nu? Unghiuri drepte…

– Da, există mai multe grupuri de construcţii, totuşi nu sunt dovezi clare de sistematizare urbană. În epoca ta, s-ar fi putut numi "oraş". Nu te sfătuiesc să aterizezi acolo.

– Dacă de aici s-au expediat mesajele, probabil că n-o să mă omoare nimeni. La urma urmei, le-am slujit Statul.

"Ar putea fi Nevada", gândi Corbell, "sau Arizona". Acum se afla pe coastă.

– Diferenţele dintre…, începu Peerssa, dar bărbatul îl întrerupse furios:

– Ăsta-i Pământul. Pământul! (Adevărul era că ciudăţeniile Sistemului Solar îl deranjau şi pe el, atunci când îşi permitea să se gândească la ele.) Peerssa, ceea ce ai descris tu nu erau altceva decât plăcile tectonice ale Terrei! Ai găsit insula care a fost cândva California?

– Am găsit două insule ce puteau fi California, acum trei milioane de ani.

– Ei, vezi! Asta se putea întâmpla printr-o coincidenţă?

---

[1] Denumirea spaniolă a Peninsulei California. (N.T.)

– Nu, minţi Peerssa.

– Locul acela unde ai pus reţeaua îl denumim Oraşul Unu. Celui din Antarctica îi spunem Oraşul Trei. Acum - ce-i cu Oraşul Doi? Unde-i situat?

– Pe malul Mării Ohotsk, în Rusia.

– Atunci, coboară-mă în Oraşul Unu. Redevenit calm, Corbell adăugă: Trebuie să fiu nebun, să caut civilizaţie. De ce aş dori să-mi petrec ultimele zile căznindu-mă cu o limbă străină? Dar poate că voi avea vreme să aflu ce s-a întâmplat aici.

Umplu vârful capsulei cu medicamente, hrană, o canistră cu apă şi butelii de oxigen. Plasticul expandat avea să le protejeze. Fixă mai solid emiţătorul ultrasonic, controlat de către Peerssa, care urma să dizolve spuma de plastic.

Tonusul muscular îi revenise şi nu suferise un atac de cord, aşa cum se temuse de când se trezise. Îl ajutaseră medicamentele secolului douăzeci şi doi aflate la bordul navei. Însă umerii continuau să fie străbătuţi de junghiuri de foc: tendinită.

În cele din urmă, stând în mijlocul spaţiului eliberat în vârful conic al capsulei, cu mâna pe robinetul rezervorului de spumă… ezitase.

– Peerssa? Mă poţi auzi?

– Da.

– Ce vei face după ce cobor?

– O să aştept până ce voi fi sigur că ai murit. După aceea, voi căuta Statul prin alte sisteme stelare.

– Eşti la fel de nebun ca mine.

Se întrebă cât credea calculatorul că va supravieţui el pe Pământ… dar nu-i ceru părerea. Răsuci robinetul. Spuma îl înconjură şi se solidifică.

Simţi apăsarea acceleraţiei crescând în spatele său, menţinându-se o vreme, apoi reducându-se aproape complet. Urmă după aceea o turbulenţă. Capsula cobora

folosindu-se de motoare, nu plonja în atmosferă ca un meteorit. Acceleraţia crescu iarăşi, se menţinu, dispăru. Capsula se roti... şi urmă o zgâlţâitură ce-l afundă cinci centimetri în spumă.

În căşti se auzi glasul lui Peerssa:

– Mă pot considera eliberat de comenzile tale?

Corbell îşi imagină un coşmar scurt, însă extrem de detaliat.

– Topeşte mai întâi plasticul! răcni el.

Calculatorul nu mai era legat de ordinele lui. Peerssa urma să se răzbune pe acela considerat de Stat atât criminal, cât şi trădător. Spuma rămânea solidă, iar Corbell avea să moară aici, precum o insectă în chihlimbar, cu libertatea la numai câţiva metri!

Simţi o zguduitură, apoi alta. Coşmarul luă sfârşit. Se afundă prin plasticul ce se topea, până ajunse pe suprafaţa unui batardou. Spuma i se scursese de pe vizorul căştii şi văzu că trapa de inspecţie era larg deschisă.

Păşi prin ea, şi privi afară şi în jos.

Peerssa aşezase cilindrul orizontal pe sol, pe jeturile de poziţionare. Sus, deasupra capului, soarele părea în amurg - roşu, totuşi rotund. În faţă, terenul se întindea neted până la un şir de dealuri din granit cu muchii ascuţite. Totul era mort: culori maro şi cenuşii, roci sterpe şi praf. Datorită căldurii, aerul tremura precum apa.

Statul nu prevăzuse capsulele biologice cu scăriţe, însă Peerssa fusese din nou inteligent. Spuma cursese prin gura de vizitare şi se solidificase într-o pantă de plastic. Corbell coborî pe ea şi cizmele îi scârţâiră, ca pe zăpadă topită şi reîngheţată. Călcă apoi pe solul Pământului.

Solul murise.

Trei milioane de ani... Războaie? Eroziune? Evaporarea mărilor atunci când planeta fugise, în mod inexplicabil, de un soare care se dilata, tot inexplicabil? În clipa aceea,

bărbatului nu-i păsa. Ridică mâinile spre cască…

– Corbell, nu încerca să-ţi scoţi costumul. Ai ieşit din capsulă? … pregătindu-se pentru prima gură de aer proaspăt după multă vreme.

– De ce nu?

– Ai ieşit din capsulă?

– Da.

– Bine. Pentru uşurinţa discuţiilor, m-am referit la această planetă spunându-i "Pământ". Acum îţi pot enumera diferenţele. Ai coborât pe o lume de abia locuibilă, în cazul cel mai fericit, într-o regiune atât de fierbinte încât nu admite viaţă.

– Ce? Corbell plecă privirea spre indicatorul termic, aflat la nivelul bărbiei, imediat sub marginea vizorului.

– E prea cald, continuă Peerssa. În zona ecuatorială, temperaturile depăşesc cincizeci şi cinci de grade. Oceanele au peste cincizeci de grade. N-am găsit decât puţină absorbţie clorofilică în apă şi deloc pe uscat, cu excepţia unor depresiuni intramontane. Ar fi fost mai bine dacă aterizai lângă unul dintre poli. Cumva, bărbatul nu era nici măcar şocat. Se aşteptase pe jumătate la aşa ceva? "Moartea mea înseamnă sfârşitul lumii" - iată o atitudine extrem de omenească. Şi, la urma urmei, trei milioane de ani…

– Deci asta s-a-ntâmplat cu oceanele…

– În atmosferă se găsesc mii de megatone de vapori de apă, îndeajuns pentru a suporta ipoteza că platformele continentale ale Pământului au devenit ţărmuri. Apa rămasă în oceane trebuie să aibă o salinitate extrem de mare. Corbell, încă *nu ştim.*

– Ce-i cu depresiunile intramontane?

– Într-un lanţ muntos corespunzând Himalaiei, există depresiuni la altitudini între o mie şi două mii de metri. Acolo au supravieţuit forme de viaţă.

– Bine, suspină Corbell. Încotro e civilizaţia?

– Defineşte "civilizaţia".

– Oraşul Unu. Ba nu, indică-mi doar locul cel mai apropiat unde se utilizează energie.

– La patru virgulă nouă kilometri de locul acesta semnalez o activitate energetică minoră. Mă îndoiesc că vei găsi oameni, sau măcar fiinţe vii. De când ne aflăm pe orbită, nivelul energetic n-a înregistrat variaţii. Cred că vei descoperi doar instalaţii automate ce continuă să funcţioneze.

– Oricum, o să-ncerc. În ce direcţie?

– Spre vest. Îţi pot localiza poziţia, aşa că te voi călăuzi.

III

Corbell nu mai umblase pe jos de foarte mult timp.

Costumul nu era inconfortabil. Majoritatea greutăţii echipamentului era susţinută de umeri. Fără să fie concepute pentru drumeţii, cizmele erau solide. Bărbatul porni cu pas susţinut, respirând oxigenul din butelie şi examinând împrejurimile… dar foarte repede trebui să se oprească. Pornise într-un ritm prea vioi.

Se odihni, apoi continuă cu mers de promenadă. Terenul era plat - nu se găsea într-o regiune accidentată, totuşi trebuia să fie atent pe unde calcă. Solul era bătătorit şi pe alocuri presărat cu pietre, uşor vălurit datorită acţiunii vântului.

Peerssa îl călăuzi spre dealuri, aşteptându-se probabil să treacă peste ele. Corbell coti la stânga, până ce găsi o pantă mai lină. Constată că mormăia în gând.

Trebuia s-o facă în gând, întrucât cei opt ani de veghe în care îmbătrânise cu o sută optzeci de ani însemnaseră trei mii de milenii din vârsta Pământului. O mormăială cu glas tare putea fi interpretată de Peerssa drept un ordin.

"Blestemate calculatoare care iau totul literal", îşi spuse el. "Anabioze şi supermedicamente care nu te pot ţine tânăr!" În plus, echipamentul de climatizare devenea tot mai greu cu fiecare pas. Oare de ce nu prevăzuseră costumul cu o centură mediană? Centura mediană era cea mai mare invenţie după aceea a roţii. Un excursionist putea duce greutăţile pe şolduri, nu în spate. Dacă Statul ar fi avut minte cât...

De fapt, bătea câmpii. Costumul fusese proiectat pentru imponderabilitate, nu pentru excursii. Şi era foarte bine că Peerssa continua să-i asculte ordinele. De fapt, avea pur şi simplu noroc că revenise pe Pământ. De aceea, se gândi Corbell, în vreme ce se apropia de vârful dealului, era al naibii de fericit că se afla aici. Gâfâind, cocârjat astfel încât să poată gâfâi mai bine, ascultând cu o ureche atacul de cord pe care-l aşteptase de atâta timp, descoperi că se simţea fericit.

Da! În trei milioane de ani, probabil că nici o altă fiinţă omenească nu mai reuşise tot ceea ce făcuse el. Ar fi fost grozav dacă ar fi avut cui se lăuda.

Atunci văzu clădirea.

Se afla pe creasta mai înaltă a unui alt lanţ de dealuri situat în faţă. Probabil că n-ar fi remarcat-o, fiindcă avea culoarea peisajului - cenuşiu-maronie - însă îi observase forma regulată conturându-se pe azurul cerului. Fusese construită pe panta stâncoasă.

Corbell avu nevoie de două ore ca să ajungă până la ea. Era atent cu propriul său corp. Ştia că oricum muşchii picioarelor aveau să-l doară a doua zi - dacă urma să mai existe o a doua zi. După ce escaladase aproape două treimi din al doilea lanţ de dealuri, găsi resturile unui drum părăginit. După aceea fu mai uşor.

Casa fusese proiectată de un arhitect extravagant. Acoperişul era un triunghi convex, aproape orizontal, ce se rezema cu baza mare de versantul dealului. De sub el

coborau doi pereţi din sticlă, sau alt material similar. Singura încăpere era expusă vederii lui Corbell, care, aplecat în mod primejdios pe pantă, se prinsese de o stâncă cu mănuşile groase ale costumului. Era, se gândi el, un loc dat dracului pentru a clădi o casă.

Îşi apropie vizorul de peretele transparent.

Podeaua nu era orizontală. Fie că dealul însuşi suferise tasări, fie că stilurile arhitecturale se modificaseră mai mult decât ar fi fost Corbell dispus să creadă.

Privea printr-o cameră de dimensiunile unui salon, care conţinea un pat de mijloc, de două-trei ori mai mare decât orice pat dublu văzut vreodată, şi având forma neregulată a unei piscine din Hollywood-ul anilor '50. Tăblia curbată de la căpătâiul lui se constituia într-un panou de comandă, ticsit de ecrane, comutatoare, reţele metalice dreptunghiulare, aducând cu nişte boxe audio, şi câteva fante îndeajuns de mari pentru livrarea de băuturi sau sandvişuri. În semiîntunericul de deasupra patului atârna o uriaşă sculptură din sârme, sau poate un soi de antenă Corbell nu-şi putea da seama.

Pe panoul de comandă scânteiau două luminiţe galbene.

– Am identificat sursa energetică, anunţă Corbell. Încerc să găsesc uşa.

După alte douăzeci de minute, vorbi iarăşi:

– Nu există nici o uşă.

– O casă trebuie să aibă o intrare. Caută o deschidere - nu neapărat asemănătoare unei uşi. Conform descrierii tale, trebuie să existe şi alte anexe pe care nu le poţi vedea: cel puţin o toaletă, poate chiar un cabinet, sau o bucătărie.

– Probabil că sunt undeva în deal. Hmmm… bine, o să mai caut.

În acoperiş nu descoperi nici o urmă de intrare. Oare întregul plafon bascula precum un capac, în urma unei

comenzi? Corbell n-avea de unde să ştie dacă arhitectul ar fi cheltuit atâta energie.

Dacă intrarea se găsea pe drum, atunci cu siguranţă fusese acoperită de pământ. Bărbatul începuse să devină nervos. Clădirea nu putuse fi utilizată în ultimul secol, probabil nici în ultimul mileniu, sau poate nici în ultimele zece mii de ani. La fel şi uşa, oriunde s-ar fi aflat ea. Poate că exista un al doilea nivel, inferior, acum îngropat în deal cu uşă cu tot.

– Va trebui să folosesc forţa, rosti Corbell.

– Aşteaptă! N-ar putea exista alarme anti-efracţie? Nu sunt familiar cu conceptele de proiectare ale locuinţelor particulare. Statul construia cămine.

– Şi ce dacă există o alarmă? Am cască şi sunetul nu mă va deranja.

– Să nu fie ceva mai mult decât o simplă sirenă. Mai bine să folosesc laserul de transmisiuni.

– Poate să...? ("Poate s-ajungă? Prostule, a fost construit să străbată zeci de ani-lumină.") Dă-i drumul!

– Am focalizat. Trag!

De pe drum, unde se afla, Corbell privea în jos spre acoperişul triunghiular; nu văzu nici o rază coborând din cer, doar o pată de mărimea unui chepeng care devenea tot mai roşie. Lângă clădire, solul tremură, apoi se linişti şi se zgudui iarăşi. După aceea, cam o tonă din coasta dealului se înălţă şi se nărui, lăsând să iasă un obiect metalic ruginit, plutind pe o pernă de aer. Avea dimensiunile unei maşini de spălat pe care se afla o sferă cât o minge de baschet, cu un ochi. "Capul" se roti şi o rază purpurie, groasă cât braţul lui Corbell, străpunse norii.

– Peerssa, eşti atacat! Te poţi descurca?

– Mie nu-mi poate face nici un rău, doar ţie. Mai bine îl distrug. Obiectul metalic începu să lucească. În mod limpede, asta nu-i plăcea. Se deplasă rapid, cu schimbări

bruşte de direcţie, pe o traiectorie aleatoare, în vreme ce raza roşie rămânea aţintită asupra aceluiaşi punct din cer. Partea lui superioară strălucea tot mai tare: stacojiu, transformându-se în portocaliu. Începu să ţiuie; glasul său disperat şi tremurător pătrunse prin casca lui Corbell. Brusc, se aplecă într-o parte şi se năpusti în josul dealului. Izbi violent solul, se rostogoli de câteva ori şi rămase nemişcat. Acum în acoperiş se zărea o gaură.

– Crezi că mai există şi alţi paznici? întrebă bărbatul.

– Datele sunt insuficiente.

Corbell coborî până la acoperiş şi privi înăuntru. Betonul topit sau ce alt material fusese - incendiase patul. Corbell îşi luă avânt şi sări pe el pregătindu-se s-o ia imediat la fugă. Greşise din nou; salteaua era hidraulică şi o străpunse cu picioarele. Plescăind, ieşi din ea, apoi împinse în balta din mijloc aşternuturile care ardeau, lucrând neîndemânatic cu mâinile înmănuşate. Focul se stinse, însă încăperea se umplu de aburi.

– Sunt în casă, anunţă Corbell. Peerssa nu se deranjă să-i răspundă. Corbell-arhitectul privi în jur.

Odaia aceasta, partea vizibilă a locuinţei, era triunghiulară. Patul din centru avea asimetria plăcută a unui iaz… şi era *cu adevărat* plăcut. Vizavi de el, o canapea curbă ocupa un colţ, având în faţă o placă de ardezie neagră, sau o imitaţie de calitate, curbată la fel ca şi canapeaua, dar spartă în mijloc. Bărbatul se aplecă şi ridică un capăt al plăcii: pe faţa inferioară existau circuite imprimate. Bănui că fusese o măsuţă plutitoare pentru cafea, care se prăbuşise, spărgându-se, atunci când îşi consumase energia ce o menţinea în aer.

Nicăieri nu se zărea nici o uşă.

Rămăsese de cercetat doar al treilea perete, care era opac. Corbell se deplasă de-a lungul lui, ciocănindu-l. Suna a gol. Oare uşile se deschideau de pe panoul de la capătul patului? Prostii! Ar fi trebuit să ocoleşti tot patul…

stop! într-adevăr, pe dosul tăbliei *exista* ceva. Se zăreau limpede trei adâncituri gălbui, circulare, de mărimea amprentei degetului mare. Corbell le apăsă.

Peretele opac glisă în sus, dezvăluind trei compartimente inegale.

Cel mai mare era un dulap. Înăuntru, bărbatul găsi şase veşminte, toate tip combinezon, cu mâneci lungi şi multe buzunare.

Unele aveau glugi. Pe podeaua dulapului se depusese un strat de praf gros de cinci-şase centimetri.

Al doilea compartiment, mai mic, părea o cabină telefonică, mobilată cu un scaun mulabil. Corbell păşi înăuntru. Zări pe perete o altă adâncitură gălbuie, şi o apăsă. Uşa coborî înapoia sa.

Un scaun… Ciudat! Abia acum remarcă gaura din fundul scaunului. O toaletă? Nu exista însă apă, sau hârtie igienică… doar un fel de burete scânteind metalic prins de scaun cu o sârmă.

Ieşi dinăuntru. Oricum, părea destul de modest pentru o casă atât de complexă. Cu siguranţă că proprietarul şi-ar fi putut permite ceva mai bun.

Reveni la veşmintele atârnate pe umeraşe. Nu putea decide dacă erau pentru bărbaţi, sau pentru femei. Pipăi ţesătura. Era extrem de elastică… şi plină de praf. Trase de ea, apoi încercă chiar s-o rupă. Nu izbuti, deşi se strădui din toate puterile.

Ţesătura părea nouă.

Dar praful?

Să presupunem că existau haine pentru ocazii, care se aruncau o dată cu schimbarea modelor, şi haine menite să dureze mai mult. Cât de mult? Dacă stratul de praf de pe podea reprezenta hainele de ocazie…

Încă nu găsise o uşă.

Al treilea compartiment păru promiţător. Înăuntru nu existau decât un întrerupător rotund şi galben, similar

celui din toaletă şi un panou cu patru butoane albe, dispuse vertical.

– Cred că am găsit un lift, anunţă bărbatul. O să-l încerc. Apăsă cerculeţul galben. Uşa se închise şi Corbell aprinse proiectorul căştii.

– Periculos, spuse Peerssa. Dacă liftul coboară la subsol şi apoi se defectează?

– Atunci îmi faci altă gaură prin care să ies.

Corbell apăsă butonul cel mai de sus. Nu se întâmplă nimic. Se aşteptase la asta - el se afla probabil în odaia din vârf. Apăsă următorul buton.

Glasul calculatorului răsună neaşteptat de tare:

– Corbell! Răspunde dacă poţi!

– Ce-i?

Nu simţise absolut nici o mişcare, totuşi *ceva* se schimbase. Pe panou apăruseră alte opt butoane albe; două şiruri verticale de câte patru, ceva mai apropiate şi inscripţionate cu semne necunoscute, negre.

Corbell apăsă butonul uşii.

– Ţi-ai modificat poziţia, îi comunică Peerssa, cu şase virgulă cinci kilometri spre sud vest şi ai coborât cu şaizeci şi patru de metri. Te afli în Oraşul Unu.

– Aha.

Bărbatul privea în altă odaie. Începea să se simtă ca o fantomă rătăcitoare. Totul era straniu, ireal.

Ieşi din nişă, ocolind ceea ce fusese probabil un birou plutitor, dar care acum îi ajungea abia la înălţimea genunchiului. Displayurile şi butoanele încrustate în tăblia lui îl făceau să semene cu panourile de comandă din Uter, însă erau distruse. Probabil că aici plouase vreme de sute de ani.

Pe jos se întindea un covor ce semăna cu vata-de-zahăr, în care piciorul se afunda până la gleznă. Îi fâşâi sub tălpi, se rupse şi se lipi de costum. Corbell se apropie de uriaşa ramă goală a ferestrei şi privi afară şi în jos.

Sub picioarele lui se aflau treizeci de etaje de geamuri întregi şi sparte. În jur existau şi clădiri mult mai înalte. În dreapta, un bloc gigantic se prăbuşise, antrenând cu el alte blocuri sau bucăţi din acestea. Îndărătul ruinei, prin pâclă şi ploaie, Corbell avu impresia că poate distinge o formă cenuşie pe fundal cenuşiu: un cub incredibil de mare, ale cărui feţe se bombau uşor în exterior.

– Peerssa, Statul avea un mijloc de transport instantaneu? Asemănător unei cabine telefonice, unde-ţi formezi codul destinaţiei?

– Nu.

– Ei bine, cei de aici au avut. Trebuia să-mi fi dat seama! Tocmai eu! Construcţia de pe deal nu era o casă adevărată, ci doar o parte a uneia. Aici e cabinetul de lucru - în oraş. Ar trebui să existe şi o baie, o sufragerie, poate chiar o sală de recreere, Dumnezeu ştie unde! Noi am intrat prin dormitor.

– Este foarte probabil că aparatura n-a fost utilizată şi întreţinută de multă vreme. Nu uita asta!

– Bine.

Corbell reveni în cabină. Şi acum, încotro? Apăsă al treilea dintre butoanele lipsite de semne.

În plafon se aprinse o lumină. Butoanele suplimentare dispăruseră. Corbell ieşi şi zâmbi. În mod clar, aici era baia.

Temperatura exterioară, afişată sub vizor, scădea.

– Cred că există climatizare artificială, spuse el.

– Ai parcurs patru virgulă nouă kilometri în direcţia vest-sud-vest şi ai coborât o sută nouăzeci şi doi de metri.

– Bine.

Bărbatul deschise vizorul. Doar pentru o secundă; avea să-l închidă imediat, dacă... Însă aerul era proaspăt şi răcoros.

Scoţându-şi echipamentul din spate, îşi dădu seama că era epuizat. Îşi dezbrăcă costumul şi se ghemui la

marginea unei căzi de baie de dimensiunile unei piscine.

Nu putea înţelege semnele de pe robinet. Întoarse mânerul acestuia până la capăt într-o direcţie şi apăsă. În cadă începu să curgă apă fierbinte. Răsuci mânerul în direcţia opusă. Ţâşni apă clocotită, ridicând aburi groşi. Se înfioră. Dacă ar fi fost înăuntru…

Deci apa "rece" era fierbinte, dar nu insuportabilă. Se instală pe fundul curbat al căzii şi se lăsă învăluit de căldură.

– Corbell, răspunde! se auzi un glăscior îndepărtat. Bărbatul întinse mâna şi trase casca mai aproape.

– Fac o pauză. Revino peste o oră. Şi trimite-mi o gheişă.

IV

Glăsciorul răsuna piţigăiat:

– … poţi. Repet: Corbell, răspunde, dacă poţi. Repet: Corbell…

Corbell deschise ochii.

Totul îi părea străin la pipăit şi la aspect. Nu era la bordul lui *Don Juan.* Atunci unde…?

Ah! Găsise două proeminenţe la marginea căzii îngropate, nişte moviliţe moi, ca din burete, perfecte pentru a-ţi odihni capul. Gâtul îi rămăsese între cele două pernuţe. Apa caldă îl învăluise. Adormise în cadă.

– … dacă poţi. Repet…

Corbell trase lângă el casca.

– Aici sunt.

– A trecut o oră, şi încă o oră şi şase minute. Nu te simţi bine?

– Ba da, dar sunt moleşit. Stai aşa!

Răsuci mânerul. Apa fierbinte ţâşni, amestecându-se cu cea care se răcise. Bărbatul mişcă piciorul,

uniformizând temperatura.

– Sunt tot în pauză. Ai ceva noutăţi?

– Sunt examinat. Simt unde radar şi gravitaţionale.

– *Gravitaţionale?*

– Da, le detectez cu senzorul masic. Sunt investigat de instrumente avansate, care au aflat probabil multe despre mine. S-ar putea să acţioneze automat.

– Sau poate că sunt comandate de cei care ne-au trimis mesajele. De unde provin?

– Din ceea ce ar fi Tasmania, dacă acesta este Pământul. Au încetat. Nu pot detecta sursa.

– Dacă încep să te bombardeze cu proiectile, trebuie s-o-ntinzi rapid.

– Da. Va trebui să-mi modific orbita. N-am vrut să consum combustibil, dar orbita mea nu trece peste Antarctica.

– Modific-o!

Corbell se sculă - picioarele îl dureau - şi ieşi din apa caldă. La baza unui perete o dâră groasă de praf reprezenta probabil tot ce mai rămăsese din prosoape. Se opri în faţa unei ferestre.

Afară se întunecase. Privea în jos, spre panta nisipoasă a unei plaje ce se pierdea într-o ceaţă care devenea treptat impenetrabilă. Ce era însă acolo, sclipind alburiu prin pâcle… scheletul unui peşte? Părea foarte îndepărtat - şi mare.

Se zări un fulger, apoi după un răstimp altul.

Ploaia se prăvăli precum o avalanşă.

Corbell îi întoarse spatele. Se îmbrăcă, apoi îşi puse costumul, simţindu-i greutatea şi simţindu-şi toate rosăturile. Baia fusese bună. Trebuia să mai revină aici, atunci când se ivea o ocazie. Avea şi saună, deşi asta nu i-ar…

Exact - o saună! Locul acesta trebuia să fie *foarte* vechi. Dacă ar fi fost construit după ce Pământul se

încălzise, cea mai simplă saună ar fi fost o uşă spre exterior!

Intră în cabină, şovăi şi decise să nu apese butonul cel mai de jos. Peerssa avea dreptate. Maşinăriile nu fuseseră întreţinute de multă vreme. Deci: dormitorul, sau cabinetul? *Ştia* că circuitele respective continuau să funcţioneze.

Dormitorul.

***

Păşi afară. Lângă bărbie, afişajul temperaturilor crescu, clipind. Corbell ocoli capătul patului, dorind să-şi verifice memoria. Văzuse pe acolo un ecran de televiziune şi comenzi.

Reuşi să-l pornească. Ecranul se aprinse, mai întâi alb-cenuşiu, apoi…

Imaginea neclară a patului distrus, cu picioarele costumului în prim-plan.

Încercă mai multe butoane, până găsi comenzile de redare. Scena se derulă invers. Brusc, patul redeveni întreg şi pe el se zvârcoliră fulgerător patru siluete. Scena trecu la alte patru personaje, sau la aceleaşi diferit îmbrăcate, până ce Corbell descoperi cum anume se oprea înregistrarea.

– Corbell, am încercat să comunic cu sursa de investigare fără succes.

– Bine. Ascultă: dacă trebuie să fugi, nu ezita. Amândoi vom fi în siguranţă dacă n-o să pierzi timpul, anunţându-mă ce intenţionezi.

– Tu ce faci acum?

– Mă uit la filme sexy, chicoti Corbell. Aici e ca într-o sucursală Playboy. Există o cameră video ascunsă, focalizată pe pat.

– Prin urmare, o societate degenerată. Nu-i de mirare

că nu s-au mai putut salva. N-ar trebui să te autodegradezi, urmărind aşa ceva.

– Ce tot…? Şi-atunci ce spui despre paturile de făcut dragoste din dormitorul Selerdorului? *Aia* nu era degenerare?

– Nu era politicos să urmăreşti ce se petrecea în culcuşurile acelea.

Corbell îşi stăpâni iritarea.

– Vreau să ştiu dacă sunt tot oameni.

– Şi sunt?

– Înregistrarea s-a deteriorat, iar ei sunt îmbrăcaţi - poartă nişte haine largi, pastelate, cu multe deschideri şi fante. Nu pot remarca diferenţe… totuşi sunt foarte slabi şi parcă nu se mişcă firesc. Tăcu şi continuă să privească: De asemenea, sunt foarte flexibili. Se pare că nu-i ceea ce crezusem…

– Cum adică?

– Bănuisem că era o orgie în patru, dar nu-i aşa. Este ca în China antică: Doi sunt servitori, care-i ajută pe ceilalţi doi să adopte nişte poziţii sexuale complicate. Sau poate că nu-s servitori, pot fi profesori… sau antrenori.

După o vreme adăugă:

– Sau chiar… au mlădierea unor dansatori - poate că asta sunt… Păcat că n-am imagini şi din jur. S-ar putea să existe spectatori.

– Corbell!

– Da?

– Ţi-e foame?

– Mda. S-ar putea să fie nevoie să folosesc butonul patru.

– În locul tău, nu m-aş deranja. Dacă singura ta sursă de hrană este o bucătărie veche de o mie de ani, o să mori rapid. Costumul mai are oxigen doar pentru şaptezeci şi una de ore. Rezerva ta de hrană lichidă este neglijabilă. Îţi sugerez să încerci să ajungi la Polul Sud.

Actualmente, eu mă găsesc deasupra lui. Zăresc un continent întins, împădurit.

– Perfect.

Corbell opri banda video şi se îndreptă spre cabina de teleportare.

Al doilea buton readuse cele opt comenzi suplimentare.

Bărbatul le examină atent. Simbolurile de pe ele puteau reprezenta litere sau cifre. Întinse un deget, apoi îl retrase.

– Mi-e frică.

– De ce anume?

– De panoul ăsta cu multe butoane. În toate celelalte cabine există doar patru butoane albe. Bănuiesc că ele funcţionează pe circuit închis, ca un intercom - n-ai putea pătrunde în casa asta dezmembrată decât prin cabinet, sau printr-o spargere, aşa cum am făcut noi. Dar aici mai sunt alte opt butoane purtând simboluri. Bănuiesc că este un fel de telefon, şi dacă ştii numărul poţi intra în cabinet.

– Mi se pare corect.

– Bine, dar ce se întâmplă când formezi un număr de telefon inexistent?

– Pe vremea mea, o voce pre-înregistrată îţi spunea că ai făcut o greşeală.

– Da, şi noi aveam aşa ceva. Însă cu teleportarea asta instantanee, poţi fi trimis în neant! *Pac!*

– Ar însemna un echipament imperfect. Nu poţi găsi o carte de telefoane?

În cabină nu exista aşa ceva. Corbell deschise uşa.

Ploaia şi vântul urlător biciuiau odaia. Picături mari se sparseră pe vizorul bărbatului. El ocoli biroul, aşteptă ca apa să se prelingă, după care încercă sertarele. Erau înţepenite. Forţă unul dintre ele, şi-l găsi pe jumătate plin cu un mucegai verde-cenuşiu. Un măr abandonat?

În tăblie erau încastrate mai multe aparate. Telefon,

televideo, calculator, şi mai ce? Nu putea spune. Timpul şi ploaia le distruseseră.

– Va trebui să apăs la întâmplare, îi spuse lui Peerssa.

– Mult noroc.

– De ce ai zis asta?

– Din politeţe.

La lumina proiectorului de pe cască, Corbell examină şirurile cu opt butoane. Cabina îl putea ucide atât de rapid încât nici să nu-şi dea seama. Să apese la întâmplare? Mai bine să încerce altceva.

Alese un buton - al cincilea, numărând pe verticală şi spre dreapta, al cărui simbol semăna cu o spânzurătoare răsturnată. Îl apăsă o dată, apoi făcu pauză, încă o dată, pauză, a treia…

A patra apăsare a fost decisivă. Brusc, de jur împrejurul plafonului apăru o lumină, provenind de la lămpile mascate.

Uşa însă nu se putea deschide.

Surprins, bărbatul alese alt buton, o clepsidră orizontală, comprimată: 4-4-4-4.

– Ţi-ai modificat poziţia de două ori, îl informă Peerssa. De data aceasta, uşa se deschise.

Dincolo de ea existau schelete în stadiu de dezintegrare, îmbrăcate în… un soi de uniforme identice. Haine largi, pantaloni scurţi, cămăşi cu mâneci scurte, cu umerii căzuţi. Sub colb, veşmintele păreau noi, roşii strălucitoare şi cu însemne negre. Oasele dinăuntru începuseră să se fărâmiţeze, totuşi nu putuseră aparţine unor indivizi voinici; avuseseră cam un metru şi şaizeci înălţime. Corbell trecu printre oseminte, căutând urme de gloanţe. Nici hainele şi nici craniile nu prezentau găuri… totuşi din modul cum zăceau cu membrele răşchirate, păreau să fi murit într-o confruntare armată, şi păreau să fi fost oameni.

Rammerul mai găsi birouri şi terminale de calculator. O

uşă glisantă masivă fusese decupată din perete. Înapoia ei existau celule. Zăbrelele uşilor erau dantelării delicate, ale căror modele nu se repetau, însă rămăseseră zăvorâte şi în multe se vedeau alte schelete.

– Secţia de poliţie, îl anunţă pe Peerssa. Eu căutam un restaurant. Am apăsat acelaşi buton de patru ori.

Îşi auzi iritarea din voce. Obosise?

– Înţelegi, nu doream în *nici un caz* un număr care să nu ducă nicăieri. De obicei, restaurantele se străduiesc să aibă numere uşor de reţinut. Cel puţin, aşa obişnuiau pe vremea mea…

– Statul alocă numerele respective funcţiilor municipale importante: secţiile de poliţie, spitalele, înalţii Comisari…

Corbell păşi printr-o altă deschidere decupată în perete. Mai departe, uşile culisară singure înaintea lui şi ieşi sub cascada ploii. Se afla în afara clădirii. Nu putea distinge prea multe.

Strada unui oraş… şi ocazionalele grămăjoare de haine, nişte combinezoane formate din şort şi tricou, în toate culorile posibile, mai puţin roşu.

– Va trebui să încerc şi alte numere mnemonice, spuse el fără să se clintească din loc.

– Cred că-i o metodă sigură. Chiar dacă dai peste un număr fără destinaţie, n-o să te trimită nicăieri.

– Nu vrei să-ncerci tu?

Rămăsese locului. Ploaia răpăia pe cască, prelingându-se pe vizor.

– Există o alternativă. Am scanat oraşul. În subteran există un sistem de tuneluri care se ramifică în diverse direcţii. Te pot călăuzi spre locul de convergenţă.

– Ce rost…? Crezi că-i o reţea de metrou? O dată ce-au inventat cabinele, nu mai aveau nevoie de aşa ceva.

– Chiar dacă nu mai foloseau vagoanele de călători, s-ar fi putut să păstreze clădirile ca nod de transport. Din

considerente de economie.

V

Corbell umblă prin ploaia ce răpăia continuu pe pământul bătătorit, acoperit cu un strat subţire de noroi. Cizmele îi plescăiau. Nu-şi putea permite să irosească atâta energie. Era deja prea obosit…

În general, străzile şi clădirile rămăseseră intacte. Nu mai întâlni alte scene de masacre.

Găsi în schimb o sferă cu diametrul de vreo patru metri, din plastic şi metal, semănând cu un gigantic glob de Crăciun. Se zdrobise de o clădire şi era pe jumătate plină cu apă de ploaie. Corbell privi înăuntru şi descoperi două scaune acoperite cu acelaşi material buretos din care era făcută tapiţeria. Unul era ocupat. Dintr-un veşmânt galben - şort plus tricou - se scurgea noroi amestecat cu bucăţi de oase. Strângând din dinţi, bărbatul se sili să scotocească prin buzunarele mari, aplicate. Fără să privească, vârî tot ceea ce găsi în gentuţa de scule.

Porni mai departe.

După un timp, întâlni o sferă intactă, abandonată. Cel puţin în aparenţă părea intactă; cadranele din interior scânteiau. Încercă s-o pornească, dar nimic din ceea ce făcu nu dădu rezultat. Renunţă şi plecă.

Acum, de o parte a străzii se întindea un teren imens şi pustiu, presărat doar de cioturile aplecate de vânt ale unor copaci printre care se zăreau urme de alei. Un parc? De partea lui se ridica un perete ce se bomba treptat, dispărând în înălţimi. Peretele prezenta o convexitate similară şi în plan vertical astfel încât bărbatul nu-şi putea da seama de dimensiunile construcţiei.

Îşi aminti că de la fereastra spartă a biroului,

întrezărise în ceaţă contururile unui cub incredibil de mare. Putea fi acesta.

Străzile... Totuşi, de ce existau străzi? Sau vehicule? Corbell începu să bănuiască ce anume avea să descopere "în nodul de transport".

– Te afli deasupra subteranei de convergenţă, vorbi Peerssa.

– E bine. Am obosit...

Corbell privi în jur. În stânga, parcul distrus, în dreapta - zidul. În faţă... zidul se transforma în sticlă.

De fapt, într-un şir de uşi din sticlă. Pătrunse pe una, luminându-şi calea cu proiectorul căştii.

Era greu de spus la ce înălţime se afla plafonul; se zăreau doar culorile aleatoare ce se modificau pe măsură ce înainta. Locul era imens. Raza proiectorului se pierdea înăuntru. Corbell plecă ochii spre altă luminiţă derutantă: indicatoarele din dreptul bărbiei.

Temperatura coborâse la douăzeci de grade.

– Aer condiţionat, rosti el.

– Perfect. Acumulatorii costumului tău vor funcţiona mai mult.

– Aici poate fi orice, comentă bărbatul.

Îşi deschise vizorul. Nu se simţea căldură. Inspiră adânc: un iz vag de mucegai.

– Trebuie să ies din costumul ăsta. Sunt mort de oboseală.

– Bea puţin sirop concentrat.

Corbell izbucni în râs - uitase că avea o rezervă de hrană lichidă. Bău până ce simţi că-şi umpluse stomacul. Peerssa avusese dreptate: epuizarea fusese cauzată în primul rând de foame.

Dezbrăcă costumul.

Contactul cu covorul a reprezentat un şoc neaşteptat. Putea fi identic cu carpeta putrezită din cabinet, însă era uscat şi intact, iar piciorul i se afunda până la gleznă.

Parcă mergea pe puf. Trebuie să fi fost al naibii de scump, totuşi, aici, în holul unei clădiri publice, acoperea probabil un pogon.

– Mă culc, vorbi Corbell spre cască.

Se prăvăli în moliciunea covorului, lăsându-l să-l învăluie.

VI

Zori cenuşii. Se foi puţin, bucurându-se de mângâierea pufoasă. Tavanul era alcătuit din mii de nuanţe de culori, învolburându-se în vârtejuri; puteai să te autohipnotizezi privindu-l, fără să-ţi dai seama cât de departe se găsea. Corbell închise ochii şi aţipi iarăşi.

"M-am întors pe Pământ ca să mor", se gândi el.

– Peerssa, rosti cu glas tare. Cum te aştepţi să mor? Atac de cord?

Nici un răspuns. Casca se găsea lângă degetele lui. O trase mai aproape şi repetă întrebarea.

– Nu cred, răspunse calculatorul.

– De ce? Graţie minunatelor medicamente ale Statului?

– Da, dacă numeri şi anticoncepţionalele printre medicamente. După întemeierea Statului, a urmat o generaţie în care bărbaţii şi femeile care deţineau boli ereditare n-au putut procrea. Populaţia s-a înjumătăţit. S-a terminat şi cu foametea…

– Şi bolnavii de inimă? (Tatăl lui murise de tromboză coronară!)

– Nici copiii bolnavilor de inimă n-au avut voie să aibă urmaşi. Genele tale sunt ale unui criminal, dar ale unuia sănătos.

– Aroganţi blestemaţi! Şi copiii mei?

– Tatăl lor fusese dispus la cancer.

Deci scoseseră din rasa umană genele lui Corbell… şi

era cu trei milioane de ani prea târziu ca să mai poată face ceva în direcţia asta. Bărbatul se sculă, îşi întinse muşchii amorţiţi şi privi în jur.

Văzu măsuţe curbilinii care pluteau înconjurate de canapele ce păreau crescute direct sub covor.

– Rahat! pufni Corbell. Aş fi putut dormi pe o canapea. Apăsă uşor cu palma o măsuţă, apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Tăblia coborî cu cel mult doi centimetri. Când îi dădu drumul, reveni la poziţia iniţială. într-unul din pereţi se zărea un şir de cabine. Bărbatul se apropie să le cerceteze. Puful carpetei îi dezmierda în mod delicios degetele picioarelor.

În fiecare cabină existau şiruri de butoane, purtând diferite semne. Pe lângă duzina de butoane cu simboluri pe care le ştia deja, apăruseră altele patru. Corbell apăsă unul mai mare decât celelalte (CENTRALISTA?), dar nu se petrecu nimic. Atunci observă fanta.

Luă geanta cu scule a costumului şi o răsturnă, vărsând obiectele găsite asupra mortului din vehiculul distrus. Un tubuleţ argintiu, aidoma unui ruj, care nu-l ajută… O batistă, în ţesătura căreia se învolburau culori palide… Un ambalaj de acadea; conţinutul se topise probabil în nenumăraţii ani de ploaie - sau poate că înăuntru fuseseră droguri, sau medicamente, deşi era foarte posibil ca toate acele presupuneri să fie greşite… Un disc cât palma, din plastic transparent, a cărui margine era ornată cu desene verzui…

Părea cel mai potrivit.

Pe ce parte se introducea? Îl încercă într-o cabină. Ţinut cu desenele în sus, nu intra în fantă. Invers însă, alunecă imediat înăuntru. Corbell apăsă butonul cel mare şi se aprinse un ecran.

Şi acum? Ecranul putea fi cartea de telefoane pe care o căuta. Nu mai trebuia decât să bată codul INFORMAŢII, evitând numerele inexistente, şi să citească răspunsul în

alfabetul acela din linii şerpuite.

Corbell simţi că-l podideşte transpiraţia. La asta nu se gândise. Lăsând mâinile în jos, ieşi din cabină.

Ei bine, de ce să se grăbească? Rezerva de oxigen, pe care n-o începuse încă, îi ajungea mai mult de două zile. Avea timp de explorat. În fundul holului-recepţie se afla scara la care se aşteptase: lată, proiectată după principiile pe care le învăţase şi el în viaţa sa anterioară, şi acoperită cu o carpetă-puf. Un şir de trepte, coborând în întuneric.

Se întoarse, cu casca ţinută în încheietura cotului, pentru a recupera cheia/carte-de-credit de formă lenticulară. Apoi aprinse proiectorul căştii şi porni pe trepte, fredonând încetişor.

"Cu capu-i… ţinut… sub bra-aţ… păşeşte ea… prin Turnu-nsângera-at…" În mod neaşteptat, scara se puse în mişcare, trântindu-l pe spate. Corbell se sculă, înjurând. Nu se lovise, dar… un accident aici însemna sfârşitul.

Dedesubt, lumina sporea treptat.

La început, crezuse că era ultima zvâcnire a unui sistem energetic de rezervă. Lumina devenea tot mai puternică. Când ajunse jos, se vedea ca ziua. Se găsea într-un vast spaţiu deschis, cu plafonul înalt şi câteva nişe despre care bănui că erau magazine. Locul lăsa impresia unei gări europene, deşi unele amănunte de lux sibaritic păreau mai potrivite într-un palat - fântâni arteziene şi acelaşi covor gros acoperind canapele semicirculare. Pe un întreg perete…

– Peerssa! Am găsit o hartă!

– Descrie-o, te rog!

– E compusă din două proiecţii polare. La dracu, n-am cum să ţi-o arăt! Continentele arată cam la fel ca pe vremea mea. Probabil că hărţile datează dinaintea evaporării oceanelor. Sunt brăzdate de linii, care se întâlnesc… - verifică atent - …aici, mi se pare. Majoritatea lor sunt negre. Singurele linii luminoase se îndreaptă spre

Antarctica, Argentina şi… ăă, Alaska. (Alaska fusese răsucită către nord. La fel şi vârful Siberiei.) Liniile traversează oceanele, sau trec pe sub ele.

Îşi dădu seama că aşa-zisele magazine nu erau decât simple separeuri cu canapele şi pereţi prevăzuţi cu fante alimentare. Încercă una dintre ele. Când introduse discul din plastic, se auzi o voce feminină vorbind pe un ton de regret. Testă şi alte fante, dar nu obţinu decât acelaşi glas strident repetând cuvinte necunoscute.

Următoarea escală? Şirul de uşi din capăt…

Uşi groase, cu fante pentru discuri.

Reveni să-şi ia costumul. Scara îl purtă în sus. Oare cum naiba se descurcau cu pasagerii care mergeau în ambele sensuri? Se întoarse, purtând costumul cel greu pe umăr.

Pe hartă, lângă liniile luminoase se vedeau simboluri de asemenea luminate. Corbell memoră combinaţia ce desemna ruta dorită de el: nu spre centrul dezgheţatei Antarctide, ci către ţărmul cel mai apropiat. Ţărmurile se colonizau primele.

Uşile… Da, regăsi configuraţia de simboluri căutată.

Acum discul… Îl întoarse în sus cu partea lipsită de semne şi-l introduse în fantă.

Uşa se deschise. Bărbatul scoase discul, îl privi şi surâse. Desenele verzui de pe margine se modificaseră. I se reţinuse preţul unui bilet.

Zări în faţă capătul unui vagon, ieşit puţin din locaşul său în peretele de beton: un cerc de sticlă, sau plastic transparent, de aproape trei metri, cu o intrare ovală. Înapoia acestuia se distingea interiorul cilindric, cu banchete aşezate faţă în faţă şi capitonate cu carpetă-puf. Capătul opus al vagonului era metalic.

Corbell găsi o fantă în uşa vagonului şi introduse discul. Uşa se deschise. Intră şi scoase discul, iar uşa se închise.

– Am ajuns, rosti în cască.

– Unde?

– Într-un vagon ca de metrou. Mai departe nu ştiu ce să fac. Probabil s-aştept…

– Nu foloseşti cabinele de teleportare?

– Nu, cred că sunt o fundătură. Poate că erau simple jucării pentru cei bogaţi - prea costisitoare ca să fie practice, sau cu acţiune doar pe distanţe limitate. Altfel, de ce ar exista străzi cu maşini pe ele? Străzile par bine întreţinute, iar vehiculele prea multe.

– Îmi pusesem şi eu aceeaşi întrebare, spuse Peerssa. Patru cifre în bază opt dau numai patru mii nouăzeci şi şase de combinaţii posibile pentru adrese. Prea puţine.

– Mda.

Pe banchete puteau încăpea opt persoane, ale căror locuri erau marcate în nuanţe diferit colorate. Corbell găsi un alt automat de hrană care-i vorbi cu regret când îl încercă. Înapoia unei jumătăţi de uşă care de-abia îţi acoperea trunchiul, descoperi o toaletă, echipată cu acelaşi burete metalic strălucitor. O folosi.

Bănui că buretele adăpostea un mini-sistem de teleportare, fiindcă deveni curat în mod instantaneu.

Banchetele aveau şi reazeme pentru braţe. Trebuiau trase din locaşurile aflate în spătar şi se blocau automat.

– Consumul energetic a sporit în zona ta, îl anunţă Peerssa.

– Deci se întâmplă *ceva.*

Corbell se întinse pe carpeta-puf a banchetei, aşteptând. Nu ştia când urma să pornească. Avea să aştepte douăzeci şi patru de ore înainte de a renunţa. Stomacul îi ghiorăia.

CAPITOLUL PATRU

Norna[2]

I

Cineva îi vorbea.

Corbell tresări violent şi se trezi cu un răcnet. "Cine altul decât Peerssa îi putea vorbi aici?"

Nu se afla însă la bordul lui *Don Juan.* Glasul încetase. Peerssa rosti din cască:

– Nu recunosc limba.

– Te-ai fi aşteptat s-o recunoşti? Mai pune o dată înregistrarea. Ascultă un glas ca de băiat, vorbind melodios, pe un ton liniştitor. Când se termină, oftă.

– Dacă tipul ăsta m-ar aştepta, ce i-aş putea spune? Sau ce mi-ar putea spune el? Aş muri probabil înainte să-i pot învăţa graiul.

– M-ai înduioşat până la lacrimi. Contemporanii tăi au trăit o singură viaţă.

– Mda...

– Punctul tău de vedere egocentric m-a deranjat dintotdeauna. Dacă ai reuşi să te vezi...

– Nu, stai puţin! Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Eu am avut parte de mult mai mult decât capătă majoritatea oamenilor. Sau chiar decât pot fura... O să încetez cu reproşurile.

---

[2] Zeiţa scandinavă a sorţii (N.T.).

– Mă uluieşti. Acum te vei dedica slujirii Statului?

– Care Stat? Statul e mort. Egocentrismul meu e tot atât de omenesc cât şi fanatismul tău.

Glasul străin se auzi din nou, rostind cuvinte minunate şi neînţelese - iar acum Corbell îl văzu şi pe vorbitor. Chipul lui se afla dincolo de peretele din faţă al vagonului, deşi acesta păruse făcut dintr-un metal opac. Să fi fost oare o hologramă? Bărbatul privi cu atenţie.

Era bustul unui băiat, destrămându-se mai jos de umeri. Părea să aibă în jur de doisprezece ani, dar se purta cu siguranţa unui adult. Avea pielea aurie, iar trăsăturile proveneau dintr-un amestec de rase: neagră, galbenă şi albă la care se mai adăuga ceva probabil o mutaţie, care-l lăsase pe jumătate pleşuv, cu excepţia unor zulufi negri pe ceafă şi deasupra urechilor, şi a unui smoc izolat peste frunte.

Chipul îi zâmbi liniştitor, apoi dispăru. Vagonul ţâşni înainte şi în jos.

Corbell avu impresia că se afla într-un *roller coaster*[3]. Trase o rezemătoare şi se agăţă de ea. Coborârea continuă cam o jumătate de minut, după care vagonul reveni treptat la orizontală.

Înăuntru era lumină, dar tunelul prin care goneau era întunecat. Corbell începuse să se destindă, când vagonul se zgâlţâi, se înclină la dreapta, se zgâlţâi iarăşi, se înclină spre stânga, apoi reveni la normal. Ce fusese oare? Schimbase macazul?

Urechile i se înfundaseră.

– Aveţi peste opt sute de kilometri la oră şi continuaţi să acceleraţi. O performanţă remarcabilă.

– Cum e posibilă?

– Ca simplă ipoteză, te afli într-un tunel vidat la bordul

[3] Trenuleţ, funcţionând pe principii gravitaţionale, din parcurile de distracţii, care se deplasează pe şine extrem de abrupte, creând senzaţii "tari" pasagerilor (N.T.).

unui accelerator liniar, acţionat gravitaţional. Eşti pe punctul de a intra sub Pacific. Mă mai poţi auzi?

– Destul de greu.

– Corbell, răspunde dacă poţi. Corbell, răspunde… Vocea calculatorului încetă complet.

– Peerssa! Nimic.

Corbell simţea presiunea în urechi şi sinusuri. Căscă apăsat de câteva ori. Se gândi că n-avea nici un motiv de panică. Peerssa urma să reia contactul când ajungea în Antarctica.

Şuieratul monoton al deplasării îl îmbia la somn. Corbell fu ispitit să se întindă - preferabil cu picioarele înainte, întrucât la destinaţie avea să urmeze frânarea. Să dormi, poate să visezi… Ce fel de visuri are ultimul om de pe Pământ, călătorind pe sub Oceanul Pacific, cu unu virgulă cinci Mach, cu un sistem feroviar ce n-a mai fost întreţinut de sute de ani? Vagonul se putea opri sub Pacific, oferindu-i o moarte lentă prin sufocare, în vreme ce un spectru aproape omenesc îl asigura că defecţiunea va fi reparată în cel mai scurt timp. Peerssa îl putea aştepta o veşnicie.

"Prea multă imaginaţie şi o să mor de frică. Prea puţină şi o să mor datorită nepăsării."

Căscă din nou pentru a-şi desfunda urechile. Peerssa spusese *vidat?* Privi indicatoarele căştii.

Presiunea atmosferică scădea permanent.

Gâfâind, îşi îmbrăcă costumul.

– Tunel vidat, aşa-i, icni el. Fir-ar al dracu'! Vagonul nu mai e etanş…

Oare ce altceva se mai deteriorase în străvechiul sistem de tuneluri?

Totuşi înaintarea continua lină. Corbell se uşură, apoi goli cateterul costumului în toaletă. Urina curse fierbând în vas, fără să lase nici o urmă. O suprafaţă lipsită de frecare…

Trecură mai multe ore. Bărbatul aţipi stând în capul oaselor, se trezi, se întinse pe burtă, apoi se întoarse pe spate, cu raniţa sub umeri şi capul sprijinit de un braţ al banchetei. Aşa era mult mai bine. Dormi.

Îl deşteptă o zguduitură. Se ridică. Sorbi sirop… Îl bău pe tot şi aproape că se sătură. Simţea forţa acceleraţiei; oare urcau? O jumătate de minut de gravitaţie normală, după aceea o ultimă zgâlţâitură. Se oprise. Dincolo de capătul metalic al vagonului distinse un bubuit aproape subsonic.

Atât uşa de sticlă cât şi cea metalică dinapoia ei se deschiseră în acelaşi timp. Corbell tocmai se ridicase, când pocnetul sonor îl trânti la loc.

Uneori la capătul unei drumeţii lungi, te dor toţi muşchii iar mintea îţi este golită de absolut orice, cu excepţia hotărârii de a continua să mergi mai departe. Într-o stare de spirit similară, bărbatul se sculă din nou şi şchiopătă spre uşi. Urechile îi ţiuiau. Capul îl durea în locul unde se izbise de cască. Îşi răsucise un muşchi din spinare. În plus se izbise ca un imbecil - n-ar fi trebuit să-l surprindă bubuitul aerului pătrunzând în vid.

– Peerssa! răcni el. Aici e Corbell, în numele lui. Răspunde dacă poţi!

Nimic. Unde dracu' era Peerssa? Acum undele radio n-ar mai fi trebuit să aibă nici un obstacol în cale.

Clătină din cap. Nu putea face altceva decât să-şi croiască drum printre surprize, până când îl opreau.

Hăt - departe, într-un imens spaţiu deschis se zăreau câteva lumini slabe. Observă canapele, nişe, precum şi liniile luminoase ale unei hărţi murale. Sub bărbie, cifrele indicau o presiune cu puţin peste cea normală şi o temperatură suportabil de caldă.

Îşi desfăcu vizorul.

Aerul era cald şi mucegăit. Simţi iz de putregai uscat. Ridicând casca, adulmecă din nou. Un miros ca de

animal...

– Miu?

Tresări, apoi se destinse. Unde auzise ultima dată aşa ceva? Sunetul părea familiar şi prietenos. Cu coada ochiului stâng, întrezări o mişcare...

– Mii-iu?

Animalul apăru prin carpeta-puf acoperită de praf.

Era un şarpe cu o blană deasă. Înainta spre el, unduind, ca prin iarbă. Blana era neagră, sură şi albă. Se opri, înălţă capul frumos de pisică şi repetă întrebător:

– Mi-iau?

– Fir-aş al dracu', şopti Corbell. Înapoia lui foşni ceva.

Uită de şarpele îmblănit. Îi era somn, atât de somn încât ştia că peste o clipă va adormi. Totuşi cineva se furişa îndărătul lui şi se răsuci, străduindu-se să se menţină în picioare.

Zări o siluetă gârbovită, sub o mantie albă, cu glugă, uşor irizată...

Pe când şarpele-pisică îi distrăsese atenţia, ea îl atacase. Bărbatul o zărea adumbrită: înaltă şi adusă de umeri, slabă, cu chipul zbârcit, nasul coroiat, ochii afundaţi în orbite şi răutăcioşi. Mâinile noduroase ţineau un toiag argintiu aţintit spre fruntea lui Corbell.

O văzu doar pentru o clipă în timp ce amorţeala îl cuprinse. Crezu că-şi întâlnise moartea.

II

Zăcea întins pe spate, pe o saltea moale, cu picioarele depărtate şi braţele deasupra capului. Aerul se simţea umed, apăsător şi fierbinte. Transpiraţia îi curgea între picioare, la subsuori şi în colţurile ochilor. Când încercă să se mişte, suprafaţa undui şi se văluri, iar nişte legături moi se strânseră în jurul gleznelor şi încheieturilor mâinilor.

Costumul îi dispăruse. Purta numai combinezonul, pe o planetă ce nu putea fi locuită din cauza căldurii. Se simţea vulnerabil, şi prins în capcană.

Lumina îi izbea pleoapele. Deschise ochii.

Se afla pe un pat hidraulic, privind cerul sur printr-o spărtură neregulată a tavanului. Întoarse capul şi văzu restul dormitorului: tăblia curbată cu panoul de comandă de la capătul patului, canapeaua convexă şi măsuţa plutitoare, de asemenea arcuită.

Probabil că dormitoarele erau produse în serie, aidoma blocurilor din prefabricate de pe vremea lui. Însă locul acesta fusese lovit de o tornadă. Plafonul şi ferestrele imense explodaseră în afară.

Bătrâna îl privea de pe canapea.

"Norna", se gândi. Soarta sub înfăţişarea unei bătrâne. Şi-o amintea perfect, la fel cum îşi aminti şi de bastonul argintiu din mâna ei. O urmări ridicându-se şi apropiindu-se de el... iar şalul îmblănit din jurul umerilor femeii îşi înălţă capul cu urechi ciulite şi-l examină. Se încolăcise o dată şi jumătate după gâtul uscăţiv. Vârful cozii îi tremura.

La naiba, era *o pisică!* Îşi amintea o pisică asemănătoare, *Leul,* deşi îl uitase pe prietenul din copilărie căruia îi aparţinuse. Blană bogată şi o coadă lungă, groasă şi înfoiată. Cam aşa ar fi arătat Leul dacă n-ar fi avut decât cap şi o coadă de trei ori mai lungă.

Totuşi cum putea evoluţia să elimine labele unei feline?

Era greu de acceptat. Mai plauzibil ar fi fost că, în aceste ultime trei milioane de ani, cineva modificase genele pisicii.

Acum femeia ajunsese lângă el şi-i fixa rădăcina nasului cu toiagul. Îi vorbi.

Corbell clătină din cap şi patul văluri.

Mâna ei se încordă pe baston. Bărbatul nu văzu nici un trăgaci, totuşi ea acţionase ceva, întrucât se simţi cuprins

de agonie. Nu era însă ceva fizic, ci o combinaţie de părere de rău, furie neajutorată şi vinovăţie. Voia să moară.

– Opreşte! răcni Corbell. Termină!

Începuse comunicarea.

***

Bătrâna se numea Mirelly-Lyra Zeelashisthar.

Trebuia să fi avut un calculator pe undeva. Cutia pe care o aşezase pe tăblia de la căpătâiul patului era prea mică pentru a fi altceva decât extensia unui ordinator. Pe când Corbell vorbea incoerent la început, bolborosind doar ca s-o oprească de a mai folosi bastonul - cutia funcţiona ca translator. Îi vorbea lui Corbell cu propriul său glas, iar Mirellyei-Lyra cu vocea ei.

La început făcură schimb de substantive; bătrâna indica obiecte şi le denumea, iar Corbell spunea numele sub care le cunoştea el. Pentru multe nu avea echivalente.

– "Cabină", îi spuse instalaţiei de teleportare. "Pisicoadă" pentru şarpele îmblănit.

Mirelly-Lyra aduse un ecran de televiziune, pe care îl derulă ca pe un pergament. O altă periferică de calculator, bănui bărbatul. Ea îi arătă imagini şi vocabularul comun spori.

– Dă-mi mâncare, spuse Corbell atunci când foamea îi învinse frica.

Într-un târziu, femeia înţelese, puse lângă el o farfurie şi-i dezlegă una dintre mâini. Sub ochii ei atenţi şi sub ameninţarea toiagului, Corbell mâncă, râgâi şi ceru:

– Mai vreau.

Bătrâna dispăru cu farfuria înapoia căpătâiului patului. După vreun minut, reveni cu ea plină cu fructe, o felie de friptură caldă şi o garnitură aburindă, din legume gălbui ce aducea la gust cu morcovii amestecaţi cu dovlecei. La

prima porţie, Corbell de abia văzuse ce înfulecase. Acum avu timp să se întrebe "unde o preparase?" şi să presupună că Mirelly-Lyra folosise cabina de teleportare pentru a ajunge în bucătărie.

"Pisicoadă" coborî de pe umerii bătrânei pe pat. Corbell încremeni. Creatura şerpui peste saltea şi adulmecă mâncarea. Mirelly o lovi uşor şi ea plecă de acolo. Sui pe pieptul bărbatului, se cabră şi-l privi în ochi.

Corbell o scărpină înapoia urechilor. Animalul închise ochii pe jumătate şi începu să toarcă zgomotos. Avea pântecele acoperit cu o piele tare, striată ca a şerpilor, însă blana era într-adevăr la fel de moale şi fină pe cât părea.

Corbell termină şi a doua farfurie, hrănind şi pisicoada. Aţipi, întrebându-se dacă bătrâna avea să-l lase să doarmă.

Îl lăsă. Când se trezi, cerul era negru iar ea aprinsese luminile. Mâna lui liberă fusese iarăşi legată.

Costumul său nu se zărea nicăieri. Chiar dacă l-ar fi dezlegat, bătrâna avea toiagul. Corbell nu ştia dacă "cabina" funcţiona. Cu un colţ îndepărtat al minţii se întrebă dacă nu cumva, considerându-l mort, Peerssa nu plecase către altă stea.

Ce voia Mirelly de la el?

Trecură la verbe, apoi la adjective. Graiul ei avea o structură complet necunoscută bărbatului, totuşi ecranul şi memoria translatorului îi ajutau. În scurtă vreme începură să facă schimb de informaţii.

– Dezleagă-mă. Lasă-mă să umblu.

– Nu.

– De ce?

– Sunt bătrână.

– Şi eu sunt bătrân, zise Corbell.

– Vreau să fiu tânără.

Bărbatul nu putu descifra tonul glasului, nici chiar în

versiunea translatorului. Totuşi cuvintele ei îl făcură să tresară şi s-o privească:

– Şi eu vreau acelaşi lucru. Ea îl fulgeră cu toiagul.

Vinovăţie, teamă, remuşcare, ispita morţii... Corbell răcni, se zvârcoli şi trase de legăturile sale vreme de câteva secunde interminabile, înainte ca Mirelly să oprească instrumentul.

Corbell rămase privind-o, şocat şi istovit. Chipul bătrânei se contorsiona drăceşte. Brusc îi întoarse spatele.

Convulsiile lui speriaseră pisicoada, care fugise.

"Vreau să fiu tânără..." şi *bum!* Acum avea spinarea rigidă şi pumnii încleştaţi. Îşi ascundea mânia, ori lacrimile? De ce? "E vina mea că-i bătrână?" Un lucru era clar: Îl ţinea legat, atât pentru protecţia ei cât şi a lui. Sub acţiunea toiagului, s-ar fi putut sinucide dacă avea mâinile dezlegate.

Pisicoada şerpui înapoi pe pieptul său, se încolăci şi se întinse, frecându-şi nasul de al bărbatului.

– Mi-i-iau! Cerea o explicaţie.

– Nu ştiu, se adresă Corbell animalului care torcea acum ca un motoraş. Cred că răspunsul nu mi-ar plăcea.

Greşea.

***

Bătrâna îi dezlegă o mână şi-i dădu să mănânce. Alimentele erau cam aceleaşi: friptură cu garnitură de legume fierte şi două fructe. În acelaşi timp, hrăni şi pisicoada.

Fructele erau proaspete. Feliile de friptură, uşor arse, păreau tăiate cu câteva clipe în urmă. Mirelly nu lipsise mai mult de un minut. Nici un cuptor cu microunde nu era *atât* de rapid, sau nu fusese în 1970. Corbell se gândea întruna la asta...

În plus, trebuia să meargă la toaletă.

Bătrâna pricepu stânjenitor, enervant de greu. Corbell îşi dădu seama că înţelesese, atunci când ea începu să se plimbe înainte şi înapoi, strâmbându-se, încercând să decidă dacă să-l lase să zacă în propria-i murdărie. În cele din urmă, îl dezlegă - mai întâi, încheieturile mâinilor (dinapoia tăbliei patului), apoi picioarele. După aceea se retrase la o distanţă sigură, ţinându-l sub ameninţarea bastonului, în timp ce bărbatul intră în nişa din mijloc.

Singur în sfârşit, cu uşa ferindu-l de privirea ei, suspină şi se cutremură.

Nu intenţiona să încerce o evadare. Nu acum. Ştia prea puţine. Nu merita să rişte, pentru ca apoi să nu mai fie lăsat la baie. Nu avea chef să simtă iarăşi efectele bastonului.

Bastonul… În două rânduri îl redusese instantaneu la condiţia de sclav umil. De fiecare dată nici măcar nu se *gândise* la a-şi păstra demnitatea. În privinţa aceasta, toiagul îşi pierdea jumătate din putere - Corbell nu se putea simţi ruşinat. Bănuia însă că, supus de prea multe ori tratamentului respectiv, n-avea să mai rămână mare lucru din bărbăţia sa.

Nu era decât un înveliş uman, reanimat prin curenţi electrici şi injecţii de memorie ARN. Fusese modificat în repetate rânduri, totuşi continuase să rămână un om. Toiagul însă putea face lucruri mult mai rele şi mai dăunătoare.

Avea să coopereze.

Dar… Femeia era nebună. Chiar dacă ar fi fost întreagă la minte după criteriile epocii ei - greu de crezut, în conformitate cu cele ale lui Corbell era nebună şi periculoasă. Fiind bătrân şi destul de nevolnic, el trebuia să scape înainte de a fi ucis.

Probabil că echipamentul de teleportare funcţiona; nici aici şi nici în dormitor nu zărise vreun echipament de preparare a hranei. *Perfect!*

Apelul către Peerssa putea să mai aştepte. Corbell nu îndrăznea să întrebe ce se întâmplase cu costumul său; se putea crede că avea intenţii periculoase. Şi chiar dacă Peerssa se găsea încă în Sistemul Solar, cum l-ar fi putut ajuta?

Ieşi din toaletă şi reveni la poziţia răşchirată de pe pat. Mirelly-Lyra îi legă mâinile, apoi gleznele. Îşi reluară conversaţia.

Translatorul nu traducea toate cuvintele. Corbell îşi dădu seama abia după un timp, şi atunci reveni cu întrebări ca să lămurească petele albe. Treptat, puse totul cap la cap.

Mirelly-Lyra Zeelashisthar era cetăţeană a Statului. (Oare *acelaşi* Stat? se întrebă Corbell. Din modul în care-l descrisese, aducea cu al lui Peerssa, atât doar că Statul reprezentase guvernarea tuturor planetelor cunoscute în cincizeci de mii de ani - ani familiari bărbatului, dinaintea mutării Pământului.)

În tinereţe fusese incredibil de frumoasă. (Plin de tact, Corbell nu contestă afirmaţia.) Bărbaţii îşi pierdeau minţile când o vedeau. Ea nu înţelesese niciodată impulsurile care-i împingeau la asemenea nebunii, dar îşi folosise sexul şi frumuseţea în acelaşi mod în care-şi utilizase şi mintea: ca să parvină. Se născuse ambiţioasă şi hiperactivă. La douăzeci de ani, ocupa o poziţie importantă în Controlul Traficului Intrasistem.

Datorită funcţiei însemnate pe care o deţinea, Statul o condiţionase. După operaţia respectivă, ambiţia îşi pierduse caracterul exclusiv personal, fiind orientată spre binele Statului. Condiţionarea devenise o rutină care - după cum dedusese Corbell din informaţiile ulterioare - nu era însă perfectă.

Dirijând traiectoriile vehiculelor prin Sistemul Solar, femeia împingea tot mai departe setea de mărire a Statului şi, în acelaşi timp, promova întruna. În felul

acesta, fusese remarcată de un bărbat influent dintr-o ramură colaterală a guvernării. Subdirectorul Corybessil Jakunk (Corbell auzi de suficiente ori acest nume ca să-l reţină) nu era superiorul ei direct, însă o putea ajuta.

Un individ atât de important beneficia de anumite libertăţi în direcţia satisfacerii dorinţelor personale, astfel încât să poată sluji Statul şi mai bine. (Bătrâna nu vedea nimic rău în asta. Fu iritată când Corbell nu pricepu imediat. Corybessil putea reprezenta vârful de lance al propriilor ei ambiţii.) Dorinţa lui personală fusese Mirelly-Lyra Zeelashisthar.

– Mi-a spus că trebuie să-i devin amantă, povesti ea. Eu voiam însă o poziţie mult mai importantă. L-am refuzat. Mi-a spus că dacă voi rămâne patru zile cu el, îmi va obţine funcţia de conducere a Biroului. Aveam doar treizeci şi şase de ani. Era o ocazie minunată.

Îl manipulase, aşa cum făcuse şi cu alţi bărbaţi. Asta reprezentase o greşeală.

Corbell se întrebase de ce anume era ţinut pe postul de audienţă captivă a unei dramolete care nu-l interesa. Treptat, începu să-şi dea seama. După trei milioane de ani, apropiindu-se probabil de împlinirea a nouăzeci de ani, Mirelly tot nu înţelegea unde greşise.

– În prima noapte, m-am ajutat de o substanţă chimică. Una care te face să doreşti să faci dragoste…

– Un afrodisiac?

Termenul intră în memoria calculatorului.

– Era indispensabil. În a doua noapte, Corybessil mi-a interzis să-l mai folosesc. El nu utiliza stimulente. A fost destul de rău, totuşi nu m-am plâns - nici atunci şi nici în a treia noapte. În a patra zi, m-a implorat să mă răzgândesc, să renunţ la slujbă şi să devin femeia lui. L-am obligat să-şi respecte promisiunea.

Vreme de şapte luni fusese Şefa Biroului de Control al Traficului Intrasistem. Apoi a fost informată că se oferise

voluntară pentru o misiune specială: o ocazie glorioasă de a sluji Statul.

Se ştia că în centrul galaxiei exista o hipermasă - o gaură neagră. Mirelly trebuia s-o cerceteze. După câteva explorări folosind sonde automate, ea trebuia să determine experimental dacă (aşa cum presupunea teoria) o asemenea gaură neagră putea fi folosită pentru călătoriile temporale. În caz afirmativ, urmă să revină chiar în ziua plecării.

– De ce a făcut-o? se întrebă ea. L-am mai văzut o singură dată înaintea plecării. Mi-a zis că nu putea suporta să exist în universul lui, dacă nu-i aparţineam. Dar ce-mi oferise el?!

– Poate credea, sugeră Corbell, că patru zile de extaz urmau să te convingă. Că aveai să te arunci în braţele lui, implorându-l să nu pleci.

Pentru o clipă, se temu că bătrâna intenţiona să utilizeze toiagul, dar ea izbucnise într-un râs răguşit. Lui Corbell i se păru că întrevede pe chipul ei o brumă de frumuseţe, înainte să se schimonosească de o ură încrâncenată. Acum semăna cu moartea însăşi, cu Norna.

– M-a trimis spre gaura neagră. Am văzut sfârşitul universului.

– Şi eu.

Mirelly nu-l crezu. La îndemnul ei, Corbell descrise totul cât putu de bine: culorile, aplatizarea progresivă a sorilor din centru într-un disc de acreţie, bombarea Inelului de Foc şi, în sfârşit, neutroniul neted împestriţat cu găuri negre mici.

– Eu n-am atins decât ergosfera, îi spuse el, şi asta doar pentru a ajunge *mai repede* acasă. Tu chiar ai traversat singularitatea?

Femeia tăcu mult până îi răspunse:

– Nu. Mi-a fost frică. Când s-a apropiat momentul, m-am gândit că nu datorez chiar aşa multe Statului.

Condiţionarea ei se tocise, cel puţin până la instinctul de supravieţuire. Ocolise gaura neagră, folosindu-i masa pentru a reintra pe traiectoria de apropiere, şi revenise spre Pământ. Avea optzeci de ani, şi era încă sănătoasă şi frumoasă (afirma ea) graţie medicamentelor de întinerire din farmacia navei, atunci când ajunse la Prima-speranţă.

Corbell compară duratele celor două călătorii. Statoreactorul femeii accelerase permanent cu o gravitaţie? Da. Douăzeci şi unu de ani dus, tot atâţia la întors. Nava ei era superioară lui *Don Juan* - şi i-o arătă: un toroid, mai mare decât nava lui Corbell şi cu un design mai simplu.

În momentul plecării lui Mirelly de pe Pământ, colonia Prima-speranţă de abia se întemeiase, în alt sistem solar. Femeia sperase că acolo nu existau dovezi ale trădării ei.

Colonia trăsese asupra navei. La început, Mirelly crezuse că era un mesaj-laser, însă nu prezenta nici un fel de modulări - fusese o rază destinată s-o ucidă.

Încercase din nou. Următorul sistem planetar era similar Primei-speranţe. Exista o planetă având masa aproape egală cu a Pământului şi temperatura în domeniul celor terestre. Atmosfera ei redusă fusese amorsată încă din tinereţea Statului. Poate că fusese colonizată în cei şaptezeci de mii de ani de absenţă… aşa se şi întâmplase. Colonia deschisese focul asupra navei şi femeia fugise.

– Eram deznădăjduită. M-am gândit că vina îmi aparţinea, că mi-o făcusem cu mâna mea. Toate coloniile îmi cunoşteau cazul. Nu aveam nici o speranţă. Am pornit spre Sistemul Solar, ca să mor acasă.

Recunoscuse deja stelele din preajma Soarelui. Aici n-o atacă nimeni. Însă soarele devenea o gigantă roşie, iar Pământul lipsea. Uluită, pornise să exploreze.

Identificase Saturn, Mercur (brăzdat adânc de exploatările miniere, aşa cum îl lăsase) şi Venus (dovedind

semnele unei încercări nereuşite de terraformare). Uranus se găsea pe o orbită ciudată, între Saturn şi Jupiter - dacă era cu adevărat Uranus. Marte prezenta o cicatrice gigantică, o nouă mare creată probabil de prăbuşirea lui Deimos.

– Statul urma să-l mute pe Deimos, îi explică ea bărbatului. Era prea aproape. Înseamnă că s-a întâmplat ceva…

Găsise Pământul pe o orbită interioară lui Marte, foarte apropiată de cea a acestuia.

– Ai idee cum au făcut-o? întrebă Corbell.

– Habar n-am. În cazul lui Deimos se foloseau de bombe de fuziune, detonate succesiv într-un crater. O planetă locuită nu putea fi deplasată în acelaşi fel.

– Dar *cine* a făcut-o?

– N-am aflat niciodată. Imediat după aterizare, copiii m-au arestat sub acuzaţia de trădare.

– *Copiii?*

– Da. Mă aflam într-o situaţie grea, surâse ea şters. Până în ultima clipă - când am atins solul - speram că frumuseţea mea ar fi putut impresiona un judecător. Dar cum puteam ispiti nişte copii?

– Totuşi, ce se-ntâmplase?

Pământul era condus de copii; douăzeci de miliarde de copii, arătând de unsprezece ani, dar având vârste incredibile.

– Cauza o constituia tinereţea veşnică. Statul descoperise o formă ideală a eternei tinereţi, explică Mirelly. Părinţii se puteau asigura că copiii lor nu mai îmbătrâneau, cu puţin înainte de… cum îi spuneţi voi? Când fetele îşi încep ciclul menstrual…

– Pubertate.

– Îmbătrânirea li se oprea cu puţin înaintea pubertăţii. Trăiau aproape veşnic. Drept urmare, numărul lor nu mai creştea, fiindcă ei nu procreau. Metoda era mult mai bună

decât cea veche.

– "Cea veche"? O metodă de nemurire? Povesteşte-mi despre ea!

Brusc, femeia se înfurie.

– N-o cunosc! Am aflat doar că era exclusivistă - se bucurau de ea numai cei din clasa dictatorilor. Când am sosit eu, nu se mai folosea. Avocatul meu o cunoştea, dar n-a vrut să-mi dea detalii.

– Ce s-a întâmplat cu Sistemul Solar?

– Nu mi s-a spus.

Corbell izbucni în râs, dar se opri când bătrâna înălţă toiagul. "Deci Statul n-a lăsat-o nici pe ea să se joace de-a turista." Mirelly coborî bastonul.

– Nu mi-au spus nimic. M-au tratat ca pe o persoană care nu are dreptul să pună întrebări. Tot ce-am putut afla a fost de la avocatul meu, care părea un băiat de doisprezece ani, dar nu voia să-şi spună adevărata vârstă. Din înregistrările navei mi-au reconstituit delictul şi m-au condamnat la…

Urmă un cuvânt pe care translatorul nu-l traduse.

– Ce-a fost asta?

– Au oprit timpul pentru mine. Aveau o clădire unde îi… depozitau pe unii delincvenţi, în caz de nevoie. Zâmbi din nou cu amărăciune: Ar fi trebuit să mă simt flatată. Nu toţi infractorii erau consideraţi utili Statului pe viitor. Oamenii extrem de inteligenţi, ori cei cu gene perfecte, sau cei care aveau informaţii interesante pentru viitorii istorici… Puteau păstra vreo zece mii de indivizi - nu mai mult. Am avut noroc că mi-au permis să-mi păstrez medicamentele. Mi-au dat voie să iau cu mine doar cât intra în buzunare.

Se aplecă deasupra patului.

– Asta-i mai puţin important. Corbell, vreau să ştii că a existat o altă formă de nemurire. Dacă o descoperim, amândoi putem redeveni tineri.

– Eu sunt gata, răspunse bărbatul şi trase de legăturile

moi din jurul mâinilor. Sunt de partea ta. Mi-ar *plăcea* să fiu iarăşi tânăr. Atunci de ce nu mă dezlegi?

"Nu poate fi aşa uşor", se gândi el.

– S-ar putea să căutăm multă vreme. Eu am făcut-o deja de mult timp. Am nevoie de medicamentele tale de întinerire, Corbell. Poate că nu-s la fel de bune ca nemurirea dictatorilor, dar trebuie să fie mai bune decât ale mele.

"Aha!"

Nu putea ocoli un răspuns.

– Sunt la bordul navei, pe orbită. Oricum, nu-ţi pot fi de nici un folos. Eşti probabil mai vârstnică decât mine, fără să mai pun la socoteală timpul pe care l-am câştigat în anabioză.

Îl stânjenea transpiraţia ce se adunase sub el; asuda din nou şi se simţea neajutorat. O zări înălţând toiagul.

Bătrâna îl aşteptă să-şi termine convulsiile, apoi rosti:

– Te înţeleg. Vii dintr-o epocă anterioară mie. Medicamentele tale sunt mai primitive decât ale mele. Nu le pot utiliza. Asta afirmi.

– E adevărat! Ascultă-mă: m-am născut înainte ca oamenii să ajungă pe Lună! M-am congelat atunci când cancerul din stomac începuse să mă devoreze de viu. Asta a fost…

– Congelat? Nu-l credea.

– Congelat, da! Exista şansa ca medicina să găsească o modalitate de a lecui cancerul şi celelalte rele cauzate de distrugerea pereţilor celulelor şi…

Pledoaria lui se încheie cu un urlet prelung. Mirelly îl aţinti mult timp cu toiagul.

– Deschide ochii! auzi după o vreme. Nu voia s-o facă.

– O să folosesc bastonul.

Bărbatul strângea ochii şi pumnii, iar chipul său era un rictus de agonie.

– Un om congelat nu-i altceva decât un cadavru pus la

păstrare. O să mai minţi?

Corbell scutură din cap. Continua să ţină ochii închişi. Acum îşi aminti ce-i spusese Peerssa despre fosfolipidele din nevrogliile din jurul nervilor creierului. Acestea îngheţau la minus cinci grade, distrugând nervii. Practic, el se sinucisese. De ce nu, la urma urmei? Totuşi, n-ar fi putut convinge niciodată Norna.

– Lasă-mă să-ţi termin povestea, spuse Mirelly-Lyra Zeelashisthar. N-o să mă refer la prima dată când am fost scoasă din temniţa dinafara timpului. A doua oară s-a datorat faptului că generatorul de timp-zero îşi epuizase sursa energetică. Peste o mie de oameni am fost aduşi brusc într-o lume pârjolită şi fără viaţă. Clima era îndeajuns de fierbinte ca să ucidă. Pe cei mai mulţi i-a şi ucis de altfel. Ploaia cădea în rafale, precum cascadele, dar fără ea am fi murit cu toţii. Am ajuns destui în locul ăsta unde zilele ţin şase ani, iar nopţile tot atât, dar unde viaţa e încă posibilă. Eu eram bătrână. Nu voiam să mor.

Resemnat, Corbell deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

– I-au capturat Băieţii. Nu ştiu ce le-au făcut. Eu am scăpat.

– "Băieţii"?

– Să nu divagăm. Ani întregi m-am străduit doar să supravieţuiesc. Am căutat nemurirea dictatorilor, dar n-am găsit-o şi am îmbătrânit. Am avut noroc numai pe jumătate. Am găsit un alt loc cu timp-zero, mai mic, un depozit pentru benzi, memorii chimice şi seminţe alterate genetic. Iniţial, acolo mi-am păstrat medicamentele. Ulterior, am aruncat totul afară şi mi-am făcut propria-mi celulă de timp-zero. După aceea, am modificat sistemul de transport subteran ca să aducă direct la mine orice pasager din regiunile fierbinţi. Am instalat echipamente de avertizare, care să mă scoată din timpul-zero când se foloseau vagoanele.

Pricepi de ce am făcut toate astea? Unica mea speranţă o reprezentau medicamentele avansate pe care trebuia să le deţină orice explorator al adâncimilor spaţiului cosmic. Într-o bună zi, unul dintre aceştia trebuia să revină. N-avea să coboare în regiunile prea fierbinţi ale Pământului, ci în zonele polare. (Femeia stătea deasupra lui Corbell ca o uriaşă pasăre de pradă.) Sistemul de transport urma să-l aducă la mine, cu medicamentele inventate în viitorul meu - medicamente ce aveau să mă întinerească, pe când ale mele doar îmi menţin bătrâneţea. Exploratorul acela eşti tu, Corbell.

– Uită-te la mine! Ea strânse din umeri.

– Poţi avea o mie de ani, sau zece mii. E bine totuşi să ştii un lucru: Dacă într-adevăr eşti ceea ce susţii, atunci n-am ce face cu tine. O să te omor.

– De ce?

Cu toate acestea, o crezuse.

– Noi suntem ultimii membri ai Statului, ultimii oameni. Restul supravieţuitorilor nu mai sunt oameni. Dacă am redeveni tineri, am putea avea copii. Dar dacă n-ai medicamentele, la ce eşti bun?

Corbell o auzi încercând să-şi îndulcească tonul.

– Gândeşte-te! Tu eşti prea bătrân ca să-ţi mai fie de folos propriile voastre medicamente avansate. Eu sunt diferită. Redă-mi sănătatea şi voi căuta adevărata nemurire, cea folosită de clasa dictatorilor. Tu eşti bătrân şi neputincios. Te poţi odihni, în vreme ce eu caut.

– Bine, încuviinţă bărbatul.

Mirelly era cu adevărat o Nornă. Acum, reprezenta pentru el atât viaţa cât şi moartea.

– Medicamentele mele sunt pe orbită. O să te conduc la capsula cu care am aterizat. Trebuie să iau legătura cu calculatorul navei.

Bătrâna încuviinţă. Ridică toiagul şi Corbell se crispă.

– Dacă-ţi calci făgăduiala, o să mă-ngrijesc să-ţi faci

felul singur.

III

Când Mirelly trecu înapoia căpătâiului patului, bărbatul îşi permise să se destindă. Un suspin aproape neauzit de încordare destrămată... urmat de un rânjet larg şi de dorinţa de a chiui, reprimată imediat. În sfârşit, Corbell îşi stabilise un ţel.

Venise pe Pământ ca să moară, însă i se întâmpla ceva mai interesant.

Îşi simţi braţele eliberate. Se sculă în capul oaselor, dar femeia îi făcu semn să se întindă la loc. Îi legă mâinile între ele şi de abia după aceea îi dezlegă picioarele.

Legăturile i se lipiseră de încheieturi ca nişte feşe adezive. Bănuia că nu le putea rupe smucind de ele.

Înainte de a se sparge, geamurile dormitorului se dilataseră mult, şi cioburile erau şiruri de pumnale curbate în afară. Bărbatul păşi precaut peste ele, şi ieşi pe iarba înaltă până la genunchi, urmând-o pe Mirelly.

Ea arătă cu braţul spre o maşină-sferă similară celor pe care le găsise în Oraşul Unu. De sub tălpile oamenilor, zburau, bâzâind, insecte mari. Aici era mult mai cald, dar adia o boare de vânt. Soarele se afla deasupra orizontului, uriaş şi roşu, proiectând umbre lungi, cu contururi neclare. Pe cerul purpuriu, un mic cerculeţ stacojiu, trebuia să fie Jupiter.

Vehiculul părea că stă pe vârfurile firelor de iarbă. Nici nu se clinti când Corbell urcă. Femeia îi făcu semn (cu toiagul acela care era anestezic, instrument de tortură, şi mai ce? Lui Corbell îi era teamă să afle.) să treacă pe celălalt scaun şi sui lângă el. Se aplecă deasupra consolei, ezită, apoi apăsă câteva taste.

– Mergem să-ţi luăm costumul, anunţă translatorul de

la centura ei.

Maşina porni lin şi Mirelly-Lyra se relaxă; nu şofa ea. Bărbatul ştia deja că pentru a reveni aici nu se putea folosi de maşină. Nu cunoştea codul destinaţiei.

Accelerară, coborând dealul şi pătrunzând într-o vale îngustă. Căpătaseră acum o viteză drăcească. Corbell se prinse de o bară capitonată şi-şi dori să aibă curajul de a închide ochii.

Bătrâna îl privea.

– Voi n-aveaţi maşini din astea?

– Nu… Inspiraţia îl făcu să adauge: Pe Pata-câinelui nu aveam aşa ceva.

Ea încuviinţă din cap şi ghemul din stomacul lui Corbell se destinse. Numai Dumnezeu îl mai putea ajuta, dacă bătrâna ajungea să creadă că el părăsise Sistemul Solar înaintea ei. Trebuia s-o convingă că fusese invers.

Cu toate acestea, existau probabil invenţii despre care el nu avea habar, lucruri pe care omenirea *nu putea* să le uite. Ce anume? O cadă de baie care se mula după trup? Un leac împotriva gripei? O lamă de ras care nu se tocea niciodată, sau pur şi simplu un tratament ce oprea creşterea bărbii? Un medicament împotriva mahmurelii?

"Măcar dacă aş fi citit mai mult science fiction! Oricum, venind de pe altă planetă, mai am loc de întors…"

– Am crezut cu adevărat că am fost primul om care a atins centrul galaxiei, rosti el. Expediţia ta nu era amintită nicăieri.

– Ce vârstă ai?

– Cam şase sute de ani, răspunse Corbell nepăsător. Ani de-ai noştri. În ani tereştri, asta înseamnă… Să nu te păcăleşti!

Bazează-te pe faptul că ea nu ştie prea multe despre Pământul pe care s-a întors." … cinci sute treizeci de ani. Şi tu?

– Aproape două sute. Ani de-ai mei, nu jupiterieni.

– Mă surprinde că nu ţi-ai terminat medicamentele.

– Copiii m-au lăsat să-mi iau proviziile în timpul-zero. Le ţin acolo, ca să nu se altereze.

Corbell se simţi străbătut de un fior de mulţumire. Deci acolo păstra şi mâncarea; probabil gătea cantităţi mari, apoi oprea timpul pentru ea. În felul acela, hrana rămânea mereu caldă şi proaspătă. Iar "temniţa", cum îi spusese ea, trebuia să fie în preajma unei cabine de teleportare.

– Care era soarele vostru? întrebă Mirelly. *Singura* stea pe care o cunoştea bărbatul era Sirius.

– Noi îi spuneam "Soarele", îi răspunse. Spune-mi, mai bine, ce ai aflat despre adevărata nemurire, cea folosită de dictatori?

– Un singur lucru - dictatorii nu puteau muri decât prin violenţă. Femeia se strâmbă: Genul acesta de evenimente se ţineau minte. Avocatul mi-a povestit despre războaiele dintre dictatori, în care erau implicate şi familiile lor. Poveşti vechi, cu mult dinaintea naşterii lui. Se pare că dictatorii nu mai slujeau Statul, chiar de pe atunci. Acţionau doar în interesul personal.

– Ca zeii greci, comentă Corbell şi auzi pauza din translatorul bătrânei, care nu-i tradusese cuvintele. Puternici şi arţăgoşi, explică el. Muritorii procedau cu înţelepciune dacă plecau capetele când îi întâlneau, şi se fereau să intre în intrigile lor.

Din goana vehiculului, întrezărea imagini răzleţe din jur. Coline cafenii-verzui... Pâlcuri de arbori pitici... Privi după păsări, dar nu zări nici una. Trecură peste o creastă abruptă, şi bărbatul simţi un ghem în stomac.

Maşina se prăbuşi cu toată viteza spre ceea ce până şi Peerssa ar fi numit oraş.

Se zărea negru şi cu contururi roşiatice, datorate soarelui stacojiu aflat chiar înapoia lui. Fusese un dom geodezic. Lângă una dintre marginile sale, se mai putea distinge un fragment de ramă o duzină de hexagoane

adiacente de subţirimea dantelei. Cu toate acestea, oraşul păstrase forma cupolei. În mijlocul unei reţele de străzi în coordonate polare se afla un cub enorm cu feţe uşor convexe: nodul căilor de transport. Dinspre el coborau turle şi paralelipipede din sticlă; vârfurile celor mai înalte construcţii defineau forma fostului dom.

În apropierea centrului, o clădire, înaltă şi subţire ca o placă, căzuse peste cubul cel mare şi, îndoită la mijloc, se rezema de el aidoma unui beţiv pe umărul unui prieten. În rest, aşezarea aceasta - Oraşul Patru - părea aproape intactă. Oraşul Unu, de pildă, fusese în majoritate o ruină. Poate că Oraşul Patru era mai recent, sau poate că domul său îl protejase mai multă vreme.

Arbori pitici, oliv, şi iarbă verde-aurie coborau pe pante, înconjurând oraşul din trei părţi, dar se opreau după o linie distinctă destul de departe de marginea oraşului. După lizieră urmau zece-cincisprezece kilometri de teren sterp până la albastrul strălucitor al oceanului.

"Ciudat", se gândi Corbell, apoi pricepu că Oraşul Patru fusese construit probabil înainte ca planeta să se încălzească şi nivelul oceanelor să coboare. Deci cam *aceea* îi era vechimea. Oraşul prezenta însă altă trăsătură stranie. Nu se extinsese de-a lungul ţărmului. Ceea ce, cândva, trebuia să fi fost linia curbă a plajei era lipsită de clădiri. Nici un drum nu făcea legătura între ea şi oraş. Privind atent, bărbatul distinse puncte negre, egal depărtate, ce puteau fi cabine de teleportare.

– Cunoşti bine oraşul ăsta? întrebă el.

"Ia fă pe ghida! Unde ţi-e «temniţa», Mirelly?"

– Da, încuviinţă femeia. Corbell nu mai insistă.

– De aici mergem pe coasta vestică a…

– Ştiu. Instrumentele mele ţi-au urmărit coborârea.

Corbell aproape se obişnuise cu viteza nebunească a maşinii, totuşi când intrară în oraş, calmul lui se destrăma. Străzile aveau dinţi: bucăţi uriaşe de grinzi prăbuşite şi

plăci de sticlă sparte. Vehiculul slaloma printre ele, aplecându-se chiar mai mult de patruzeci şi cinci de grade pentru a vira, îndreptându-se şi înclinându-se din nou, în vreme ce încheieturile degetelor bărbatului se albiseră pe bara capitonată.

Norna îl privea cu ochi bătrâni şi vicleni.

– Te-ai speriat destul de rău. Mă-ntreb ce foloseaţi voi pentru transport?

– Cabinele de teleportare, răspunse el la întâmplare. Pentru distanţe mari aveam dirijabile - vehicule mai uşoare decât aerul.

– Aşa încet călătoreaţi?

Corbell simţi că-l trec toate apele.

– De ce să ne fi grăbit? Trăiam mult.

Pentru o clipă îi trecu prin minte să-i spună adevărul. Să termine odată cu totul! Propunerea ei era valabilă şi *invers.* El să întinerească, luând medicamentele ei. Tânărul Corbell avea să caute nemurirea dictatorilor, în vreme ce bătrâna îl aştepta într-un balansoar. Părea mai logic.

Dar Mirelly-Lyra era nebună.

Maşina coti brusc, trecând pe sub ceva gigantic. Corbell întoarse capul şi privi. O traversă cu secţiunea în formă de "Z" era înfiptă în stradă, precum o suliţă gigantică. Lungimea ei egala înălţimea unui zgârie-nori mediu din Oraşul Patru.

Vehiculul încetini şi opri în faţa unei clădiri dreptunghiulare. Corbell desfăcu încet pumnii care-l dureau. Bătrâna îl împunse cu toiagul, făcându-i semn să coboare. Ieşi din sferă şi Mirelly îl urmă.

Ferestrele de pe faţada clădirii nu erau dreptunghiulare; ochiurile de geam (multe lipseau) formau un fel de vitraliu. Deasupra uşilor mari din sticlă se zărea scrierea cea necunoscută. Încă zguduit de călătorie, Corbell se strădui să se calmeze. Trebuia neapărat să ţină

minte simbolurile acelea - puteau reprezenta o adresă. Două virgule încrucişate, un "S" inversat, o clepsidră orizontală cu capetele comprimate, şi un "pi" strâmb.

Două uşi culisară în jos, lăsându-i să treacă, apoi se ridicară înapoia lor.

Mirelly traversă holul de la intrare, acoperit de o carpetă-puf, şi intră pe un coridor de-a lungul căruia se aflau uşi fără clanţe.

– Lifturile nu funcţionează, explică ea.

Urcară pe scări; trei paliere, cu pauze ca să se odihnească. Amândoi gâfâiau când Mirelly coti pe alt coridor.

Degetele bărbatului răsuceau într-una un nasture al combinezonului.

Purta veşmântul respectiv de la decolarea lui *Don Juan.* Îl spălase de câteva sute de ori. Răsucea fără oprire nasturele, care era fixat de material printr-un fir gros şi flexibil. În cele din urmă trebuia să cedeze.

Alte uşi fără clanţe. Mirelly se opri lângă cea de-a şasea. Apăsă pe centrul uşii un obiect pe care-l ţinea în mână. Uşa se deschise, iar bătrâna strecură obiectul nevăzut în buzunar şi-i făcu semn lui Corbell. Bărbatul intră primul. Atinse cu degetele canatul, lăsând nasturele acolo.

Era prima acţiune riscantă pe care o întreprinsese. Nu avusese de ales. Trebuia să mai poată intra aici.

Mirelly îl urmărea atentă în vreme ce uşa se închise înapoia lor. Se înţepeni în nasture… dar ea nu observă. Corbell privea în jur, evitând să se uite către intrare.

Un birou acoperit cu gadgeturi, carpetă-puf, cabină de teleportare, perete-fereastră… Cabinetele de lucru erau şi ele produse în serie de masă, diferenţele fiind minore. Uşa cabinei era transparentă, fereastra era intactă, iar ploaia nu distrusese mobilierul sau covorul.

Pe birou se aflau costumul şi casca lui. Luă casca în

mâinile legate şi vorbi:

– Peerssa! Aici e Corbell, în numele lui, care-l cheamă pe Peerssa, în numele Statului.

Nici un răspuns.

– Peerssa, te rog, răspunde! Corbell cheamă pe Peerssa şi *Don Juan.*

Nimic. Nici măcar o şoaptă. Iar Mirelly îl privea…

– Probabil că nava e de cealaltă parte a planetei, îi explică bărbatul. ("Deşi Peerssa a trimis relee orbitale!") Sau poate că autopilotul menţine orbita ecuatorială.

Ştia însă că se preconizase schimbarea orbitei. Unde era Peerssa?

Apoi îşi aminti. Mirelly-Lyra modificase sistemul de transport subteran. Locul unde ieşise Corbell şi cel unde se afla acum nu se găseau în zona pusă sub observaţie de calculator. Din punctul acestuia de vedere, Corbell nu ieşise încă din subteran.

O să aştept până voi fi sigur că ai murit, îi spusese Peerssa. *După aceea, voi căuta Statul prin alte sisteme stelare.*

Trebuia să încerce o cacialma.

– Dacă a rămas pe orbita ecuatorială, va trebui să-l chem din capsula cu care am aterizat.

Pentru a explica noţiunea de "orbită ecuatorială", fu nevoit să deseneze în praful de pe birou. Atunci, femeia înţelese.

– Vom folosi transportul prin tuneluri, spuse ea. Ia-ţi costumul! Al meu este acolo.

Cabina de teleportare era mică şi în mod limpede, Mirelly nu se încredea în Corbell ca să-l lase atât de aproape de ea. Continuând să-l fixeze cu toiagul, desenă în praf un simbol: "pi" cel strâmb.

– Apasă butonul ăsta de patru ori, îi zise. Apoi aşteaptă-mă. Nu poţi fugi de efectul bastonului.

El încuviinţă din cap. Mirelly îl privi prin uşa

transparentă. Corbell se opri, doar atât cât să observe că patru din cele opt simboluri de pe panoul de comandă corespundeau cu cele văzute deasupra intrării.

Apăsă de patru ori pe "pi".

Pac! se afla altundeva. Dincolo de uşă, lumea avea altă înfăţişare. Un loc imens şi pustiu, canapele dispuse în cerc, ce păreau că se ridică direct din podea. Un alt nod de transport intercontinental. Scotoci în gentuţa de scule a costumului şi scoase discul. Mâinile îi tremurau violent. Da, era discul din plastic transparent. Îl împinse în fantă şi apăsă simbolul clepsidrei: 4-4-4-4.

Nu se întâmplă absolut nimic. Probabil cabina din secţia de poliţie a Oraşului Patru nu funcţiona.

Mirelly-Lyra Zeelashisthar apăru din altă cabină şi privi în jurul ei, cu ochii mijiţi şi bărbia împinsă înainte. Îl zări stând tot în cabină, cu uşa închisă.

Corbell apăsă disperat pe virgulele încrucişate. Remuşcarea, teroarea, vinovăţia, dorinţa de moarte îi fulgerară în creier, dar dispărură după o fracţiune de secundă, o dată cu lumina. În beznă, bărbatul izbi cu umărul în uşă şi se năpusti orbeşte în…

Coridoare… coridoare cu pereţi verde-pal şi tavane strălucitor de albe. Uşi largi, fără clanţe, doar cu plăcuţe de metal auriu care poate că fuseseră încuietori electromagnetice. Coti la dreapta, la stânga, la dreapta, şi se opri gâfâind în faţa unui perete. Oboseala i se revărsa în muşchii picioarelor precum un acid.

Oare bătrâna îi putea urmări destinaţia? Nu ştia. Începu să fugă din nou.

La capătul coridorului, o uşă mai mare se căsca deschisă spre scări. Un şir de trepte descria o diagonală între un perete vertical şi faţada de vitraliu mozaicat a clădirii, cu uşi în dreptul palierelor. Corbell încremeni de spaimă. Dacă Mirelly se afla afară, avea să-l vadă!

Apoi îşi aminti. Trecuseră pe lângă o clădire cu desenul

acela pe faţadă. Din exterior, părea o oglindă imensă.

Numărând, văzu că se afla la nivelul al treilea. Continua să nu ştie unde se află, oricum într-un loc destinat serviciilor publice.

Perfect! Dacă alerga aşa cum o făcuse el, bătrâna urma să fie epuizată până ajungea aici. Avea să dorească să coboare. Aşa intenţiona şi Corbell, iar ea putea ghici asta. Ca atare, urcă. La etajul următor, uşa se deschise în faţa lui, apoi se închise când trecu pe lângă ea. Sui încă un palier, după aceea privi îndărăt şi-şi văzu urmele în praf.

Se opri, se odihni şi ascultă.

Nici un zgomot.

Mergând cu spatele şi călcând în propriile-i urme, reveni la scară. Când uşa de la nivelul patru se deschise, azvârli înăuntru casca şi costumul, apoi sări şi el.

Lăsase două urme de tălpi, dar nimic altceva, iar acum se găsea pe carpeta-puf. Se aplecă, şterse cele două urme, luă costumul şi casca şi porni, clătinându-se.

Avea senzaţia că se sufocă.

CAPITOLUL CINCI

Furând tinereţea

I

Se împletici prin coridoarele pustii, curate, rectilinii, antifonice. Uşile nu se deschideau în faţa lui. În două rânduri încercă să lipească discul de plastic de plăcuţele-încuietori. Nu avea alte idei, şi nu obţinu nici un rezultat. Indiferent ce ar fi fost aici, el - de fapt mortul pe care-l buzunărise - nu avea dreptul să intre pe aceste uşi.

Costumul începu să i se pară prea greu. Îl abandonă.

Vorbi în cască, dar nu căpătă nici un răspuns. Unde dracu' era Peerssa?

Corbell îşi eliberase calculatorul de orice comenzi, atât trecute cât şi viitoare, apoi pătrunsese, lipsit de protecţie, într-un mediu necunoscut; ulterior încetase orice comunicare. Jaybee Corbell II, Voracir: dispărut, probabil mort. De acum poate că Peerssa ocolea Soarele, îndreptându-se către altă stea. Căutând Statul…

Raza laser a navei ar fi putut s-o ucidă pe bătrână pe stradă. Însă Peerssa îl abandonase… şi Corbell trânti cu furie casca de carpetă, dar nu atât de puternic pe cât ar fi dorit, întrucât avea mâinile în continuare legate. Vizorul, opac din exterior, îl privi, îndepărtându-se.

Începuse să aibă crampe în muşchii picioarelor.

Treptat aerul deveni îmbâcsit de un miros greu şi stătut, şi Corbell ajunse în faţa unei uşi deschise. Crezuse

că mecanismul uşii se defectase... dar apoi zărise motivul. În plăcuţa aurie fusese sfredelită o gaură.

Dincolo de prag, mirosul era mai puternic şi distrugerile mai însemnate.

Probabil că locul fusese o sală de operaţii. Se vedea ceva similar unei mese chirurgicale, deasupra căreia erau suspendate maşinării, braţe articulate şi bisturie.

În plus, schelete maronii, sfărâmate. Unul zăcea pe masă în mijlocul unei pete neregulate de praf. Alte două se prăbuşiseră lângă un perete. Acestea purtaseră uniforme care, deşi pătate şi sfârtecate, se păstraseră mai bine decât oasele dinăuntrul lor. Ţesăturile erau brăzdate de tăieturi cu marginile carbonizate ce continuau şi în oase, de parcă oamenii fuseseră ucişi cu o spadă incandescentă. Indivizii aceştia avuseseră dimensiuni normale, similare cu ale lui Corbell.

În peretele dinapoia biroului exista o gaură prin care putea trece şi o maşină. Efectul unei bombe?

Corbell sui pe masa cu scheletul. Începu să frece legăturile mâinilor de tăişul unui scalpel, până ce - victorie! Se eliberase.

Se apropie apoi de deschiderea din perete. Îşi recăpătase suflul, însă inima îi bătea puternic şi neregulat. Nu dorea altceva decât să se poată întinde şi odihni... până ce privi în gaură.

Dincolo de perete se afla o cameră lipsită de ferestre, pe înălţimea a două etaje. În stânga găurii exista un disc gros din metal, înalt cât peretele, în care era îngropată o roată, similară cu timona unei corăbii antice. Aducea perfect cu uşa de la tezaurul unei bănci. Existau până şi posturi de gardă: nişte cutii din sticlă, imediat sub plafon, în care se vedeau schelete înarmate cu obiecte aidoma unor lanterne dotate cu paturi de puşti.

Tezaurul unei bănci nu avea ce căuta într-un spital...

Ceilalţi trei pereţi erau acoperiţi pe toată înălţimea lor

cu rafturi, însă puţinele lucruri rămase pe acestea nu era lingouri de aur, ci flacoane. La trei metri sub tălpile lui Corbell, cioburile formau un covor gros pe podea.

Mai exista un robot pe jumătate topit, asemănător celui care-i atacase pe Corbell şi Peerssa, considerându-i hoţi. Alte maşini păreau însă intacte. Una, prevăzută cu o consolă, putea fi un instrument de diagnoze (dacă se găsea cu adevărat într-un spital). Apoi două cabine de teleportare identice, de forma unor cilindri transparenţi, rotunjiţi la capete. Văzându-le, Corbell tresări fericit.

Spărgătorii aduseseră o scară. Coborî precaut, simţindu-se extrem de fragil. Jos, patru schelete dovedeau că intruşii înregistraseră şi ei pierderi. Păşi atent printre oseminte. Locul reprezenta un cavou bun - ba chiar, mai bun decât multe altele. Răcoros… Curat… Fără insecte, animale care se hrănesc cu stârvuri, sau mucegai…

Însă Corbell nu fugea din calea morţii, ci din calea unui toiag argintiu şi a unei transformări mai umilitoare decât moartea.

Înăuntru, iluminatul continua să funcţioneze. Pe consolă străluceau luminiţe. Cu puţin noroc şi cabinele puteau funcţiona. Intră în prima şi căută panoul de comandă.

Nu avea aşa ceva, doar un singur buton situat în capătul unei tije. Destinaţia era unică. Bărbatul se întrebă dacă acolo avea să-l aştepte Norna. Oricum, apăsă butonul.

Nu se întâmplă nimic.

Înjură cu năduf, ieşi din cabină şi trecu la următoarea. A doua cabină n-avea uşă, iar înăuntru plutea o pulbere fină. Ce dracu'?!

Ce fusese aici? Flacoanele de pe rafturi trebuie să fi conţinut produse extrem de valoroase. Patru paznici umani şi un robot, o singură uşă ce părea că ar fi putut rezista unui atac atomic, o cabină de teleportare cu unică

destinaţie şi alta din care nu puteai ieşi… o armată de spărgători gata să înfrunte orice risc, cu bombe… şi brusc Corbell ştiu unde se afla.

A fost o dublă revelaţie.

Pe rafturile acelea trebuia să se fi găsit nemurirea dictatorilor. Acum însă ele erau goale.

Totul se potrivea. *Bineînţeles* că într-un spital se ţineau medicamente geriatrice. Cabinele duceau probabil direct în fortăreţele dictatorilor - şi ei înşişi nu puteau apărea decât în cabina fără uşă. Dacă persoana care se materializa erau autorizată, putea fi teleportată în cealaltă cabină. În caz contrar, era o ţintă perfectă pentru lasere.

Uşa ca de seif a camerei putea rezista şi unei bombe atomice, însă hoţii perforaseră unul dintre pereţi… poate chiar utilizând arme atomice. Mirelly ştia oare de existenţa acestui loc? Mai mult ca sigur. L-ar fi căutat până l-ar fi găsit.

La fel ar fi procedat şi Corbell, iar ea intuia asta; Norna însăşi îi povestise despre nemurirea dictatorilor. Trebuia să plece de aici.

Oboseala se transformase în agonie. Dacă n-avea alternativă, urma să suie scăriţa… dacă mai putea. Totuşi, întâi încercă uşa ca de seif. Era deschisă! Apăsând cu toată puterea şi greutatea sa, izbuti s-o împingă. Probabil că spărgătorii ieşiseră prin uşa pe care iniţial n-o putuseră forţa.

Făcu şi el la fel, recunoscător. Şirul de cabine de teleportare se afla la nivelul acesta. De la ele, mersese în zigzag; nu avea să-i fie tocmai uşor să găsească drumul de întoarcere… Văzu cabinele când dădu colţul. În aceeaşi clipă o zări şi pe Mirelly-Lyra Zeelashisthar, purtând toiagul ca pe o puşcă şi examinând un obiect pe care-l ţinea în cealaltă mână. Înainte ca bărbatul să se retragă fulgerător, bătrâna ridică privirea spre plafon, rânjind.

Îi urmărea casca de la costum.

"Adio, Peerssa!" Corbell numără până la treizeci, apoi se uită din nou. Mirelly dispăruse. În vârful picioarelor, bărbatul merse până la următorul colţ şi trase cu ochiul. Nimeni. Traversă dintr-un salt intersecţia coridoarelor şi, cu discul în mână, intră în prima cabină.

Lui Mirelly nu i-ar fi plăcut zâmbetul de pe chipul lui.

Două virgule încrucişate, o clepsidră aşezată orizontal, un "pi". Coridoarele dispărură. Bâjbâind pe întuneric, Corbell deschise uşa şi ieşi tot în beznă. Simţi o pală de vânt călduţ şi umed, şi în acelaşi moment întrezări o geană de lumină: la nivelul ochilor se vedea o semilună subţire, trandafirie, cu convexitatea în sus.

Rămase nemişcat până când ochii i se adaptară semiîntunericului. În jurul său, lumea căpătă contur.

Se afla pe terasa unei clădiri şi asista la o eclipsă solară. Probabil că astfel de fenomene erau destul de frecvente acum, când atât Soarele cât şi Jupiter ocupau o porţiune însemnată a bolţii. Cu toate acestea, efectul era minunat: un inel rozaliu, scăldând oraşul şi oceanul într-un roşu de amurg. Regreta că nu mai putea rămâne.

Mai mult ca sigur, Mirelly-Lyra găsise deja casca.

Existau scări. Ar fi fost mai fericit dacă ar fi ştiut cât de înaltă era clădirea, dar nu avea habar. Trebuia să coboare până la parter… apoi recunoscu uşurat blocul în care se afla cabinetul femeii. Se opri pentru un preţios răgaz de odihnă, apoi sui trei paliere. Acum principala întrebare era dacă Norna observase că uşa nu se închisese complet.

A şasea uşă era deschisă extrem de puţin, blocată de un nasture. Rezistă apăsării bărbatului apoi, treptat, glisă înapoi.

Probabil că genul acela de cabinete fuseseră produse aidoma floricelelor de porumb, se gândi Corbell. "Oare comunică cu dormitorul cu fereastra spartă?" Îşi pariase viaţa pe acest lucru. Intră în cabina de teleportare şi examină panoul de comandă.

Cinci butoane? Îl apăsă pe cel mai de sus.

Prin uşa de sticlă văzu dune de sare, coborând lent spre o linie îndepărtată strălucitor de albastră. Ajunsese pe plajă. Apăsă al doilea buton.

Revenit în cabinet, apăsă pe al treilea.

În întunericul sângeriu, zări o podea triunghiulară, pereţi şi plafon explodaţi în afară. O formă întunecată, încovrigată pe jos ridică un chip alb, întrebător, în clipa când era gata să calce pe ea.

– Hei-*iii!* răcni bărbatul.

– Mi-iau?

Apăsă pe butonul patru. Pisicoada dispăru.

O cadă îngropată în podea, duş... Se gândi la apa fierbinte, la confort şi la somn - şi ducă-se dracului restul! Oare bătrâna instalase "temniţa" de timp-zero lângă baie? De ce nu? Apăsă şi pe ultimul buton, să vadă ce se întâmplă.

Gândul somnului reveni. Genunchii i se înmuiară. Muşchii şi oasele păreau că i se topesc. Totuşi reuşi să privească. În stânga şi în dreapta, cuptoare şi dulapuri de bucătărie. O masă lungă şi rânduri de scaune plutitoare. În capătul opus, Norna, cu gluga pe cap şi toiagul argintiu părând foarte scurt. Îndărătul ei, cioburile unei ferestre şi un mănunchi de cabluri groase ce trecea peste pervaz.

Corbell apăsă două butoane şi împinse uşa.

II

Încerca să-şi amintească ceva. Era foarte important... Deci, am apăsat un buton de teleportare, apoi butonul uşii, apoi am ieşit. Sau invers? Nu - teleportare, uşă, afară. N-am mai aşteptat - nu *puteam* aştepta - în viaţa mea n-am gândit mai rapid..."

Simţea o apăsare sub gleznă. Se foi şi se propti în

coate, pentru a-şi înălţa capul. Sub glezne, uşa cabinei încerca să gliseze în sus. Discul roşu al soarelui se refăcuse aproape complet; lipsea doar o bucăţică înapoia unui Jupiter negru. Ceva mai aproape de Corbell, un birou plutea deasupra carpetei-puf.

Bărbatul zâmbi şi închise ochii.

Trecură mai multe secunde, sau minute, până se mişcă. Soarele continua să fie obturat de Jupiter. Aşezându-se pe muchia uşii, Corbell privi după ceva cu care s-o blocheze.

Scăpase ca prin urechile acului. Toiagul argintiu îl aruncase în inconştienţă, dar izbutise să apese butonul ce-l aducea în birou, apoi butonul de deschidere a uşii şi să blocheze uşa cu picioarele. Până aici perfect, dar...

Presupunea că Norna continua să-şi păzească echipamentul de timp-zero şi provizia de medicamente. Corbell nu apucase să zărească extraordinara maşinărie, dar la ce altceva puteau sluji cablurile? Se găsea probabil acolo, iar acum Mirelly ştia că el îi vâna medicamentele. De asemenea, avusese timp să-şi dea seama că accesul în cabinet nu mai funcţiona. Dedusese probabil că uşa fusese blocată de bărbat.

El nu putea lăsa uşa să se închidă. În clipa următoare, bătrâna ar fi apărut dinăuntru, urmărindu-l.

Corbell începu să simtă panică. Mirelly nu mai putea folosi sistemul cabinelor de teleportare ca să intre în cabinetul acesta. Nu-l putea urmări nici cu maşina; o lăsaseră *aici,* chiar la intrarea clădirii. Deci... da! Ca să ajungă la el, trebuia mai întâi să se teleporteze pe plajă. După aceea, să intre într-o cabină străină, să se teleporteze în alt cabinet şi mai departe în blocul de aici. Poate că deja femeia cobora de pe terasă. Iar el tot nu găsise nimic cu care să blocheze uşa!

Îşi dezbrăcă combinezonul şi-l îndesă lângă canat. La început simţi răcoare, până ce transpiraţia se evaporă.

Acum rămăsese în pielea goală... şi stingherit; coborând privirea, nu zărea nimic de care să fie mândru. Cine însă l-ar fi putut vedea, în afară de Mirelly-Lyra? Iar bătrâna nu putea fi într-o formă mai grozavă.

Bunurile lui personale se reduseseră la un trup bătrân şi sfrijit (furat) şi un disc din plastic (de asemenea furat). Coborî trei paliere şi părăsi clădirea.

Maşina se afla acolo unde o lăsaseră.

Nu ştia s-o pornească. Căută o cheie, sau un orificiu pentru o cheie. Dacă Norna luase cheile maşinii, era nevoit să meargă pe jos. Descoperi o fantă, goală, şi murmură un cuvânt urât înainte de a-i remarca dimensiunile...

Discul/carte-de-credit se potrivea perfect.

Probabil că maşinile reprezentau echivalentul unor taxiuri. Exact ce-i trebuia! Dacă codurile de destinaţie erau similare cu ale cabinelor, n-avea decât să formeze adresa secţiei de poliţie. Şi să facă rost de o armă!

Când se întinse către tastele comenzilor; mâinile începură să-i tremure. Apoi porniră să-i zvâcnească alţi muşchi, şi brusc fu cuprins de spasme. Din gâtlej îi răsunau sunete ciudate. Furios şi disperat, Corbell îşi dădu seama că trupul condamnatului îl trăda în cele din urmă; murea, iar momentul era cu totul *nepotrivit,* NEPOTRIVIT!

"Te rog, nu! Nu până nu se termină bătălia..."

Îşi împreună mâinile şi se sili să le apropie de taste. Apăsă clepsidra, încercă din nou şi dădu greş, din nou şi reuşi, apoi trebui să se oprească. Muşchii gâtului se contractară, răsucindu-i dureros capul spre spate, şi în clipa aceea zări o maşină dând colţul ca un bolid.

Convulsiile se înteţeau. Apăsă tasta clepsidrei iarăşi, şi iarăşi, şi... Nu mai ştiu de câte ori o făcuse. Când vehiculul porni, se lăsă în voia spasmelor.

Agonie mintală... Inconştienţă... Acum, convulsii. Poate că ar fi trebuit să alcătuiască o listă a ceea ce *nu* putea

face bastonul argintiu.

Nu putea opri altă maşină. Cârceii se domoliră. Putu să mişte capul, şi privi îndărăt. Mirelly rămăsese mult în urmă; coborâse din vehiculul ei şi continua să tragă. Apoi maşina lui coti pe altă stradă.

Bărbatul încercă să se relaxeze. Muşchii se contractau şi destindeau în mod aleator în picioare, spate, ceafă, pleoape. Nu simţea doar post-efectele toiagului argintiu. Străbătuse prea multe coşmaruri şi era prea bătrân pentru aşa ceva. De la început fusese prea bătrân ca să se joace de-a hoţii şi vardiştii prin labirintul unui oraş, urmărit de o nebună înarmată.

– Haide, potoleşte-te, se încurajă. S-a terminat. Doar dacă…

Doar dacă nu exista un dispozitiv de urmărire în maşina lui Mirelly. Sau în toiagul ei…

Putea totuşi ajunge înaintea femeii. În cel mult un minut, putea scotoci secţia de poliţie în căutarea unei arme. Apoi, acceptând situaţia ca atare, să părăsească locul prin intermediul cabinelor, să dea o destinaţie oarecare şi să continue fuga.

Stop! *Cabinele nu funcţionau.* Ceva mai devreme, încercase să se teleporteze în secţia de poliţie.

Maşina se înclină ameninţător, coti şi porni pe una din străzile radiale. Cu bărbia proptită pe spătarul scaunului, Corbell privea înapoi. Oricum era mai puţin înspăimântător decât să vadă ruinele năpustindu-se spre el.

Văzu marginea domului hexagonal rămânând în urmă. Strada se terminase. Ajunseseră pe nisip. Întorcând capul, zări dunele sterpe defilând de ambele părţi. Din depărtare se apropia linia alb-azurie a oceanului.

Maşina se îndreptă direct către talazurile ce se spărgeau înspumate de ţărm, le traversă şi continuă spre larg cu aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră.

III

Glasul lui Corbell era un scâncet răguşit, plângăreţ. Bărbatului nu-i plăcea. Nu se putea concentra asupra căutării.

– Bine, Corbell! vorbea glasul. Ai avut dreptate. Dacă medicamentele tale ar fi fost mai bune, n-ai fi încercat să le furi pe ale mele. Acum, hai să discutăm!

Căutarea nu ţinu prea mult. Sperase că în vehicul exista ceva de mâncare. Se uitase în torpedo şi sub scaune, şi ce i-ar mai fi rămas de făcut? Să sfâşie tapiţeria?

Bărbatului îi era foame.

– Comutatorul microfonului e în dreapta tastelor. Ajunge să-l împingi în sus. Corbell?!

"Cum să nu? Pentru ca după aceea să mă poţi urmări şi..." Totuşi, se simţea ispitit. Putea întreba despre mâncare. Putea afla cum se închide difuzorul.

Maşina gonea peste valuri, spre destinaţia necunoscută pe care autopilotul ei mărginit o dedusese din comenzile tremurătoare ale bărbatului. Sub marginile unui plafon de nori groşi, negri-cenuşii, soarele şi semiluna lui Jupiter se îndepărtaseră între ele, deasupra orizontului. Soarele se găsea acum ceva mai jos, având partea inferioară turtită.

În lumina roşiatică, din ocean se înălţa ceva. În prima clipă lui Corbell i se păru că era un delfin, apoi îşi dădu seama de dimensiunile creaturii. Se afla cam la jumătatea distanţei până la orizont şi continua să se ridice aidoma unui balon! Înclină puţin capul şi examină vehiculul în vreme ce reveni lent în valurile cu spumă purpurie.

Un delfin de mărimea unei balene. "Deci până la urmă, am exterminat balenele", îşi spuse bărbatul. "În felul ăsta,

s-a creat o nişă ecologică..."

– Cred că mă auzi, Corbell. Văd că te îndrepţi spre continentul cel mai sudic, mai exact spre fosta capitală a Băieţilor. Nu poţi scăpa de mine, fiindcă nu poţi ieşi din maşină. Vorbeşte-mi!

Se părea că oricum îi putea urmări ruta. Corbell acţionă comutatorul şi întrebă:

– În maşină există mâncare?

– Salut! Dacă mai încerci să-mi furi medicamentele, te aşteaptă moartea. Am pus capcane.

– Atunci n-o să-ncerc.

– În cazul ăsta, vom căuta în locuri diferite. Îţi acord un an ca să găseşti nemurirea dictatorilor. Nu-ţi pot oferi mai mult - cunoşti starea mea. Dacă vei găsi medicamentul, o să devin femeia ta. În caz contrar, o să te omor.

– Dificilă alegere, chicoti bărbatul.

– Nu m-ai văzut când eram frumoasă. Sunt singura femeie pentru tine, Corbell. Altele n-au mai rămas.

– Nu te bizui prea mult pe mine. Peerssa zice că nevoile mele sexuale sunt scăzute.

Afirmaţia lui o nemulţumi pe Mirelly.

– Nu ţi-ai dorit niciodată femei?

– Am fost însurat vreme de douăzeci şi doi de ani.

– Ce înseamnă "însurat"?

– Am avut o pereche... Un contract social între două persoane.

– Şi n-ai făcut dragoste? Nu ţi-a plăcut?

Brusc, Corbell simţi un dor teribil după Mirabelle. O jelea, nu pentru că murise, ci pentru că dispăruse. Iar el, cealaltă jumătate a ei, continua să trăiască într-o lume ce devenea tot mai halucinantă... Dacă ar fi putut discuta problemele astea cu Mirabelle!

– În domeniul sexual, şi în toate celelalte privinţe, viaţa noastră a însemnat extazul cel mai pur, replică el cu o dezinvoltură pe care n-o simţea. Îmi pare rău că am

pomenit despre asta.

– Trebuia să ştiu.

Numai pentru ca s-o enerveze, bărbatul rosti:

– Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să *nu-mi doresc* nemurirea dictatorilor? Poate că sunt mulţumit să îmbătrânesc cu demnitate.

– Ai încercat să-mi furi medicamentele.

– Aici m-ai prins.

– Nu există nici o demnitate în îmbătrânire. Un an, Corbell!

– Hei, nu-nchide! Ai idee încotro mă-ndrept? Nu ştiu nici măcar de unde am plecat…

– Te îndrepţi spre continentul care acoperă Polul Sud. Iar locul de unde ai plecat este un alt continent care are o peninsulă ce se întinde în vecinătatea continentului sudic. Noi am fost aproape de vârful peninsulei. Bănuiesc că destinaţia ta este… (Pentru o clipă se auzi propriul ei glas, înainte să continue vocea lui) Sarash-Zillish, capitala ultimei civilizaţii pământene.

"Deci am plecat din Capul Horn spre Antarctica", se gândi Corbell. "Dar unde anume în Antarctica?"

– Ce destinaţie ai bătut pe taste? Bărbatul îşi asumă riscul de a-i spune:

– Voiam să ajung la secţia de poliţie, însă muşchii îmi zvâcneau şi nu ştiu ce am făcut.

– Ai apăsat mai mult de patru ori pe tasta respectivă? Cinci apăsări te-ar fi trimis la Sediul Poliţiei Mondiale din Sarash-Zillish.

– S-ar putea… Izbucni în râs: Oricum, am scăpat de tine.

– Un an, Corbell!

Peste un an s-ar fi putut să moară, deşi se simţea destul de bine. Durerile, epuizarea, spasmele dispăreau, dar foamea atinsese un nivel nemilos.

– N-o să trăiesc nici o oră, fiindcă o să mor de foame.

În maşină există alimente?

– Nu.

– Şi eu ce mănânc?

– Când ajungi în Sarash-Zillish, du-te în parc. Îi dădu adresa pe care s-o transmită taxiului şi adăugă: Actualmente, parcul nu-i întreţinut, dar toate fructele sunt comestibile, iar cele mai multe animale se pot mânca, dacă reuşeşti să le prinzi.

– Bine.

– Acolo nu vei găsi nemurirea dictatorilor. În Sarash-Zillish n-au existat niciodată adulţi.

– Hei, Mirelly? Tu cât timp ai căutat?

– Cam vreo zece ani din viaţă. Corbell rămase surprins.

– Eu am avut impresia că era vorba de vreun secol.

– Am fost ghinionistă. Când Copiii m-au scos din timpul-zero, mi-au spus că-mi vor căuta ei nemurirea dictatorilor. N-aveam de ales, aşa încât i-am crezut, dar au minţit.

– În spital exista un seif… Femeia izbucni în râs.

– Toate spitalele din toate oraşele care au mai rămas pe Pământ au o încăpere-seif. Le-am cercetat pe toate. Cele care n-au fost jefuite nu conţin altceva decât otrăvuri. Medicamentele s-au alterat în timp, datorită căldurii şi umidităţii.

– Mai spune-mi câte ceva. Ce ai aflat despre această nemurire a dictatorilor, înainte de-a fi închisă?

– Aproape nimic. Doar că există.

– Zi-mi totul. Spune-mi toate răspunsurile negative, ca să nu-mi mai irosesc timpul cu ele.

IV

Când Mirelly-Lyra coborâse din navă, Copiii o aşteptau. Prima ei bănuială fusese că reprezentau produsele unui

program genetic al Statului. Demni, stăpâni pe sine şi exprimându-se perfect, dovedeau o înţelepciune matură pe care femeia o considerase o inteligenţă depăşind media. Ulterior, îşi dăduse seama că reprezenta experienţa acumulată de-a lungul existenţei lor, care depăşea de multe ori durata unei vieţi normale.

Până atunci, ea nu văzuse alţii asemenea lor.

Ei nu văzuseră niciodată o femeie.

Pe planetă trăiau şi adulţi, dar dintr-o rasă aparte. Mirelly n-avea să întâlnească nici unul, însă înţelese că mai trăiau doar câteva mii - cu toţii făcând parte din clasa dictatorilor şi folosindu-se de apanajul nemuririi. Nu se amestecau cu miliardele de copii.

Copiii... Băieţi şi fete laolaltă, totuşi separaţi. Pe moment, Mirelly nu-i băgase în seamă. Ulterior îşi amintise.

Copiii o judecaseră pentru trădare, conform legilor din vremea ei. Ea rămăsese cu impresia că procesul fusese o distracţie, pentru amuzamentul lor. Poate că devenise paranoică... Copiii fuseseră meticuloşi, n-o ironizaseră şi nu se abătuseră de la legile vechi de şaptezeci de mii de ani. Din punctul ei de vedere, Mirelly-Lyra îşi păstrase tot timpul demnitatea, aşa cum îl informă fără chef pe Corbell.

O condamnaseră la temniţa de timp-zero.

***

– N-ai auzit nimic despre coloniile interstelare?

– Absolut nimic.

– Normal. Probabil că se desprinseseră din Stat cu mult înaintea sosirii tale. De asta au şi tras în tine. Nu fiindcă erai Mirelly-Lyra, ci fiindcă erai de pe Pământ.

După câteva momente de tăcere, femeia întrebă:

– Asta n-am putut înţelege niciodată. Vrei să zici că

Statul s-a destrămat?

– Da. A durat însă al dracului de mult. Statul era un imperiu cu monopolul apei. Acum, bărbatul vorbea pe jumătate pentru sine: Imperiile astea au tendinţa de a supravieţui veşnic, până nu apare ceva din exterior care să le distrugă. Însă în exteriorul Statului nu exista nimic. Prăbuşirea a trebuit să aştepte până ce Statul şi-a creat proprii lui barbari.

– Vorbeşti de parcă ai fi cunoscut multe tipuri de State, rosti şovăind Mirelly.

– Eu antedatez Statul. Eu am fost o vafă, un mort congelat. După vreun secol de existenţă, Statul a… transformat un criminal condamnat în Jerome Corbell.

– Ah! Tăcere, apoi: Atunci poate că ştii mai multe decât mine. Cum se putea prăbuşi Statul?

– Fii atentă! Mai întâi, Statul s-a extins în Sistemul Solar. Apoi, mult mai târziu, au existat o sumedenie de copii ale lui, câte una pentru fiecare stea, aparţinând toate unui singur Stat, condus de pe Pământ. După aceea… ei bine, nu pot decât să fac presupuneri. Cred că motivul l-a constituit nemurirea copiilor.

Mi-ai subliniat avantajele de a-i face nemuritori pe puştii de unsprezece ani. Bine, perfect! Dar dacă alte State nu erau de acord? Singură ai spus cât de *diferiţi* erau copiii Statului vostru!

Probabil că celelalte State au pretins că ele sunt modelul original. În felul ăsta, Statul din Sistemul Solar devenea infamant, iar cetăţenii lui - eretici.

– Şi ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ar fi sistat comunicaţiile reciproce?

– Sigur că da, râse Corbell. După război. După ce ambele tabere ar fi încercat să se extermine reciproc şi n-ar fi reuşit. Aşa *trebuie* să se fi întâmplat. E inevitabil.

– De ce?

– Pentru că aşa este.

– Aşadar, începu încet femeia, asta s-a întâmplat şi cu…

– Cu ce?

– Când m-au scos din timpul-zero, pe Pământ nu exista un singur Stat. Poate că şi asta era inevitabil. Să-ţi povestesc…

***

Copiii o duseseră pe Mirelly-Lyra în vârful unei piramide masive, argintii. În jurul ei pluteau gadgeturi din argint şi plastic transparent: camere de televiziune tri-dimensionale şi arme ce afectau mintea şi voinţa. Copiii opriseră alimentarea energetică a piramidei şi faţetele ei, aidoma unor oglinzi, deveniseră negre ca fierul. Mirelly fusese băgată într-un lift care coborâse.

Ajunsese într-o gloată de indivizi disperaţi. Unii încercaseră să-i vorbească în graiuri neînţelese. Femeia privise cum ascensorul se ridică… şi revine cu alt prizonier.

Nimeni nu cunoştea limba ei.

Ascensorul funcţiona permanent, aducând noi prizonieri şi înălţându-se gol. Caracteristicile celor din jur erau extrem de diferite şi continuaseră să se schimbe cu fiecare deţinut. Nu exista mâncare pentru a-i hrăni.

Era clar: Nimeni nu rămăsese aici atât de mult timp ca să flămânzească.

Când liftul coborâse pentru a douăsprezecea oară, nu mai adusese prizonieri. Deasupra capetelor lor se oprise o Fată de unsprezece ani, în jurul căreia pluteau maşinării micuţe. Una dintre acestea, o baghetă argintie montată pe un postament ceva mai mare, oscila în toate direcţiile, precum un ogar nervos, aşteptând să fie eliberat din lesă. Fata era goală şi împodobită în mod ciudat - de pe umeri i se întindeau aripi transparente, de fluture. Cu un glas

dulce, hotărât, şi ciudat accentuat, strigase:

– Mirelly-Lyra Zeelashisthar, eşti aici?

În felul acesta, Mirelly-Lyra revenise în lume după aproximativ un sfert de oră de timp subiectiv.

***

Gazdele ei erau şase copii, numai Fete, conduse de Choss, cea care o scosese din temniţă. Organizarea lor socială era destul de complexă.

Nu aveau minţile unor copii, şi se comportau ca Stăpânele Lumii. Translatorul lui Mirelly îi transmitea lui Corbell şi inflexiunile emoţionale ale bătrânei - respect, teamă şi ură. Nu fusese preluată de nişte fetiţe, ci de Fete, asexuate şi nemuritoare. Puteau trece de la aroganţă la îngăduinţă, iar Mirelly învăţă să le asculte.

O educaseră cu bagheta argintie plutitoare… o variantă a toiagului pe care-l avea acum. Cutiuţa pe care o purta permanent la centură era acelaşi translator de atunci. O siliseră să-l păstreze mult timp după ce învăţase limba. Considerau că avea un accent neplăcut.

Pe Mirelly o sâcâia faptul că o considerau inferioară din punct de vedere social. Mai târziu urma să-şi schimbe părerea. De fapt, o echivalau cu un animal domestic, o proprietate valoroasă, capabilă să execute diverse comenzi.

Împreună cu ele, Mirelly vizionase spectacole realizate de alte grupuri de copii. La unele asistau în direct, iar altele erau prezentate ca nişte plăsmuiri tridimensionale, aidoma unor holoimagini de diferite dimensiuni. Odată plutiseră ore întregi în spaţiul interplanetar, şi femeia rămăsese impresionată de concentrarea cu care Fetele Chossei priviseră un spectacol de planetariu modest şi cu multe repetiţii. Le înţelesese fascinaţia ulterior, în timpul votării.

De obicei, spectacolele nu erau altceva decât tentative de creştere a prestigiului. Unele din aparatele plutitoare ce o înconjurau permanent pe Mirelly erau camere de filmat şi senzori emoţionali. Ea însăşi constituia un spectacol, datorită căruia prestigiul grupului Chossei sporise.

Medicamentele ei întârziaseră menopauza dar n-o împiedicaseră. Schimbarea din propriul trup însemnase aproape o lovitură de moarte pentru încrederea în sine a lui Mirelly. Nu era altceva decât un animal dresat, care îmbătrânea. Un singur lucru o împingea înainte. Ştia că undeva trebuia să existe nemurirea dictatorilor.

La început fusese încântată de ocazia de a putea vorbi cu Fetele. Însă chiar acesta era necazul: vorbea de una singură. Întrebările ei rămâneau fără răspuns, dar la cele ale Fetelor trebuia să explice amănunţit. Dacă nu povestea pe îndelete, Fetele se enervau.

Apoi, o dată, o prinsese pe Choss într-un moment de bunăvoinţă.

– Ea mi-a zis că dictatorii îşi rezolvau singuri problemele medicale, explică Mirelly. Dictatorii erau conduşi de Băieţi, care realizau spectacole cu ei şi se îngrijeau ca hrana lor să conţină substanţe care să-i împiedice să procreeze. Cred că Choss era nemulţumită că Băieţii nu le lăsau şi pe ele să se joace cu dictatorii. Poate că nu explic prea bine, se scuză femeia. Absolut toate Fetele erau mult mai în vârstă decât mine. De fapt, erau un fel de aristocrate decadente, nu copii…

– Mda… Înţeleg că Fetele şi Băieţii erau separaţi.

– Exact, şi asta m-a derutat şi pe mine. Băieţii şi Fetele nu întreţineau relaţii sexuale, care să-i adune laolaltă. Ei formau două State separate, fiecare cu teritoriul şi drepturile sale. Probabil că se despărţiseră de multă vreme. Choss spunea că Fetele stăpâneau cerul, iar Băieţii îi aveau pe dictatori. Ca să aflu mai multe despre

nemurirea dictatorilor, trebuia să merg la Băieţi.

– Fetele stăpâneau *cerul?* Părea un nonsens, totuşi…

– Aşa a spus Choss şi cred că era adevărat. Le-am văzut votând să nu deplaseze Pământul! Am urmărit un spectacol astronomic, apoi au urmat ore de discuţii şi în cele din urmă s-a trecut la vot!

Pe mine însă mă preocupa mai mult problema nemuririi. Choss promisese să afle de la Băieţi ceea ce mă interesa Eram importantă pentru ei, Corbell. Câştigau prestigiu din amintirile mele şi din spectacolele făcute despre mine.

În vocea translatorului se simţi furia femeii care retrăia clipele acelea.

– Erau permanent amuzate de lucrurile pe care nu le cunoşteam. Alte grupuri de Fete au început şi ele să aducă deţinuţi din timpul-zero. După mai mulţi ani, am ajuns la concluzia că Choss nu făcuse nimic pentru a obţine ceea ce doream. Trebuia să ajung la Băieţi.

– E normal.

– Ce anume?

– Choss nu se putea adresa Băieţilor, fiindcă ei te-ar fi revendicat ca dictator. Adică proprietatea lor.

– Nu… nu m-am gândit niciodată la asta. Am fost o proastă!

– Spune mai departe.

– Băieţii controlau uscatul din emisfera sudică. Construiseră domuri încălzite pe continentul polar, dar mai stăpâneau alte două continente şi multe insule. Pe de altă parte, Fetele aveau regiunile fertile şi - dacă într-adevăr "stăpâneau cerul", ele deţineau şi o putere mai mare. Ştiam că Pământul fusese deplasat. Erau momente când Jupiter strălucea atât de tare, încât se puteau distinge benzile şi sateliţii. Mie îmi era frică de Fete. Încercam să găsesc o modalitate lipsită de riscuri de a fura un vehicul aerian, dar am aşteptat prea mult.

Într-o zi, Choss m-a anunţat că se plictisiseră de mine şi trebuia să revin în timpul-zero. Nu mai constituiam o noutate. În aceeaşi noapte, am furat un avion. M-au lăsat să zbor multă vreme până ce m-au adus înapoi cu autopilotul. Am aflat că transformaseră evadarea mea într-un spectacol!

– Amuzante, Fetele astea... Te-au băgat înapoi în "temniţă"?

– Da. Mi-au permis să păstrez translatorul. Asta-i tot ce-au făcut pentru mine. Mai târziu, au adus doi Băieţi pe care-i prinseseră în cursul unei lupte. Le dăduseră psibice, surâse ea amar, iar eu eram singura care putea vorbi cu ei.

– Psibice?

– Bastonul pe care l-am folosit ca să te fac ascultător... N-am izbutit. Peste câteva şedinţe, probabil aş fi reuşit.

– Termină-ţi povestea.

– Am aşteptat mult timp. N-a venit nimeni să ne elibereze. În cele din urmă, maşinile n-au mai funcţionat. Era îngrozitor de cald. Băieţii ne conduceau, folosindu-se de psibice, iar eu eram translatorul lor, dar cooperarea mea era foarte redusă. Unii dintre noi au supravieţuit până pe continentul sudic. Cu excepţia mea, toţi au fost capturaţi de Băieţi. Eu am zburat înapoi, singură.

A durat mult până am învăţat destule ca să mă pot simţi în siguranţă. A fost nevoie să aflu ce se poate mânca, ce alimente nu se strică, cum să mă ascund când veneau furtunile - lucruri pe care va trebui să le-nveţi şi tu. Până ce m-am simţit în stare să reîncep căutarea, îmbătrânisem. Timp de zece ani am scotocit după nemurirea dictatorilor prin ruinele lăsate de Băieţi şi Fete. După aceea, am golit cămăruţa timpului-zero şi am intrat acolo... ca să te aştept.

– Frumos compliment!

– Să râzi de mine când o să fii iar tânăr!

– Nu mă aştept la aşa ceva.
– Nu putem renunţa.
– Eu pot, râse Corbell. Nu prea cred în această nemurire a dictatorilor. Ai *văzut* pe cineva întinerind?
– Nu, dar…
– Ştii măcar din ce motiv îmbătrânesc oamenii? Arderile nu sunt reversibile.
– Nu sunt medic. Ştiu ceea ce ştie toată lumea. Moleculele inerte se adună în celule şi le îmbâcsesc, aşa… aşa cum mâlul, gunoaiele şi deşeurile industriale se adună într-un lac, transformându-l treptat într-o mlaştină. Celulele devin mai puţin… active. Unele mor. Într-o bună zi, rămân prea puţine celule active, care funcţionează prea lent. Alte materii inerte se acumulează, blocând venele şi arterele… Însă pentru ele am medicamente care să le dizolve.
– Colesterolul, sigur că da. Totuşi, extragerea reziduurilor moarte dintr-o celulă vie fără distrugerea acesteia este cu totul altceva. Cred că te-au păcălit. Choss şi amicele ei s-au comportat ca nişte copii răutăcioşi. De ce să nu fi făcut la fel şi avocatul tău? Nu uita că *tu* le-ai întrebat pe Fete. Nu ele au abordat subiectul.
– Şi *de ce* s-o fi făcut?
– Păi, doar ca să vadă ce…
– *Nu!*
– Toţi mor. Avocatul tău a murit. Choss a murit. Până şi civilizaţiile mor. Cândva, aici exista o civilizaţie care putea deplasa Pământul. Acum e pustiu.
După o tăcere prelungă, vocea calmă a translatorului se făcu din nou auzită:
– Acolo unde mergi tu, trăiesc Băieţii. Odată am încercat să discut cu ei. Habar n-au despre nemurirea dictatorilor.
– Ştiu ce s-a întâmplat cu civilizaţia?
– Ai spus-o chiar tu. Pe Pământ existau două State.

Probabil că s-au războit.

– Se poate…

Dintotdeauna, războiul între sexe i se păruse o prostie lui Corbell. Prea multă fraternizare cu inamicul, ha-ha! Dar dacă sexul nu-i mai ţinea laolaltă?

– Băieţii nu ştiu nimic, repetă Mirelly. Poate că pe continentul sudic nici n-a existat vreodată nemurirea dictatorilor.

– Ai o idee fixă. Dacă exista, ai fi putut-o găsi în toate oraşele planetei. Consumată… Alterată…

– Un an, Corbell! Putea totuşi să încerce…

– Uite ce-ţi propun. Dă-mi voie să folosesc medicamentele tale. Dacă sunt tânăr şi sănătos, pot călători mai repede şi mai departe.

O altă pauză îndelungată, apoi:

– Mda, pare logic.

– Credeam c-o să refuzi. Asta era ocazia aşteptată! Dar…

– Prostii! Nu, nu pot risca. Mă sperii prea mult. În felul ăsta, măcar câştig un an. Femeia zbieră ceva ce nu se traduse. Aparatul amuţi. "Un an", îşi repetă Corbell. "Într-un an, voi fi atât de bine ascuns că n-o să mă găsească niciodată."

CAPITOLUL ŞASE

Copiii schimbaţi

I

Corbell ajunse pe ţărmul Antarctidei aproape pe întuneric. Soarele lăsase doar urme stacojii pe orizontul nordic; tot acolo se zărea un cerc roşu pe fundal roşu - faţa întunecată a lui Jupiter. Spre est şi vest se puteau distinge sateliţi ai gigantului gazos. Drept în faţă, o plajă cufundată în beznă, dincolo de care se întindeau păduri întunecate.

Arborii se repeziră spre el, trecând prin stânga şi prin dreapta.

Călătoria lină de până atunci se transformă într-o mişcare browniană zgâlţâită, iar vehiculul ocolea trunchiurile cu o viteză dementă. Pentru a nu fi azvârlit de colo-colo, Corbell înhăţă bara capitonată. Nu cuteza să închidă ochii. Scenele de urmărire din Oraşul Patru ar fi trebuit să-i fi cauterizat capacitatea de a se înspăimânta, dar n-o făcuseră, nu…

Copacii bătrâni răzbăteau prin hăţişuri vegetale, liane, tufişuri şi ciuperci gigantice - toate trăind în simbioză. Două păsări imense fugiră ţipând din calea maşinii. Deşi zburau destul de sus, podeaua vehiculului era biciuită de ramurile de dedesubt.

Pădurea se rări, dezvăluind clădiri pe jumătate acoperite de liane. Goneau deja prin Savash-Zillish. Solul,

iarba şi tufişurile invadaseră străzile. Dacă acesta era Oraşul Trei - sursa de activitate industrială sesizată de Peerssa - atunci decăzuse în mod jalnic. Maşina încetini. Slavă Domnului! Trecu uşor peste un hăţiş, se opri într-un loc deschis şi coborî. Corbell ieşi pe iarba umedă. Îşi dezmorţi braţele şi privi în jur.

Prin semiîntuneric, de abia putea distinge în depărtare doi pereţi curbi, dantelării de hexagoane, probabil resturi ale domului. Nu se zărea însă nici o urmă a cubului negru, nodul de transport subteran ce reprezentase centrul celorlalte oraşe văzute până atunci.

Corbell se găsea lângă fosta clădire a Sediului Poliţiei Mondiale: o faţadă imensă cu balcoane şi ferestre negre, cu un şir de orificii circulare, mari, la ultimul nivel - probabil pentru accesul vehiculelor aeriene ale poliţiei.

Înăuntru trebuia să existe arme...

În parc însă exista hrană, iar Corbell simţea că leşină de foame. Fără chef, sui înapoi în maşină şi tastă numărul pe care i-l dăduse Mirelly: "L inversat, L inversat, liniuţă ondulată, delta.

***

Aidoma pădurilor din jurul oraşului, parcul se revărsa şi pe străzi. Vehiculul se opri deasupra unui desiş de liane încâlcite. Neavând vreo alternativă, Corbell ieşi, afundându-se până la brâu printre lianele dure, care-l trăgeau înapoi. Izbuti să se desprindă, cu senzaţia că scăpase dintr-un cuib de şerpi.

Foamea nu-i îmbunătăţise niciodată starea de spirit. Îl făcea irascibil şi morocănos.

Chiar în faţa lui se afla capătul unui zid de verdeaţă, de două ori mai înalt decât statura unui om. Presupunând că sub încâlceala de crenguţe exista un zid adevărat, Corbell îl ocoli şi intră în parc.

Nu exista o diferenţă evidentă. Bezna era cvasitotală, întrucât razele orizontale ale lui Jupiter nu izbuteau să pătrundă printre copaci şi clădiri. Corbell regreta că nu avea o lanternă, sau măcar un chibrit. Corbell II, Voracir, gol-puşcă în sălbăticie, nu-şi putea începe vânătoarea în această noapte.

În schimb, ar fi putut să culeagă nişte fructe. Norna îi spusese că aici existau pomi fructiferi. Corbell se opri sub un arbore şi bâjbâi cu mâinile printre ramuri. Ceva rotund îi atinse dosul palmei.

Avea forma unei pere, fiind însă mai mare, cu o pieliţă groasă şi aspră. Rupse cu dinţii coaja şi muşcă… dintr-o pulpă de avocado, puţin fadă la gust.

Înfulecă tot fructul. Azvârli coaja şi scotoci printre crengi, continuându-şi căutarea.

Un tentacul îmblănit îi atinse gâtul.

Corbell î! prinse în pumn. Nişte dinţi ascuţiţi îl muşcară de baza gâtului, provocându-i o durere insuportabilă. Ridică braţul drept în susul tentaculului până ce degetele întâlniră o proeminenţă… un cap. Smuci cu putere. Dinţii îi dădură drumul, iar tentaculul se încolăci în jurul braţului său. La lumina stelelor, zări un bot micuţ, şuierând. Se lupta cu o pisicoadă.

Micul animal i-ar fi putut cu uşurinţă scoate ochii, sau reteza jugulara. Chiar şi acum încerca să-l muşte. Cu toate acestea, Corbell nu intenţiona să-l ucidă…

Îl izbi de o ramură până îşi eliberă braţul, şi apoi îl azvârli cât mai departe. Pisicoada se încolăci pe pământ şi înălţă capul, ca să-l cerceteze. Îl consideră probabil un adversar prea mare, deoarece dispăru.

Rana era în muşchi, totuşi nu sângera prea rău; în schimb îl durea. Corbell trimise o înjurătură pe urmele pisicozii, apoi continuă să caute avocado. Găsi două şi le mâncă. Se simţea ceva mai bine. Reveni la maşină, se încuie înăuntru şi se culcă.

Prima zi

Micul dejun a constat din merişoare şi grepfruit. Pisicozile dispăruseră. Corbell rămase locului în timpul mesei, şi nemişcarea îi fu răsplătită. Zări apărând şi dispărând câteva veveriţe (cel puţin asta bănuise că erau - se mişcau *incredibil* de rapid). O pasăre ieşi alergând din pădure, se opri în faţa lui - îi ajungea cam până la umăr şi avea penajul în culorile de toamnă ale unui curcan - ţipă îngrozită şi fugi.

Fără să mai piardă vremea, Corbell înhăţă o creangă groasă, noduroasă la capăt. Şi-ar fi dorit mai degrabă o macetă, totuşi greutatea ghioagei îl mulţumea. Porni în explorare.

Parcul era o junglă plină de surprize plăcute. Găsi tufişuri cu fructe, nuci, precum şi nişte arbori cu poame veziculare, cam de mărimea pumnului, al căror gust avea să-l încerce ulterior. Ananaşii şi cocotierii se luptau între ei pentru orice palmă de teren. Fasolea se întindea pe liane ce sugrumau unii copaci. Mânat de un impuls, Corbell smulse din pământ câteva plante mici şi găsi rădăcini dolofane: cartofi, sau poate igname, ori morcovi. Nu-şi putea da seama sub razele roşiatice; vreme de un milion de ani, vegetaţia se adaptase acestei lumini şi zilei cu durata de doisprezece ani *bineînţeles* că plantele erau greu de identificat. Puteau fi însă comestibile, dacă le-ar fi gătit… dacă ar fi putut aprinde un foc. Sau găsi vreunul…

***

Parterul Sediului Poliţiei Mondiale fusese golit de tot ceea ce conţinuse. Corbell nu întâlni trupuri, arme ori uniforme. Dispăruseră până şi birourile. Se simţi dezamăgit: sperase măcar să se îmbrace.

Încercă un ascensor şi văzu că funcţiona.

După câteva ore de explorare, constată că toate cele douăzeci de niveluri ale clădirii erau complet goale, începând cu hangarele situate sub heliportul de pe terasă, continuând cu celulele lucrate în filigran de la etajele patru, cinci şi şase, şi terminând cu cabinetele de la primul etaj. Nu mai rămăsese decât structura de rezistenţă a clădirii.

Totuşi lifturile continuau să funcţioneze. Căută mai departe.

În fostele cabinete, zări fante pentru gunoi. Urmărind traiectul de evacuare a deşeurilor, descoperi tomberoane din metal, goale. Duse unul la maşină. Era singurul obiect ce putea fi folosit drept ceaun pentru gătit. Acum, dacă ar fi putut găsi apă… şi foc.

Examinase deja încăperea mare de la etajul nouă, care acoperea o suprafaţă de vreo două mii de metri pătraţi. Pe tot perimetrul ei se întindea o tăblie îngustă şi orizontală, iar în centrul sălii exista o masă mare şi pătrată, având dulăpioare cu rafturi. Acum, cercetând mai atent, Corbell deschise nişte panouri lungi sub care se aflau întrerupătoare. Le răsuci pe toate până la capăt, sperând să găsească un aragaz. Aici *putea* fi bucătăria.

Coborî la maşină şi se întoarse cu un braţ de iarbă uscată şi cu bâta.

Desigur, cele mai multe din utilajele bucătăriei nu mai funcţionau. O uşă masivă şi lucioasă sugera că dulapul dinapoia ei putea fi un frigider. Unele suprafeţe plate puteau fi plite, totuşi nu erau fierbinţi. O mică uşiţă cu geam, înapoia căreia se afla o nişă cu rafturi, *era* însă încinsă. Un cuptor! Corbell băgă iarba înăuntru şi aşteptă… aşteptă… În timp ce iarba începu să fumege… fumegă mai mult… şi brusc izbucni în flăcări. Bărbatul deschise uşiţa şi introduse capătul bâtei înăuntru. Iarba se transformă în scrum, dar creanga nu se aprinsese. Corbell

descoperise însă hota cuptorului. Trecu ventilatorul pe putere maximă şi tăciunele din vârful ghioagei licări cu o flăcăruie.

***

Când ajunse la maşină, începu să plouă.

Vehiculul nu pornea decât cu uşile închise... adică cu măciuca înăuntru, fumegând. Flăcăruia se stinsese. Ploaia cădea în torente, de parcă voia să inunde planeta. Fum înăuntru şi ploaie afară; Corbell nu mai putea vedea absolut nimic.

Din fericire, drumul n-a fost lung. Maşina se opri exact deasupra aceluiaşi hăţiş de liane. Corbell scoase tomberonul afară, dar el rămase în vehicul, cu uşile deschise, suflând în tăciuni.

Aversele continuară toată după-amiaza. Când bâta se stinse, lui Corbell nu-i păsă. Oricum, toate lemnele din parc erau îmbibate de apă. Părăsi maşina şi-şi încropi o cină din fructe asortate înainte ca lumina să pălească cu totul.

Dormi tot în maşină. Zilei mizerabile îi urmă o noapte umedă, cu un somn chinuit şi superficial. În jungla plină de minunăţii, în sălbăticia aceea unde tot ce era viu părea că doreşte doar slujirea omului, Corbell nu izbutise să aprindă focul nici chiar ajutat de o bucătărie modernă. Robinson Crusoe ar fi fost dezgustat.

Pe de altă parte, muşcătura pisicozii se vindeca. Nu făcuse febră - scăpase de turbare şi tetanos.

Mâine... Mâine avea să încerce iarăşi.

A doua zi

... a fost mai lungă, mai bună, mai alertă. Corbell merse cu maşina la Sediul Poliţiei. Urcă în lift două

maldăre de crengi ude, rupte din pădure, şi le duse în bucătărie. Le îndesă în cuptor. Uitase să-l oprească cu o zi înainte, şi astfel acum economisi timp. Porni hota şi plecă.

După o scurtă căutare, găsi un alt tomberon şi-l luă în bucătărie. Lemnele fumegau, mocnind pe alocuri, dar erau prea ude. Nu le scoase. În ciuda hotei, fumul umpluse încăperea.

Corbell devenise nerăbdător. Pe crengile înnegrite nu se mai zăreau nici măcar flăcărui. Deschise uşa cuptorului, ca să asigure tirajul aerului, şi gazele dinăuntru luară foc cu un şuierat prelung. Bărbatul sări înapoi, lovindu-se cu palmele peste păr şi sprâncene.

Nu descoperise nici o unealtă şi improviză una, smulgând uşa îngustă a unui dulăpior. Cu ajutorul ei, trase lemnele din cuptor în tomberon: luă şi uşiţa cu el; era o bucată de metal neted care putea fi utilă.

Revenirea în parc a durat mai mult. În trei rânduri, fu nevoit să deschidă portiera, pentru a lăsa fumul să iasă; de fiecare dată, maşina încetini parcă izbindu-se de un obstacol invizibil. Când ajunse în parc, scoase tomberonul sub cerul ameninţător. Crengile se transformaseră în cărbuni.

Răsturnă tomberonul pe o parte şi împinse cărbunii în fund. Căută alte lemne, nu foarte ude, pe care le aşeză la gura recipientului ca să se usuce. Ploaia călduţă care începu după scurt timp nu-l mai deranja; nu era chiar inconfortabilă, iar focul se găsea la adăpost - sprijinise tomberonul astfel încât fundul să-i fie puţin ridicat.

Cu un milion de ani în urmă… cu două milioane de ani în urmă… Corbell, astronautul, străbătuse deja zeci de mii de ani-lumină şi, în mijlocul galaxiei, trecea pe lângă o gaură neagră cu masa egală cu o sută de milioane de sori…

Corbell, sălbaticul gol-puşcă, porni în căutarea cinei.

În jurul lui foşneau nenumărate vietăţi, dar el nu vedea

nimic. Nu conta. Nu dispunea de o armă cu care să ucidă, nici măcar de un cuţit de bucătărie. Pe când smulgea rădăcini din sol, privi în jur după altă ghioagă. Alese mai multe soiuri de leguminoase. Intenţiona să le pună la copt şi să guste din toate.

Mai multă vreme pierdu adunând nuci şi alune. Ploaia se opri. Părea un fenomen destul de regulat - începea imediat după amiază şi dura două-trei ore. Era plăcut să te poţi bizui pe ceva. Sub razele roşiatice, de acum familiare, bărbatul se aşeză să-şi prepare cina.

Aruncă mai bine de jumătate din rădăcini, rămânând cu un cartof, o sfeclă foarte mare, o combinaţie ignamă-morcov, şi o ignamă aproape pură. Arse majoritatea nucilor, dar cele care rezistară erau delicioase. Se întoarse să mai culeagă.

Apoi noaptea coborî brusc. Ridică tomberonul în poziţie verticală şi puse peste tăciuni crengi căzute din copaci, după care se întinse să se culce pe un petec de muşchi aproape uscat.

A treia zi

Corbell se deşteptă în toiul nopţii. Simţea pe spate moliciunea unei blăni şi o zonă călduroasă, deşi restul trupului îi era îngheţat. Se chirci şi mai mult şi adormi la loc.

Ceva mai târziu, subconştientul îl trezi complet. *Blană?* Acum, înapoia lui nu mai exista nimic. Fusese un vis, sau b pisicoadă prietenoasă se lipise de el, căutându-i căldura? Atingerea nu-l deşteptase cu totul. El şi Mirabelle îşi împărţiseră patul cu un pisoiaş, până ce acesta devenise motan şi începuse să se comporte ca atare.

Ei bine, acum somnul îi pierise. Făcu câteva exerciţii de gimnastică până ce-şi alungă amorţeala. Mâncă fructe; ce altceva? Poate că ar fi trebuit să caute cuiburi de

păsări, şi ouă.

Focul nu se stinsese. Îl alimentă cu crenguţe, apoi plecă în căutarea de lemne mai mari. Regreta că nu avea un topor. Ramurile mici ardeau prea rapid, cele mari erau prea grele de transportat, şi în curând urma să consume toate crengile căzute din jur. Aproape întreaga dimineaţă şi-o petrecu târând un copăcel spre foc. După ce răsturnă tomberonul pe o parte şi băgă înăuntru capătul mai gros al trunchiului, decise că crease un pericol de incendiu. Pentru siguranţă, mută totul pe o platformă de granit aproape îngropată în sol.

Ducea dorul cărnii. Dacă ar fi găsit o tulpină dreaptă, poate că ar fi putut-o întări cu ajutorul focului, transformând-o într-o suliţă… desigur dacă ar fi izbutit s-o ascută. Se gândi însă că îi trebuia neapărat un cuţit. Chiar şi numai pentru atât, merita să exploreze Sarash-Zillish.

***

Patru virgule încrucişate aduseră maşina la spital. Corbell îl recunoscu imediat. Din exterior era identic celui din Oraşul Patru.

Probabil că înainte de prăbuşirea ei, civilizaţia devenise teribil de stereotipă. Bărbatul îşi închipui un pogrom uriaş în care pieriseră toţi arhitecţii planetei. După aceea, omenirea se limitase la copierea vechilor clădiri, detaliu cu detaliu. Părea lipsit de sens. Căută şi alte motive pentru duplicările pe care le zărea peste tot.

Înăuntru, locul îi reaminti coşmarul fugii de Mirelly-Lyra. Coridoare curate, uşi fără clanţe, carpetă-puf… Singura deosebire o constituia absenţa unei încăperi-seif. Descoperi un lăcaş central - o cameră înaltă de două etaje, cu pereţii acoperiţi de rafturi şi conţinând un aparat ce trebuia să fie echipamentul de diagnosticare. Nu avea însă uşă blindată şi nici cabine de teleportare. Lipseau

precauţiile împotriva hoţilor şi mumiile învinşilor.

Dacă Mirelly nu minţise, Băieţii deţinuseră supremaţia asupra acestui oraş. Ei n-ar fi avut nevoie să fure nemurirea dictatorilor. Aceasta i-ar fi interesat doar pe adulţi.

Găsi alte uşi încuiate... care puteau fi deschise printr-o lovitură de picior. Găsi o sală de operaţii: două mese prevăzute cu curele de fixare, deasupra cărora atârnau braţe articulate terminate prin bisturie, tuburi de sucţiune, ace şi copci. Metalul era pătat de vreme.

Obiectivul lui Corbell îl constituiau braţele rigide, aparţinând parcă unor insecte. Sui pe o masă şi, întinzându-se, reuşi să prindă unul dintre ele. Ţinându-se cu toată puterea, sări de pe tăblia mesei, rămânând suspendat. Braţul robotului chirurgical se îndoi, apoi se rupse la mijloc şi bărbatul ateriză pe podea.

Corbell vânătorul părăsi spitalul, purtând o lance metalică lungă de un metru, cu un bisturiu în vârf.

***

Ploaia îl prinse pe drumul de întoarcere. Revenit la locul pe care-l alesese drept adăpost, verifică dacă focul mai ardea, apoi se aşeză, aşteptând. În celălalt tomberon se strânseseră câţiva centimetri de apă.

Îşi trecea timpul încercând să se bărbierească - foarte grijuliu, întrucât mânerul greu al suliţei îl împiedica să facă o treabă prea bună - când văzu curcanul uriaş. Ciugulea sub un alun, ud leoarcă şi cu o expresie nefericită. Corbell încremeni. Curcanul nu-l zărise. Se întrebă dacă s-ar fi putut furişa în preajma lui. Probabil că nu.

Se aplecă uşor, ridicându-se pe vârfuri şi ţinând suliţa cu ambele mâini.

Se năpusti înainte. Pasărea înălţă privirea, scoase un strigăt, se întoarse şi fugi. Bărbatul împunse cu lancea,

reuşind s-o atingă în picior. Curcanul se opri, ca să lovească cu pliscul ceea ce-l ciupise, iar Corbell izbi din nou, şi simţi un şoc satisfăcător în braţe şi umeri.

Curcanul era rănit şi speriat. Alerga în cerc, cârâind, urmărit de bărbat. Corbell izbuti să-l mai împungă de două ori în gât, apoi fu silit să se oprească, gâfâind cu pulsul bubuindu-i în urechi. Curcanul sângera. Nu încetinise, totuşi fuga lui era o simplă mişcare browniană, nimic altceva decât spaimă oarbă.

Nu se îndepărtase prea mult înainte ca bărbatul să-şi recapete suflul şi să reia urmărirea. Se apropiase suficient pentru o lovitură decisivă, când pasărea se întoarse brusc şi se năpusti către el. Corbell căzu pe spate dar, în aceeaşi clipă, cu un gest norocos, izbuti s-o decapiteze. Cu toate acestea, trecu peste el fără să se oprească.

Corbell o urmări până se prăbuşi.

Platforma de granit era aproape uscată. Bărbatul răsturnă tăciunii pe ea, puse lemne deasupra, apoi aduse curcanul. Jumuli pene până ce obosi, se odihni, apoi reluă curăţatul fulgilor. Despică pieptul păsării şi o goli de măruntaie, trăgând cu ambele mâini şi Proptindu-se puternic în stânca aspră.

Uşa dulăpiorului din secţia de poliţie deveni grătarul său. Fripse ficatul pe ea şi-l mâncă, în vreme ce alte bucăţi din pasăre se perpeleau pe cărbuni. După aceea, se strădui să reteze picioarele curcanului. Nu putea face un foc atât de mare încât să pună întreaga pasăre la frigare, dar îşi putea pregăti un copan. De asemenea, înjghebă o frigăruie cu bucăţi groase din piept.

Carne! Era minunat să-i simtă din nou gustul. Oricum, pentru seara aceasta era îndeajuns. Fripse ambele copane; le putea mânca reci, a doua zi. Restul păsării avea să-l taie bucăţi, din care să prepare o supă, în celălalt tomberon, fierbându-le împreună cu nişte rădăcini.

II

Orizontul nord-estic căpătase o nuanţă cenuşie, totuşi pe cerul negru dinspre nord-vest continua să lucească o stea. Corbell o privise atent, câteva seri la rând. Nu pâlpâia şi nici nu se deplasa pe fundalul stelar. Însemna deci că era o planetă, un corp ceresc luminat indirect - posibil chiar planeta a cărei orbită neregulată îl derutase pe Peerssa.

Acum pâlpâia şi părea ceva mai strălucitoare. Corbell clipi din ochi. Să fi fost doar imaginaţia lui? Luminiţa începuse să pălească - se apropiau zorii. Bărbatul închise ochii. Nu voia să se scoale. Nu avea nici un motiv s-o facă. Era sătul şi se simţea comod.

În decursul ultimelor douăzeci de zile, învăţase multe despre oraşul cel pustiu, totuşi continuau să existe mistere ce trebuiau explorate. Tabăra sa devenise confortabilă. Avea o vatră, un ceaun pentru supă şi maşina drept adăpost. Avea şi unelte; cu ajutorul bisturiului, îşi cioplise câteva obiecte de bucătărie. Nu-i trebuiau haine. Vreme de douăzeci de zile, exersase azvârlitul pietrelor şi fusese răsplătit cu carne de veveriţă. Ieri ucisese încă un curcan gigantic, cel de-al treilea.

Mare rahat!

Vag deprimat, se cuibări mai strâns în culcuşul din muşchi.

Corbell-arhitectul şi Corbell-exploratorul interstelar păreau amândoi la fel de morţi. În mândria sa, se autodenumise un sălbatic primitiv, însă nu era aşa ceva. Sălbaticii făceau parte din triburi, faţă de care aveau drepturi şi îndatoriri. Aveau legende, cântece, dansuri, legi nescrise, femei, un loc rezervat, atunci când îmbătrâneau… dar Corbell era singur. Putea aprinde focul

- cu ajutorul unei bucătării supersofisticate. Îşi putea asigura hrana fiindcă practic orice atingea era comestibil.

Parcul era cu adevărat interesant. Iniţial probabil că adăpostise doar plante şi animale crescute pentru hrană. Fusese un soi de fermă în mijlocul oraşului. Pisicozile n-ar fi putut supravieţui - erau pur şi simplu decorative - în prezenţa unor *adevărate* animale de pradă.

Oraşele-domuri... Mirelly îi povestise lui Corbell că Băieţii construiseră oraşe-domuri, aici în ţinutul pe care nu-l stăpâneau Fetele. Mai mult ca sigur însă, Sarash-Zillish fusese acoperit cu o cupolă care să-l protejeze de viscole şi gerurile antarctice înainte ca planeta să devină teribil de fierbinte. Iar în privinţa "parcului", Băieţii n-ar fi putut sădi fasole şi citrice în solul îngheţat din exterior.

Fetele stăpâneau cerul şi controlau orbita Pământului. Pesemne că făcuseră o greşeală pe undeva... Ce anume ar fi putut transforma Jupiter într-un soare minor? Trebuie să fi fost ceva care le şocase pe Fete în aceeaşi măsură în care-l tulburase, ulterior, şi pe Peerssa. Schimbarea cu pricina făcuse locuibil teritoriul Băieţilor şi pârjolise zonele ocupate de Fete, răsturnând o balanţă a puterii veche de zeci sau sute de mii de ani.

Corbell se foi, apoi se sculă în capul oaselor. Ar fi trebuit să fie mai preocupat de prezent...

Trei pisicozi se înfruptau din curcan. Când bărbatul se mişcă, animalele tresăriră, privindu-l atente. Corbell renunţă la prima lui intenţie; mâncau din carnea crudă, fără să se atingă de copanele fripte. Oricum, pentru el era suficient.

Cele trei continuau să-l privească: trei şerpi cu feţe solemne de pisici, cu blănuri cafeniu-portocalii având desene complicate; deţineau frumuseţea unor îngheţate cu zahăr ars. Corbell le zâmbi şi făcu un gest ospitalier. De parcă-l înţeleseseră, pisicozile reîncepură să mănânce.

Micul dejun... Corbell mâncă fructe şi un copan,

gândindu-se la cafea. După aceea se ocupă de foc. În ciuda vechimii şi a optsprezece zile de tăiat lemne, bisturiul era ascuţit ca o lamă, totuşi nu se putea compara cu un topor. Bărbatul se îndepărtă mult de tabără, căutând lemne. Mişcarea îi făcea bine. Deceniile petrecute în sicriul de anabioză îi menţinuseră o formă mai bună decât sperase; în ciuda exerciţiilor fizice, muşchii i se înmuiaseră, dar viaţa în aer liber îi sporea tonusul. Luă tomberonul-ceaun, îl duse la o fostă fântână arteziană, transformată acum într-un iaz, îl umplu cu apă nu foarte curată, îl târî înapoi şi-l fixă deasupra focului.

Reveni la curcan. Tăie bucăţi suficient de mici ca să intre în oala improvizată. Puse înăuntru chiar şi carnea muşcată de pisicozi şi oasele lucioase. După aceea, căută rădăcini cu care să dea gust supei. Cartofi… Morcovi-igname… Din păcate nu găsise nimic similar cepei. Adăugă fasole şi, cu titlu de experiment, două grepuri. Amestecă totul cu o lopăţică din lemn.

Ca de obicei, amiaza semăna cu apusul, ceea ce era derutant. Corbell se odihni. Apa începuse să fiarbă. Granitul era neplăcut de tare sub fese. Bărbatul se simţea uşor deprimat, fără să priceapă motivul…

Apoi îl înţelese.

"Ultima zi a unui concediu petrecut pe munte. Ai tras din greu, îţi poţi strânge cureaua cu o gaură în plus, n-a fost nevoie să te gândeşti la prea multe, ai văzut peisaje minunate, traseele n-au fost populate de turişti care să te calce pe nervi. A fost bine, dar acum trebuie să te-ntorci la slujbă…"

Mirelly-Lyra ştia unde se află.

Se simţea într-o formă de zile mari. Ar fi putut trăi un an jupiterian, dacă nu-l ucidea nimic; turistul din el era încântat la acest gând. Bătrâna cea nebună îi promisese un an - un an "vechi", de-al Pământului. Nimeni nu-l putea opri să n-o creadă, totuşi un om întreg la minte ar fi ales

jungla.

Se putea oare supravieţui în jungla din exteriorul oraşului? Depindea... Corbell ajunsese în Antarctica în primăvara sau toamna unui an care avea durata a doisprezece ani "vechi". Peste încă un an "vechi", ziua putea dura douăzeci şi trei de ore, sau una singură. Putea fi mult mai cald decât acum, sau mult mai rece.

Toate acestea pentru că planeta păstra vechea înclinare a polilor şi perioada de rotaţie de douăzeci şi patru de ore. Ciudat că Fetele n-o corectaseră... sau poate că erau tradiţionaliste. Şi mai ciudat părea că nu îndepărtaseră Pământul de dogoarea crescătoare a lui Jupiter. Ceea ce-l preocupa pe Corbell era faptul că, fără haine, nu putea rezista unei temperaturi cu douăzeci de grade mai coborâte, iar o noapte perpetuă l-ar fi adus în pragul nebuniei.

Aromele supei începură se răzbată prin fumul lemnelor.

Graba aceasta era prostească. Mai avea un an la dispoziţie. Putea să-şi menţină cartierul general aici şi să facă expediţii până la marginea oraşului. Orice ar fi existat dincolo de domuri fusese adus din altă parte. Cât de periculos putea fi? Poate că în exterior nu erau altceva decât mii de kilometri pătraţi de parcuri.

O vacanţă nesfârşită... Îi putea fi de real folos. În a doua lui viaţă, Corbell II, Voracir, suferise destul şoc al viitorului pentru a ucide un întreg oraş de Alvin Toffleri.

Mâine intenţiona să înceapă explorările. Urma să se deplaseze cu maşina până la spitalul care se găsea lângă unul din fragmentele domului, apoi să se aventureze în sălbăticie, înarmat cu suliţa şi luându-şi celălalt copan - dacă nu se strica datorită căldurii.

Îşi aminti să tragă nişte jar înapoi în tomberonul-vatră apoi se întinse pe granitul cald...

***

Ploaia călduţă îi răpăia pe trup. Corbell se răsuci rapid, se ridică în patru labe şi scuipă apa ce-i intrase în gură. Era pentru prima dată că i se întâmpla aşa ceva. Probabil că focul de sub ceaun se stinsese, dar oare supa fiersese? Ploaia nu bătea în vatră?

Înălţă ochii şi uită toate întrebările acelea.

În jurul lui şi a focului erau ghemuiţi cam o duzină de Băieţi, purtând doar o legătură în jurul coapselor. Îl priveau, trecând din mână în mână un copan din care nu mai rămăsese decât osul. Puteau să fi stat acolo, în tăcere, de câteva ore.

Aveau părul bogat, însă acesta nu le creştea pe toată suprafaţa ţestei. La unii era negru şi lânos, la alţii negru şi cu firul drept, căzând pe umeri. Creştetul capetelor era pleşuv; exceptând un smoc deasupra frunţii. Ignorau torentele de ploaie şi-l priveau pe Corbell, pe jumătate zâmbitori.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, rosti Corbell. Pisicozile... Sunt pe jumătate îmblânzite... Perfect! Făcu un gest larg cu braţul: Bun venit în Regatul lui Corbell-în-numele-lui. Serviţi nişte supă!

Băieţii se încruntară. Unul dintre ei se ridică - era înalt şi uscăţiv, şi probabil că ar fi ajuns jucător de baschet. Începu să vorbească.

– Îmi pare rău, replică arhitectul.

Băiatul vorbi din nou, cu un ton poruncitor şi furios. Nu semăna a voce de adolescent, deşi la răstimpuri devenea piţigăiată. Pe Corbell nu-l surprinse deloc. Era limpede că aceştia erau Băieţii, nemuritorii lui Mirelly-Lyra.

– Nu vă vorbesc graiul, zise el pronunţând rar şi răspicat fiecare cuvânt, dintr-un instinct de-a dreptul ilogic: "Străinii te vor înţelege, dacă vorbeşti lent şi clar."

Băiatul înaintă şi-l pălmui.

Corbell îl pocni drept în gură. Apoi însă, directa lui de dreapta nimeri în coastele adversarului în loc să atingă plexul solar, iar lovitura cu stânga rată ţinta complet. După aceea, toţi Băieţii se năpustiră asupra lui.

Amintirile ulterioare erau oarecum neclare. Zăcea pe spate, pe suprafaţa de granit, simţindu-se apăsat pe genunchi şi braţe. Baschetbalistul îi stătea pe piept şi repeta întruna aceleaşi cuvinte. Avea buza spartă. Vorbea, aştepta, îl pălmuia de două ori pe Corbell şi repeta propoziţia. Bărbatul îi replică prin obscenităţi. Acum putea simţi vânătăile.

Băiatul se ridică de pe el şi se adresă celorlalţi. Cu toţii îl priviră pe Corbell şi se încruntară. Dezbătură problema, vorbind un grai ciudat ce suna precum scuiparea unor sâmburi de pepeni.

Corbell simţea că-i ţiuie urechile; fusese izbit cu capul de granit. Patru Băieţi continuau să-i fixeze braţele şi genunchii. Picăturile de ploaie i se spărgeau în ochi, dându-i senzaţia că-i paralizau gândirea.

Oare îl credeau un dictator răzleţ? Totuşi vârsta i se putea ghici cu uşurinţă. Doar nu... Greşise! Aici nu exista nemurirea dictatorială. Dictatorii trebuiau să îmbătrânească la fel cum îmbătrânise şi fostul arhitect.

Discuţia se încheie. Cei patru Băieţi se sculară de pe Corbell şi acesta se ridică în capul oaselor, masându-şi braţele. Un Băiat adoptă o poziţie teatrală, arătând pământul din faţa lui şi lătră un cuvânt răguşit. "Stai!", ori "Atât!". Mesajul era limpede, şi nici bărbatul nu se simţea în stare să încerce o evadare.

Băiatul înalt continua să-l examineze, căutând parcă să ia o hotărâre. Ceilalţi se adunaseră în jurul ceaunului şi scoteau supa în jumătăţi de coji de nuci de cocos. După câteva clipe, "baschetbalistul" îi oferi lui Corbell o ceaşcă din ceramică pe care o purta la brâu. Bărbatul aşteptă să se elibereze un loc lângă cazan, apoi se apropie.

Îşi luă supă, se aşeză (cu precauţie, protejându-şi vânătăile) şi sorbi. Pisicozile se plimbau de colo până colo precum nişte şerpi: se frecau de gleznele oamenilor, erau mângâiate, smulgeau bucăţi din curcan. Corbell simţi atingerea unei blăni şi mângâie o pisicoadă neagră. Simţi imediat vibraţia torsului.

"Am fost, deci, iarăşi capturat?" se întrebă el. "Sau Soarta mi-a oferit călăuze prin Antarctica?". Dacă privea astfel situaţia, decizia era simplă…

III

Solistul avea un glas de tenor, puternic şi bogat, şi beneficia de acompaniament: opt Băieţi fredonau cel puţin patru partituri, iar un altul lovea cu oasele curcanului în tomberonul-vatră. O muzică străină, improvizată, extrem de complexă faţă de firul melodic simplu şi melancolic.

Corbell ascultă cu gura căscată, simţind fiori pe şira spinării. Se temuse de aşa ceva, iar acum avea dovada… Trei milioane de ani sporiseră inteligenţa omului.

În noaptea următoare capturării sale, încercase să cânte, ca o modalitate de a-şi spori propria valoare de divertisment. De atunci reprodusese potpuriuri de refrene publicitare, sau muzică de filme, ori simplele şi licenţioasele cântecele populare pe care le cântase cu Mirabelle în croaziere - melodii vechi de trei milioane de ani. Băieţilor le plăcuseră.

Nu le plăcea când Corbell repeta ceva ce auziseră deja. Se întrebase asupra motivului, dar le respectase dorinţa.

– Oh, avem un nou cal-cu-la-tor, dar el este de-za-mă-gi-tor, cânta Ktollisp, fiindcă dă acelaşi sfat înnebunitor: Vă trebuie ochişori mititei să citiţi litere mititele, tot aşa

cum vă trebuie mânuţe mititele ca să mulgeţi gândăcei!

Corbell era singurul care putea aprecia poanta. Băiatul nu ştia ce însemnau cuvintele, însă le pronunţa perfect.

Corbell cântase refrenul o *singură dată.*

Lângă el stătea Băiatul care-l pălmuise cu o săptămână în urmă. Se numea Skatholtz şi era un fel de şef. Avea nas lătăreţ, buze groase, păr lânos şi membre lungi şi slăbănoage. Semăna cu un negru adolescent, exceptând calviţia parţială şi paloarea care reprezenta o trăsătură generală a Băieţilor.

– Cântă bine, nu crezi? rosti el în engleză şi izbucni în râs, văzând reacţia bărbatului. Acum ştii.

– Memoraţi totul! Orice! Până şi cântecele în alte limbi!

– Da. Ţi-am învăţat graiul, deşi n-am nevoie de el - tu trebuie să înveţi limba noastră. Totuşi, tu eşti diferit, Corbell. Mai bătrân... Cred că eşti mai bătrân decât orice.

– Aproape decât orice.

– Te voi învăţa să vorbeşti. Când o să-ţi spui istoria, vreau s-o audă toţi. Am făcut o greşeală cu tine. Ştii de ce te-am lovit? Am crezut că eşti un dikt care a încălcat regulile. Nu te-ai...

Skatholtz sări brusc în picioare. Rămase mândru o clipă, apoi se ghemui, cu mâinile ridicate, jumătate în implorare, jumătate pentru a se feri de o lovitură.

– Nu m-am umilit, rosti Corbell.

– Da, "umilit". Este manifestarea oficială a respectului. Ktollisp continua să cânte:

– Şi-atunci am angajat un expert adevărat ce programe rescria, totuşi citeam mereu aşa: Vă trebuie ochişori mititei să citiţi litere mititele, tot aşa cum vă trebuie numere mititele pentru gândăcei!

În parc coborâse un amurg roz-întunecat. Băieţii reveniseră mai devreme azi. Stăteau aproape tot timpul în Sarash-Zillish, trecând prin clădiri aidoma unui stol de păsări sălbatice. Corbell bănuise că explorau. Nişte

sălbatici mişunând printre ruine pe care nu le puteau înţelege.

Abandonase repede ipoteza aceea. Doi Băieţi îl escortaseră până în pragul sălii de operaţii din spital; ceilalţi lucrau înăuntru. Când i se permisese să intre, lancea-bisturiu fusese montată la locul ei. Braţele poliarticulate de deasupra mesei operau grijulii un pacient fictiv.

Nu i se permitea să asiste la reparaţii, însă văzuse rezultatele. Frigiderul din secţia de poliţie funcţiona. O secţie uzinală fu testată prin tot ciclul de producţie până construi două cabine de teleportare. Băieţii îi făcură lui Corbell cinstea de a le testa. Încercase să nu-i dezamăgească. O altă secţie produsese o sală de baie completă cu piscină şi saună. Băieţii repararseră şi testaseră iluminatul oraşului. Acum, faţadele multor clădiri scânteiau cu lumini blânde alb-gălbui. Altele rămăseseră întunecate. Efectul era straniu: o tablă de şah de dimensiunile unei metropole.

Trăiau precum sălbaticii, dar se părea că asta fusese opţiunea lor.

În tabără, Corbell îşi adusese contribuţia adunând lemne pentru foc şi dezgropând rădăcini. Băieţii îi dăduseră o legătură pentru coapse, dar nu şi un cuţit. Continua să nu ştie ce poziţie ocupa printre ceilalţi. Se temea de tot ce putea fi mai rău. Băieţii erau prea inteligenţi. Aveau să-l considere o creatură inferioară, un animal.

Corbell avea nevoie de ei. Nu era vorba doar de simpla tovărăşie, totuşi nu putea călători în siguranţă până nu afla mai multe despre acest nou continent.

Ktollisp îi repeta toate cântecele, în râsetele mute ale celorlalţi.

– Mai devreme sau mai târziu, le spuse Corbell, o să-mi epuizez rezerva muzicală. Probabil destul de devreme.

– Nu contează, strânse din umeri Skatholtz. Când se luminează, plecăm de aici. Mergem la alte... triburi? Să-i anunţăm că Sarash-Zillish este pregătit pentru noaptea cea lungă. Tu vii cu noi.

– "Noapte"? Vine noaptea? Sosise deci timpul toamnei?

– Da. Aşadar ai venit din spaţiu, nepregătit! Mă gândisem eu... Da, ziua cea lungă s-a sfârşit, au început zilele-nopţi scurte şi se apropie noaptea cea lungă. În timpul ei, noi locuim în oraş. Vânătorii merg în pădurile din jur, iar hrana se ţine în cutiile reci. În timpul zilei, trăim mai mult aşa cum ne place.

– Cum e în afara oraşului?

– O să vezi. Skatholtz ridică o pisicoadă din apropiere şi-i mângâie blana: Vom avea timp să te învăţăm graiul, adăugă el, şi începu să vorbească în limba Băieţilor.

Corbell încuviinţă. Îi plăcea să înveţe limbi străine.

***

Dimineaţa porniră la drum. Plecarea fusese incredibil de rapidă. Toţi păruseră că se trezesc simultan. Supa fiersese toată noaptea, după reţeta lui Corbell, care le plăcea. La micul dejun, mâncară supă în nuci de cocos. Luară cu ei vase, haine, aprinzătorul de foc şi vreo şase-şapte arme albe. Un Băiat albinos cu ochi roz şi păr auriu îi întinse lui Corbell zece kilograme de pastramă, învelită într-o ţesătură. Plecară.

Bărbatul se trezi complet de abia în timpul marşului. Fu nevoit să strângă din dinţi ca să ţină pasul, cu toate că Băieţii nu-şi impuseseră un ritm anume. Umblau cu paşi mărunţi. Unii intrau prin clădiri, apoi alergau ca să prindă tribul din urmă.

În nici un caz nu erau sălbatici. Purtau o mulţime de arme iatagane, macete, săbii, forme ce nu aveau vreun nume - dar nu existau două identice, deşi toate aveau

mânere minuţios sculptate. Din carne preparaseră pastramă, exact aşa cum ar fi făcut şi Corbell: într-un cuptor reglat la intensitate minimă. Toate ţesăturile erau subţiri precum mătasea dar indestructibile. Lanterna/aprinzător a lui Krayhayft proiecta lumină de intensitate variabilă, sub forma unui fascicul conic, sau al unei raze de grosimea degetului.

Nu exista o organizare, totuşi ridicaseră tabăra în câteva minute!

Tropăiau pe străzile tăcute. Braţele junglei se îndesiră deasupra lor, până ce oraşul se transformă în pădure. Trecură pe lângă tulpina perfect verticală a unui copac, despre care Corbell îşi dădu seama că era un pilon metalic acoperit de liane. Lăsând capul pe spate, văzu unde se unea cu alţi stâlpi într-o reţea hexagonală: un fragment al vechiului dom.

Jungla abunda în pomi fructiferi: portocali, arbori-de-pâine, şi mai multe feluri de nuci. Băieţii mâncau în timpul mersului, culegând nuci şi alune cu care le înlocuiau pe cele prăjite. Vorbeau între ei cu rapiditate, punându-l pe Corbell în imposibilitatea de a le urmări conversaţiile.

Bărbatul umbla în mijlocul lor, păstrând ritmul pe care şi-l impusese. Era incredibil cum i se refăcuse trupul îmbătrânit! Poate că a doua zi urmau să-l chinuiască durerile, poate că n-avea să fie în stare nici să se clintească - deşi nu era deloc recomandabil dar azi se simţea grozav. Avea senzaţia că era un profesor conducându-şi elevii în excursie. "Atenţie! Nu-ţi testa autoritatea!"

După vreo trei ore de mers, undeva înaintea lui se iscă un conflict. Skatholtz şi un alt Băiat îşi scuipau reciproc silabe cu o vehemenţă neobişnuită.

Cântăreţul din seara trecută sări între ei. Ktollisp era un Băiat voinic, cu piept lat, având trăsăturile negroide ale lui Skatholtz şi pielea palidă. Şuieră un singur cuvânt şi cei

doi amuţiră.

Ktollisp privi în jos, se încruntă, apoi indică o direcţie. Toţi porniră într-acolo. Găsiră un luminiş, presărat doar de câteva tufe. Fără să priceapă, Corbell se uită cum tribul alcătui un cerc în jurul lui Skatholtz şi a celui cu care se certase.

Ce avea loc - un duel? Cei doi îşi azvârliră cuţitele şi legăturile din jurul şoldurilor (nu aveau pilozitate pubiană). Îşi dădură ocol precum doi luptători. Rivalul sări cu piciorul spre pieptul lui Skatholtz, dar acesta eschivă… şi ceea ce urmă a fost mult prea rapid ca să poată fi urmărit. Pumnii, picioarele şi coatele loveau ca să ucidă; o încleştare de moment, destrămată de un cot în ochi rivalul se dezechilibră, dar ţâşni imediat în picioare, în vreme ce Skatholtz sări peste un tufiş şi-l utiliză drept pavăză. Părea de-a dreptul un balet! Cu toate acestea, Skatholtz se sprijinea doar într-un picior, iar celălalt Băiat se mişca mult mai repede. Avea să-l prindă şi să-l doboare.

În clipa când se apropie, recepţionă un picior în plină figură. Skatholtz se pregăti să aplice lovitura decisivă.

Ktollisp lătră un cuvânt.

Băiatul cu nasul însângerat adoptă postura umilinţei în faţa lui Skatholtz, rămase aşa o clipă, apoi se îndreptă.

Toţi se sculară şi porniră mai departe. Altcineva purta pachetul voluminos al lui Skatholtz. Potrivnicul său rânjea, tamponându-şi nasul.

***

După amiază, Skatholtz rosti trei cuvinte pe care Corbell le recunoscu:

– Nu mai vorbiţi!

Toţi amuţiră. Tăcerea din jurul lor părea stranie. Skatholtz rămase în urmă, până ajunse lângă Corbell. Fi şopti în graiul Băieţilor:

– Faci prea mult zgomot când mergi.

– Îmi pare rău… Ne ascundem de cineva?

– Da, ne ascundem de cină. Mai devreme nu era cazul. Nici nu voiam să cărăm mâncare atât de departe. Dacă vezi vreo mişcare, anunţă-mă.

Bărbatul încuviinţă din cap. Nu se aştepta să zărească ceva. Aveau să treacă luni de zile înainte ca mintea lui să-i poată antrena ochii astfel încât să poată distinge ceea ce vedeau Băieţii în teritoriul familiar lor. Ochii ageri ai indianului zăresc lucruri invizibile pentru omul alb, însă numai în mediul său.

Doi Băieţi îşi trecură poverile altora şi intrară în junglă. Corbell nu-şi putu da seama unde dispăruseră… dar deodată se auzi un sunet straniu şi înfricoşător, aidoma unui clarinet ţipând după ajutor. Brusc, toţi Băieţii părăsiră cărarea şi se lipiră de câte un copac. Corbell le urmă exemplul.

Clarinetul torturat se apropia. Auziră trosnete de ramuri. Ce avea să apară? Un monstru cu tentacule, descendent al unor animale extraterestre capturate de exploratorii spaţiali din tinereţea Statului?

Monstrul dădu buzna printre arbori. Era rănit; din picioarele anterioare, cu tendoanele tăiate, se revărsa sânge. Băieţii îl urmară, mai întâi vânătorii, apoi şi ceilalţi, încercând să-i reteze membrele posterioare.

Un pui de elefant!

Corbell ajunse la timp să-l vadă murind. Uciderea lui îl făcu să simtă un ghem în stomac. Înfrânându-şi greaţa, se apropie să examineze cadavrul. Animalul era acoperit de cute şi prezenta cicatricile unor răni vechi. Nu era un pui, ci un elefant adult, însă nu avea nici un metru şi jumătate înălţime.

– Pot să v-ajut? îl întrebă pe Skatholtz.

– N-ai cum tăia carnea. Nu-ţi pot încredinţa un cuţit. Corbell, tu nu eşti un dikt. Eşti ceva necunoscut nouă.

– Azi nu omor pe nimeni.

Intenţionase o glumă, totuşi nu cunoştea atât de bine limba Băieţilor încât să folosească intonaţiile corecte.

– Dar mâine? întrebă Skahtoltz. Eu cred că spui istorii-ca-să-distrezi, dar dacă mă înşel, pot muri oameni. Îmi înţelegi cuvintele?

– O să învăţ.

– Cunoşti *chkint-ul?*

– *Elefant.* Când eram tânăr, elefanţii erau mai mari, mai înalţi decât tine.

Se întrebă cum ajunseseră elefanţii în Antarctica. Nu ca sursă de carne, în nici un caz. Poate dintr-o grădină zoologică… Skatholtz îl privi neîncrezător.

– În ocean există creaturi şi mai mari, dar cum putea un asemenea animal să trăiască pe uscat? Deşi… m-am întrebat întotdeauna de ce are picioarele atât de groase. Ca să poată suporta greutăţi mai mari?

– Da. Picioarele erau şi mai groase pe timpul meu. Elefantul era cel mai mare animal de pe uscat. Acum cinci milioane de ani (împărţise la doisprezece, ca să echivaleze în ani jupiterieni), existau şi animale mult mai mari. Am descoperit în pământ oasele lor, transformate în piatră.

Băiatul râse sceptic şi-l părăsi.

După ce terminară de ciopârţit elefantul, plecară. Corbell cără o vreme o halcă de coaste, dar greutatea ei îi încetinea mersul. În cele din urmă un Băiat i-o luă, privindu-l dezgustat.

Jungla se sfârşi.

Hăt-departe, în celălalt capăt al unei preerii acoperite de o vegetaţie roşu-gălbuie care se legăna în vânt, Corbell zări semiluna soarelui ce apunea. Jupiter răsărea sub forma unui disc alb-trandafiriu.

Poposiră în afara pădurii. Pentru prima dată în viaţă bărbatul mâncă friptură de elefant. Se simţea prea obosit

ca să cânte drept plată pentru cină. Când adormi, cineva începuse o istorie - era Krayhayft, care avea ochii oblici şi şuviţe albe în părul negru şi drept - şi Băieţii ascultau absorbiţi.

***

Toată ziua următoare merseră printr-un lan de cereale roz-gălbui. Corbell bănuia că era grâu.

– Cine-l cultivă? îl întrebă pe Skatholtz şi i se răspunse printr-un râset.

Totuşi, grâul trebuia cultivat şi îngrijit. Poate că fusese alterat genetic. Patru pisici modificate genetic rămăseseră cu tribul; călătoreau, pe rând, pe gâturile Băieţilor. Un grâu ce putea rodi în sălbăticie părea mult mai folositor decât un şarpe cu cap de motan.

Pe drum, Corbell zări canguri şi struţi care se deplasau rapid şi păreau sperioşi. O dată văzu în depărtare şi o siluetă cu o lance, o formă alburie fugărind un struţ. Cei doi dispăruseră repede.

Mai târziu în decursul aceleiaşi zile, Krayhayft descoperi urmele unui animal mare şi tribul porni după ele. Spre apus, vânatul deveni vizibil: o matahală ce alerga în patru labe, iar la răstimpuri se ridica în două picioare ca să privească în jur.

Era un urs cu pielea galbenă şi lipsită de blană, exceptând o coamă de păr alb şi des. Un urs polar spân? Nu era însă pitic. Se răsuci către vânători şi încercă să-i schilodească cu ghearele sale mari, totuşi se lupta cu nişte *Homo sapiens* tineri şi în plenitudinea forţelor. Băieţii dansau în jurul lui, crestându-l cu cuţitele. Se luptă multă vreme după ce ar fi trebuit să moară din pricina sângelui pierdut.

În seara aceea, mâncară carne de urs, în vreme ce pisicozile vânau la marginea cercului de lumină aruncat

de foc. Jupiter se zărea complet, portocaliu şi dungat.

Corbell moţăia cu burta plină, când Ktollisp se aşeză lângă el. Îi vorbi rar, pronunţând distinct cuvintele:

– Cânţi în seara asta?

– Dacă am de ales, aş prefera să n-o fac.

– De acord. Ce voiai să spui cu cultivatul grâului?

– Pe vremea noastră, grâul nu creştea fără îngrijirea omului.

– Ca şi Skatholtz, nu-ţi descifrez bine chipul. Dacă asta e o istorie-de-distrat, eşti priceput. Ne va părea rău să te pierdem.

– Cum să mă pierdeţi?

Băiatul voia probabil să spună că şi dikţii mureau, mai devreme ori mai târziu, ca şi pisicozile. Ktollisp însă îi răspunse:

– Te pierdem când ajungem la dikţi. Corbell nu se gândise la aşa ceva.

– Peste câte zile?

– Patru. Cinci, dacă ne oprim undeva să ne distrăm. O să-ţi placă dikţii, Corbell. Sunt bărbaţi şi femei, care fac Băieţi noi. Au un oraş şi terenul din jur, dar nu sunt deştepţi ca să repare maşinile. Ziua, noi reparăm ce se strică noaptea.

– Nu sunt deştepţi? Totuşi sunt aceeaşi… rasă ca voi. Capetele lor ar trebui să fie identice cu ale voastre.

– Au şi ei *creier,* ceea ce se găseşte în capete, dar n-au suficient timp. Noi nu le spunem cum să repare maşinile, iar ei nu trăiesc îndeajuns de mult ca să înveţe şi le pot avaria învăţând. În plus, sunt pedepsiţi dacă încearcă să plece. Aşa că rămân în aşezarea lor. Au nevoie de noi. Noi ştim unde să-i găsim. Trebuie s-o ştim pentru ca să aducem băieţi noi în triburi.

– Ce se întâmplă cu… copiii care nu-s băieţi?

– Cu *fetele?* Ele cresc. Cresc şi unii dintre băieţi. Noi îi alegem pe cei mai buni, cei mai inteligenţi şi mai

puternici, câte unul din fiecare trib pentru fiecare an, şi-i trimitem înapoi la dikţi. Nu noi facem lucrul acela care le păstrează veşnic aceeaşi vârstă.

O selecţionare a împerecherilor pentru obţinerea de Băieţi superiori… având şi rolul de a-i pune la respect pe tinerii năbădăioşi, în folosul superiorilor.

– Trebuie să fie mult mai multe femei decât bărbaţi, rosti Corbell.

– Îţi place asta? rânji Ktollisp. Corbell se simţi amuţit de furie.

– Tu… glumeşti! În curând o să mor de bătrâneţe! Nu mai pot procrea Băieţi!

Înainte ca bărbatul să poată măcar icni, Ktollisp îl înşfăcă de păr şi scoase cuţitul. Lovi scurt, retezându-i… o şuviţă din păr şi i-o arătă:

– Minciunile tale sunt pentru nou-născuţi. Suntem ofensaţi, îi spuse. Despre asta ce spui?

Părul alb şi subţire pe care-l ridicase în lumina focului avea tulpinile negre pe o lungime de aproape un centimetru.

Corbell icni.

Tribul îl înconjură. Probabil că ascultaseră toată conversaţia. Într-adevăr, păreau mânioşi.

– Nici un dikt nu are părul aşa, vorbi Skatholtz. Tu ai descoperit calea diktă de a trăi mult, ca Băieţii - pe care noi o ştim numai din istorii. Acum trebuie să ne spui ce este şi *unde* este.

Corbell uitase complet graiul Băieţilor şi răcni în engleză:

– Habar n-am! Ktollisp îl pălmui.

Bărbatul încercă să se apere cu braţele.

– Stai, aşteaptă! Aveţi dreptate, *trebuie* să fi luat de undeva nemurirea diktă. Pur şi simplu, nu ştiu de unde. Poate… poate că-i în ceva ce am mâncat. Dikţii făceau o mulţime de manipulări genetice. Ei au creat pisicozile şi

grâul sălbatic. Poate că au făcut ceva ce dă nemurirea, ceva ce creşte în Sarash-Zillish. Credeţi-mă, nu ştiam că se-ntâmplă! Nu-mi pot zări propriul păr!

Skatholtz le făcu semn Băieţilor să rămână pe loc.

– Nu simţeai tinereţea revenind?

– Am crezut că... mă adaptam la viaţa-n aer liber. Am petrecut o sută treizeci de ani în anabioză, câte zece ani o dată... ani de-ai mei, nu de-ai voştri. Nu puteam şti dacă nu m-a afectat. Cunosc o bătrână care a căutat nemurirea diktă în toate oraşele din *lume.* Dacă ea nu ştie, eu cu atât mai puţin!

– N-am auzit de o asemenea bătrână. Bine, Corbell. Spune-ţi istoria... Nu omite absolut nimic.

Îi fusese somn. Acum era speriat de moarte - şi totuşi istovit şi în această stare, Corbell relată povestea vieţii sale. De câte ori se oprea să-şi tragă răsuflarea, Skatholtz traducea Băieţilor, lătrând fraze complicate.

Să le povestească unor sălbatici despre o gaură neagră din centrul galaxiei a fost mai uşor decât se aşteptase. Pe de altă parte însă, reproducerea istoriei lui Mirelly fu obositoare. Băieţii îl opreau deseori, întrebându-l despre detalii pe care ea nu le menţionase, amănunte pe care nici măcar nu le remarcase în setea ei după nemurirea dictatorilor. Li se părea de neînţeles lipsa de curiozitate a femeii.

Întrebări: Ce mâncase Corbell? Ce băuse? Ce respirase? S-ar fi putut ca nemurirea să fie în baia din Oraşul Unu? Fusese o greşeală să amintească de Fântâna Tinereţii... totuşi nu, dikţii foloseau şi ei băile...

Veniră zorile şi bărbatul nu se oprise din vorbit.

– Ar putea fi oricare dintre lucrurile pe care le-am încercat. Fructele, rădăcinile, carnea... Chiar şi supa - mă refer la combinaţia mai multor ingrediente, plus căldura. Ce dracu, putea fi chiar apa din bazin!

Skatholtz se ridică în picioare şi se întinse.

– Putem afla. Când ne întoarcem în Sarash-Zillish, o să luăm un dikt. Îi dăm drumul?

– Să plecăm? Corbell văzu că toţi Băieţii se sculau şi-şi pregăteau lucrurile. Te rog, nu! O să cad de oboseală!

– Eşti mai puternic decât crezi, Corbell. Ai fost prea mult timp un dikt bolnav de vârstă.

Porniră.

Preeria acoperită cu grâu se întindea la nesfârşit. Poposiră ceva mai devreme, imediat după ploaia după-amiezii. Corbell se trânti pe solul umed şi adormi imediat.

IV

Se trezi devreme. O pisicoadă se strecurase lângă pieptul său, căutând căldura şi gâdilându-l. Miorlăi nemulţumită când bărbatul se rostogoli pe o parte. Muşchii lui suprasolicitaţi protestară şi ei.

Focul se stinsese. Jupiter, alb cu o semilună subţire şi roşie, lumina noaptea.

"Ei bine, am dat iar de bucluc", se gândi Corbell. "Toţi de pe planetă vor nemurirea dictatorilor, toţi cred că eu o deţin şi - pe jumătate - au dreptate. De ce o doresc Băieţii? Poate că intenţionează s-o distrugă. Ea reprezintă principala diferenţă dintre ei şi dikţi..."

Începu să mângâie pisicoada, care se încolăci pe genunchiul său şi toarse mulţumită.

"Ce poate fi? Dacă-i ceva comestibil, se găseşte în Sarash-Zillish. În Oraşul Patru am mâncat doar alimentele de la Mirelly. Să fie ceva diferit pentru bărbaţi şi pentru femei? Ceva care pe bărbaţi îi face nemuritori, dar nu le afectează pe femei? Nu cred."

"Deci în parc există ceva care deţine nemurirea - o zeamă, un suc, poate sânge - şi eu l-am înghiţit. Ce a mâncat Mirelly când a cercetat Sarash-Zillish? Băieţii nu

mănâncă aproape deloc legume - iar vegetarienii nu consumă carne - dar Mirelly mi-a dat din toate, inclusiv fructe. Să fie insecte? *Eu* n-am pus gura pe aşa ceva."

"Aş afla, dacă aş putea s-o aduc în Sarash-Zillish. S-o urmăresc. Să văd ce nu consumă."

În noaptea aceea, stelele erau strălucitoare. Cele câteva care nu pâlpâiau aveau o nuanţă trandafirie - sateliţii jupiterieni. Băieţii dormeau departe de locul unde arsese focul. Un Băiat rămas de pază privi atent când Corbell se ridică. Era Krayhayft, singurul cu fire albe în păr.

Mirosuri puternice asaltau nările lui Corbell. Izul pământului umed şi al vegetaţiei, mirosuri de tineri supraoameni care nu se spălaseră de mult, restul unei arome de carne friptă din care bărbatul nu mai apucase să mănânce; brusc, îl încercă foamea. Şi la fel de brusc, se simţi voios.

– Ce dracu mă tot plâng? şopti el, şi pisicoada se opri din tors ca să-l asculte. Sunt tânăr! Dacă nimic altceva nu reuşeşte, pot să fug de babornIţă! Ar trebui să dansez pe străzi - dacă aş putea găsi o stradă.

Tânăr din nou! Asta însemna a doua oară. Dacă ar fi izbutit să afle cum anume se întâmplase, ar fi rămas tânăr tot restul vieţii. Visul universal... Şi chiar dacă n-ar fi reuşit... surâsul i se şterse de pe chip. Acum avea de apărat cincizeci de ani - o jumătate de secol de viaţă pe care Norna i-ar fi curmat-o, dacă nu-i putea arăta Pomul Vieţii din Sarash-Zillish.

Ceva cu un gust aparte? Totul avea un gust aparte, până şi solul era diferit. Trecuseră trei milioane de ani de schimbări.

Oricum, era prea al dracului de simplu. Nemurire? Pe care s-o bei ca pe o limonadă? O injecţie ar fi fost mult mai plauzibilă, dacă ar fi fost injectat cu ceva. Sau... sau o inhalase ca pe marijuana, în fumul lemnelor unui copac ce

fusese modificat genetic?

– Corbell? Admiri zorii?

Bărbatul tresări violent. Santinela se apropiase pe neauzite şi se aşeză lângă el. În lumina lui Jupiter, şuviţele albe sclipeau în părul Băiatului. Corbell fu surprins de abilitatea cu care se mişca: Krayhayft, care purta aprinzătorul de foc, Krayhayft-povestitorul.

– De câţi ani trăieşti?

– De douăzeci şi unu, răspunse Băiatul.

– Destul de mult, comentă Corbell, amintindu-şi că erau ani jupiterieni. Mă-ntreb de ce nu eşti tu conducătorul?

– Vârstnicii învaţă să evite corvoada asta… şi luptele ce o însoţesc. Skatholtz mă poate învinge. Iscusinţa în luptă are o limită superioară, iar puterea rămâne cea cu care te naşti.

– Aha!

– Corbell, cred că ţi-am găsit nava.

– Ce?

– Priveşte!

Băiatul întinse mâna spre orizontul nordic, unde în cenuşiul dinaintea zorilor scânteiau câteva stele. Toate erau albăstrui, mai puţin una care se vedea roz.

– Aceea poate fi un satelit, dar nu se mişcă. E nava ta?

– Nu. Nu ştiu încotro a plecat nava mea. Oricum, *Don Juan* nu era rotund, ci aducea cu o suliţă groasă.

Krayhayft părea mai degrabă surprins decât dezamăgit.

– Atunci ce-i? Am văzut-o clipind ciudat. Nu se deplasează, dar în fiecare noapte e tot mai strălucitoare.

– Întregul sistem planetar e dat peste cap. Nu-ţi pot explica. Bănuiesc că-i următoarea planetă de după Jupiter.

– Mi-ar fi plăcut să fie nava ta, şopti Krayhayft şi rămase tăcut, privind parcă în transă punctul luminos.

Pisicoada lunecă de pe genunchiul lui Corbell şi dispăru

în grâu. Bărbatul zări alte două umbre asemănătoare furişându-se după ea.

Se auzi un mieunat puternic, urmat aproape imediat de un răget gros, ca o tuse.

– Alarmă! răcni Krayhayft.

Un animal cât un câine uriaş ţâşni din grâu, năpustindu-se spre beregata lui Corbell. Bărbatul se azvârli în lateral. Văzu o lance înfigându-se în botul căscat, apoi Băieţii se repeziră. Era un leu pitic, cu o coamă magnifică. Muri repede. Se putea să-l fi ucis chiar prima suliţă.

Corbell se sculă, zguduit.

– Femela poate fi pe aproape.

– Da, încuviinţă Skatholtz şi-i urmă pe ceilalţi, care intraseră în grâu. Simţindu-se inutil fără armă, Corbell rămase locului.

După câteva clipe, zări o formă inertă pe poteca făcută de leu prin lan. Era un leş micuţ, de culoarea cremei de zahăr ars. Celelalte pisicozi reveniseră lângă foc. Păreau neobişnuit de liniştite.

***

În zori, Corbell ajută doi Băieţi să facă un foc mare. Înţelese motivul mai târziu, când alţi patru apărură cu ouă de struţ. Aşezară ouăle pe jar, le retezară cu grijă vârfurile şi amestecară conţinutul cu cozile lăncilor.

Omletă! Cafeaua însă continua să lipsească.

Corbell porni sub razele trandafirii, simţindu-se bine. Pălmuiala reprezenta o amintire amară, la care se adăugau şi câteva vânătăi, dar o asocia altei amintiri: pumnul lui Ktollisp ţinând un smoc de păr alb cu rădăcini întunecate. Ah, dacă ar fi avut o oglindă! Nu era decât un sclav, dacă nu şi mai rău. Însă era tânăr! Şi, cu şansă, putea rămâne aşa multă vreme.

Traversaseră un şir de stânci uriaşe, erodate de vreme, cu aspect ciudat şi având dimensiunile unor case. Acum terenul cobora lin… Skatholtz apăru lângă bărbat, vorbindu-i în engleză:

– Ce ştii despre Fete?

Graiul Băieţilor avea un termen pentru "fată-copil" şi un altul pentru "femeie dikta", însă "Fată" era un al treilea cuvânt, cu o anumită emfază.

– Mirelly-Lyra mi-a povestit câte ceva, răspunse Corbell. Între Fete şi Băieţi exista o balanţă a puterilor, care s-a dezechilibrat.

– După spusele ei, Fetele îi stăpâneau pe Băieţi tot aşa cum Băieţii îi stăpâneau pe dikţi.

– Nu! Fii atent: Fetele stăpâneau cerul şi puteau deplasa planeta. Implicit, ele puteau controla clima. Puteau decide cât de departe să fie planeta de soare. De fapt, iniţial, ele au mutat Pământul tocmai pentru că soarele devenise prea fierbinte.

Băieţii îi stăpâneau pe dikţi. Ei puteau acţiona astfel încât să nu se mai nască Băieţi sau Fete. ("Interesantă inversare de roluri!") În sine, asta nu înseamnă *foarte multă* putere, oricum nu pe o planetă suprapopulată unde toţi se aşteaptă să trăiască veşnic…

– Totuşi ţinuturile noastre erau mai puţin bogate! Aşa spun istoriile!

– Mda. S-o privim din alt punct de vedere. Să zicem că Băieţii îi lăsau pe dikţi să se înmulţească precum iepurii - adică repede de tot. Să zicem că ucideau majoritatea fetelor-copii şi-i ascundeau pe cei mai mulţi băieţi-copii. Aceştia creşteau. Dacă se comportau corespunzător, căpătau nemurirea dikta. În felul ăsta, Băieţii obţineau o armată… şi le atacau pe Fete.

Terenul redevenise plat, dar în depărtare urca. Skatholtz tăcu o vreme, reflectând, apoi spuse:

– Istoriile noastre nu pomenesc aşa ceva.

– Pentru că nici nu s-a întâmplat vreodată. Băieţii nu puteau *hrăni* o astfel de armată. Ţinuturile erau sărace. De aceea, balanţa puterii a durat… cam câteva zeci de mii de ani de-ai voştri.

– Înţeleg… o parte. Nu sunt obişnuit să gândesc aşa. Ce a intervenit? Fetele au pierdut cumva controlul.

– Aşa e. Să fi fost clima de vină?

– Istoriile pomenesc de un mare dezgheţ. Când a început pentru prima dată să crească vegetaţia pe pământurile noastre, Fetele au încercat să ni le ia. Dezgheţul s-a petrecut atunci când ele deveniseră prea trufaşe. În trufia lor, au pierdut un satelit, şi cu el au pierdut şi puterea.

– Au pierdut un *satelit?* râse Corbell. Cât adevăr mai pot conţine legendele astea după… o sută de mii de ani?

– Noi trăim mult şi ne amintim bine. S-ar putea să fi pierdut unele amănunte, dar nu adăugăm născoceli.

Începu o pantă ascendentă. În depărtare, bărbatul putea distinge un alt şir de stânci uriaşe cu aspect topit.

– Un satelit… Mi se pare o prostie, totuşi Peerssa mi-a zis că sateliţii lui Jupiter nu-şi mai respectau orbitele, însă asta nu-i ceva foarte straniu. Perturbaţiile respective puteau fi pricinuite de apariţia Pământului. A mai zis însă că Ganimede lipseşte complet.

– Ganimede?

– Satelitul cel mai mare. La dracu, nu mai înţeleg!

– Ai spus că soarele e prea fierbinte, şi că Regele Jupiter e de asemenea prea fierbinte.

– Iar climatul e dat peste cap, adăugă Corbell. Totul se rezumă la modificarea climei. Ea a dezechilibrat balanţa puterilor. După aceea, Băieţii le-au lichidat pe Fete.

– Noi avem istorii despre războiul acela. Despre arme ce loveau cu forţa unui meteorit! Uite, chiar aici a izbit o asemenea armă.

Skatholtz făcu un gest în jurul său.

Traversau o depresiune circulară puţin adâncă, cu diametrul de vreo trei kilometri, mărginită de stâncile topite.

– Stai un pic, rosti Corbell.

Îşi lăsă povara de pe umeri şi escaladă un bolovan înalt de şapte metri, cu o suprafaţă ciudat de uniformă. Acolo, în vârf, găsi linii de rugină roşie, alcătuind un "Z" imens: resturile unei grinzi.

– Astea au fost clădiri, strigă el. Probabil un oraş al Băieţilor.

– Când eram tânăr, mi-aş fi dorit astfel de arme, chicoti Skatholtz. Acum mă îngrozesc de ceea ce au făcut. Totuşi, noi le-am distrus pe Fete.

– Şi ele v-au lovit destul de tare.

Corbell coborî de pe clădirea topită. Porniră să alerge ca să ajungă din urmă tribul.

– Istoriile spun că ele ne-au distrus, vorbi Băiatul. Asta n-am înţeles niciodată.

O vreme, cei doi merseră în tăcere. În faţa lor, restul Băieţilor flecăreau. De abia trecuse de amiază şi era prea devreme pentru vânătoare. Foarte departe, un uriaş covor castaniu fugea din calea lor: mii de animale prea îndepărtate ca să poată fi identificate şi prea multe pentru a le număra.

– În curând vom ajunge la marginea apei celei mari, rosti Skatholtz în graiul Băieţilor. Mai avem o zi de mers până la marginea aceea. Se numeşte... (Corbell află cuvintele pentru "ţărm" şi "ocean".) Aşezarea cea mai apropiată are o surpriză plăcută... Skatholtz folosi un alt termen necunoscut. Nu-ţi pot descrie. Trebuie s-o plătim prin muncă.

– Bine.

În tinereţe, bărbatului nu-i plăcuse niciodată munca fizică. Dar cât de bine era să-şi simtă iarăşi muşchii lucrând!

– De ce am vorbit englezeşte?

– Pentru că trebuie să te cunosc. Trebuie să învăţ când spui istorii neadevărate.

Corbell hotărî să nu protesteze.

– Mă intrigă pisicozile.

– De ce?

– În Sarash-Zillish, ele fac legea. Aici există fiare mai mari şi mult mai violente. Cum pot supravieţui?

– Mai devreme sau mai târziu, sunt ucise de animalele de pradă. Până atunci, ne place să le avem în preajmă. Mai devreme sau mai târziu, totul moare - cu excepţia Băieţilor.

– Până atunci, vă stăpâniţi perfect furia. Printre dikţi o să găsim pisicozi?

– Nu. Nu le lăsăm niciodată cu ei.

– De ce?

– Nu se obişnuieşte.

Corbell nu mai insistă. Exista un amănunt despre care nu îndrăznea să întrebe deocamdată, dar pe care trebuia să-l afle. Cât de bine erau păziţi adulţii?

Aşezarea dikta era cel de-al doilea loc unde avea să-l caute Mirelly. Nu putea rămâne mult timp acolo. În clipa când îi vedea părul negru, femeia urma să-i ceară nemurirea.

Şi poate că ar fi reuşit să i-o dea. Un test simplu… făcut cu atenţie! Nu dorea ca Băieţii să reteze Pomul Vieţii!

V

La amiază ajunseră în aşezare. Reprezenta o combinaţie ciudată de primitivism şi futurism: un arc de băi, identice celei descoperite de Corbell în Oraşul Unu, înconjurând pe jumătate o piaţetă centrală, şi fiind

înconjurat la rândul său de case din lut şi silozuri. Casele demonstrau o largă varietate, totuşi formau un ansamblu asortat. Privită ca un întreg, aşezarea era minunată.

Bărbatul începuse să priceapă. Fabricile străvechi executau anumite tipuri de odăi în serie, ce puteau fi utilizate secole întregi de către Băieţi. Pentru alte scopuri, ei îşi construiau singuri adăposturile, dedicându-le atât muncă cât şi ingeniozitate. Nu rămăsese surprins atunci când Krayhayft vorbi în numele tribului, denumindu-l "tribul lui Krayhayft". Cel care răspunse în numele aşezării avea aceeaşi graţie stranie ca şi el, şi fire sure în părul lung şi bălai.

Munciră toată după-amiaza. Doi localnici îi însoţiră ca să-i supravegheze, răcnind comenzi răutăcioase. Folosind seceri primitive, Băieţii din tribul lui Krayhayft strânseră grâul de pe câmp şi-l purtară în snopuri mari în piaţetă, până ce construiră o claie imensă şi locuitorii aşezării se declarară satisfăcuţi.

După seceriş, Băieţii alergară chiuind spre băi. Corbell îşi aşteptă nerăbdător rândul. Parcurse un ciclu integral: baie, aburi, saună şi iarăşi baie, de data aceasta pornind şi sistemul de masaj subacvatic. Când ieşi, se lăsase întunericul. Începea cina.

"Surpriza" promisă de Skatholtz consta, desigur, în pâine. Mai multe produse de panificaţie, plus carne de iepuri, vânaţi de localnici. Corbell mâncă din toate sortimentele. Gustul pâinii îi trezi nostalgia şi ochii îi erau umezi când Ktollisp termină de cântat versiunea proprie a cântecelului "Porumbeii primejdioşi din parc".

Totuşi pâinea îl surprinse mai puţin decât cabina de teleportare aflată într-unul din capetele semicercului de băi. Simţi un fior… totuşi Skatholtz *ştia* că el le cunoştea modul de funcţionare. Când Krayhayft începu una din lungile sale istorii, bărbatul îl căută pe Skatholtz şi-l întrebă despre rostul cabinei.

– Te gândeai să ne părăseşti prin *prilatsilă?* rânji Băiatul cel slăbănog.

– Nu chiar.

– Bineînţeles că nu. Ai ghicit corect. Aşezarea de aici schimbă grâul pe alte sortimente de pâine din tot continentul.

– Nu credeam că prilatsila poate acţiona la distanţe atât de mari.

– Ţinutul este traversat de un şir de prilatsile, dispuse la distanţele cuvenite. Crezi că în caz de urgenţe, ne-am deplasa pe jos? Priveşte! Desenă un cerc neregulat - Antarctica şi un simbol al păcii în interiorul lui. Dacă ar exista motive întemeiate de călătorie, există liniile acestea de prilatsile. După epoca Fetelor, ele au mai fost folosite de patru ori... sau de mai multe ori, dacă s-au pierdut din istorii. Le verificăm regulat, păstrându-le în stare de funcţionare.

Corbell nu mai puse şi celelalte întrebări care-l frământau. Spera că nu va fi necesar să se folosească de prilatsilă. Constituia un mijloc prea evident şi era probabil păzită.

Dimineaţa, când tribul plecă, luară pâini în raniţele lor făcute din ţesătură. Avusese loc şi un schimb - trei dintre Băieţii lui Krayhayft rămăseseră în aşezare, fiind înlocuiţi de trei localnici. Nimeni nu comentase acest lucru, şi Corbell trebui să examineze atent chipurile ca să se convingă de substituire.

***

Lanurile de grâu dispăruseră. Cale de aproape treizeci de kilometri, terenul cobora treptat, dispărând în ceţuri. Aici nu creşteau decât tufe uscate şi lăstăriş. În dreapta drumului se zăreau mai multe siluete cu muchiile precis conturate, singurele proeminenţe ale solului plat şi sterp.

Deşi natura crea uneori forme regulate, cu aspect artificial, Corbell întrebă ce anume erau siluetele.

– Sunt într-adevăr construcţii artificiale, îi răspunse Skatholtz. Le-am mai văzut şi înainte. Nu ştiu ce sunt... dar ce-ar fi să ne uităm mai de aproape? Unii Băieţi nu le cunosc.

Tribul făcu un ocol. Formele crescură în dimensiuni. Unele erau răsturnate pe o parte, dezagregându-se. Cea mai apropiată îşi păstra însă poziţia verticală cu baza îngustă înfiptă ferm în sol. Băieţii se opriră sub un uriaş perete curbat ce se ridica deasupra capetelor lor.

– Sunt vapoare, spuse Corbell. Transportau oameni şi mărfuri peste apă. Ce caută atât de departe de ocean?

– Poate că odată aici era oceanul.

– Mda... aşa-i. Când Pământul a devenit foarte fierbinte, o mare parte din oceanul planetar s-a evaporat. Deci aici a fost cândva platforma continentală.

– Se potriveşte cu ceea ce spun istoriile, interveni Krayhayft. Ai idee ce puteau transporta?

– Ar fi multe posibilităţi. Se poate intra?

Nu înţelese ce voia să facă Krayhayft când îşi scoase aprinzătorul de la brâu, fiindcă altfel l-ar fi oprit. Băiatul răsuci un buton de pe instrument şi-l îndreptă spre peretele ruginit.

Metalul se înroşi. Corbell nu spuse nimic - era deja prea târziu. Privi raza albastră şi subţire scuipând foc până ce Krayhayft decupă o uşă largă.

Placa de metal se prăbuşi, urmată de tone de noroi. Milenii de praf şi apă de ploaie... Băieţii porniră în susul pantei noroioase, glumind între ei, şi Corbell îi urmă.

Cala era un singur compartiment gigantic, lipsit de pereţi despărţitori. Corbell adulmecă atent, totuşi nu simţi nici un iz al fostei încărcături. Fusese ţiţei? Sau ceva mai exotic? Ori pur şi simplu pământ, pentru îngheţatele oraşe antarctice? Pământul putea să fi slujit şi drept lest, cala

neavând nevoie de pereţi despărţitori…

Surpriza îl aştepta pe punte şi deasupra acesteia. Catarge! Aici nu aveau ce căuta mateloţii oameni. Erau pur şi simplu reminiscenţe ale catargelor vechilor corăbii cu pânze, pe care se întindeau cabluri ce ajungeau la o carcasă uriaşă, la provă. Sub aceasta existau motoare, vinciuri şi un calculator.

Bordajul părea neatins de vreme, la fel şi catargele. Însă timpul transformase calculatorul într-o masă informă de resturi. Păcat! Fusese la fel de mare ca ordinatorul lui *Don Juan,* care adăpostise personalitatea lui Peerssa. În mod clar, le-ar fi putut spune multe…

***

Pătrunseră în pâcla care-i înghiţi.

Corbell auzea bubuiturile regulate, pe care nu le putea identifica. Apoi, pe neaşteptate, ajunseră lângă ocean. Talazurile vuiau şi plescăiau, lovind ţărmul stâncos.

Se odihniră. După aceea, în timp ce unii căutau ierburi pentru foc, trei Băieţi intrară în valuri, cu lănci şi frânghii. Părea atrăgător, mai ales că apa nu putea fi rece. Totuşi Corbell îi văzuse pe Băieţi vânând, şi se întrebă ce fel de pradă cu colţi ascuţiţi îi aştepta.

Numai doi se întoarseră. Ieşiră pe mal, cu funia întinsă îndărătul lor, şi se prăbuşiră gâfâind zgomotos, pe când ceilalţi trăgeau vânatul din apă. Scoaseră un rechin de patru metri. Al treilea Băiat nu mai apăru.

Lui Corbell nu-i venea să creadă. Cum puteau nişte nemuritori să fie atât de indiferenţi faţă de propriile vieţi?

Deşi abătuţi, Băieţii nu ţinură nici o ceremonie oficială. În seara aceea, Corbell mâncă doar pâine. Nu avea chef de carne de rechin. Văzuse ce conţinuse stomacul acestuia.

Adormi târziu, frământat de gânduri. Fusese bătrân,

tânăr şi de vârstă mijlocie, într-o ordine lipsită de raţiune. Cu puţin noroc, avea să *rămână* tânăr. Se luptase pentru viaţa lui şi pentru modul său de a trăi împotriva puterii imense a Statului; nu abandonase niciodată, indiferent de motiv.

Oare Băieţii se plictisiseră de prea multă viaţă?

Nu se îndoia că puteau realiza roboţi care să vâneze rechini. Fabricile care construiau în serie dormitoare, băi şi cabinete constituiau dovada lenei lor; rămâneau însă nişte indivizi cu o inteligenţă sclipitoare. Atunci de ce mai existau rechini aici? Îi păstraseră conform tradiţiei? Pentru a-şi dovedi curajul?

Dimineaţa, Băieţii erau la fel de voioşi ca totdeauna. Pe după-amiază ajunseră la dikţi.

CAPITOLUL ŞAPTE

Dictatorii

I

Oraşul Şase, Oraşul Dikta apăru mai întâi sub forma unei dungi întunecate de-a lungul ţărmului, după aceea ca un zid lung de aproape un kilometru, orb cu excepţia unei verande scunde din sticlă, situată deasupra mijlocului său. Aşezarea îşi arăta spatele.

După ce ocoliră zidul, Corbell văzu şi faţada. Oraşul era de fapt o clădire cu patru nivele, lungă de opt sute de metri şi cu lăţimea unui hotel de lux. Faţada ei era orientată către nord, spre soare şi ocean, fiind presărată cu nenumărate ferestre, balcoane şi arcade. Între oraş şi apă se afla un zid mai puţin înalt, în formă de semicerc, peste care se zăreau vârfurile de copaci: o grădină.

Dikţii ieşiseră printr-o arcadă din peretele grădinii şi acum aşteptau. Erau câteva zeci.

Niciodată oraşul n-ar fi putut să fie acoperit de un dom. Nu avea forma corespunzătoare. Fusese probabil construit mai recent, special pentru a-i adăposti pe adulţi, după ce Antarctida devenise o seră iar apele dezgoliseră platforma continentală. Dunele fuseseră acoperite cu pământ şi împrejmuite cu ziduri împotriva vânturilor. Singurele surse de hrană pe o rază de câţiva kilometri le reprezentau oceanul şi micuţa grădină.

Corbell se gândi că avea să fie greu să plece de acolo.

Vreo două sute de dikţi aşteptară până ce Băieţii ajunseră la câţiva metri de ei, timp în care Corbell numărase doar şapte bărbaţi în mijlocul femeilor. Apoi, toţi simultan, adoptară poziţia umilinţei. O menţinură, iar Krayhayft păşi în faţă.

– Am venit să vă reparăm maşinile, zise Băiatul, şi să-i luăm pe băieţii-copii.

– Bine, rosti un dikt.

Avea barbă albă şi un păr alb, curat şi cârlionţat, lung până la umeri. Abandonă poziţia umilinţei, îndreptându-se, imitat şi de ceilalţi… şi acum Corbell fu impresionat de aspectul de sănătate generală şi de demnitatea lor. Nu se comportau ca nişte sclavi; umilirea nu era decât o formalitate. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi adoptat-o, instinctiv, în ziua întâlnirii cu Băieţii. L-ar fi putut ucide, socotindu-l un evadat din acest oraş.

Toţi dikţii îl priveau pe el…

Krayhayft le remarcase obiectul atenţiei. Vorbi mult, cu glas autoritar. Corbell nu înţelese chiar totul, dar era o versiune condensată a istoriei fostului rammer/arhitect. Zborul spaţial, lunga călătorie, câteva fraze complicate ce se puteau referi la dilatarea relativistă a timpului; fuga de Mirelly-Lyra… totuşi nici o referire la motivaţiile bătrânei nebune. De asemenea, nici o referire la nemurirea dikta. În privinţa respectivă, Corbell era sigur - ciulise atent urechile.

Şeful dikţilor ascultă şi râse; era extrem de încântat. Când relatarea luă sfârşit, făcu un pas înainte şi rosti:

– Bun sosit în refugiul nostru, Corbell. Vei avea lucruri interesante să ne povesteşti. Eu mă numesc Gording. Vorbesc îndeajuns de rar ca să mă înţelegi?

– Mă bucur să te cunosc, Gording. Am multe de învăţat de la voi. Da, te pot înţelege.

– Atunci, ni te alături deseară? Aici putem creşte mulţi copii. Suntem curioşi cum vor arăta copiii tăi.

– Sunt… Corbell îşi pierdu glasul.

Femeile îl examinau şi şuşoteau între ele. Nu comentau doar abundenţa părului, deşi până şi ele erau pe jumătate pleşuve. Atenţia le fusese atrasă de cele două culori ale acestuia: alb şi castaniu. De aceea, întârzierea răspunsului său părea o grosolănie.

– Sunt fericit că mă acceptaţi pentru acest scop important, încheie el.

În realitate se simţea nervos. Brusc, devenise extrem de conştient de corpul lui aproape nud. Dikţii erau complet goi.

Una din femei - părul ei lung şi negru începuse să aibă fire sure - rosti:

– Trebuie să fi trecut mult timp de când ai făcut copii cu o femeie.

Corbell râse şi împărţi la doisprezece.

– Un sfert de milion de ani.

Următoarea întrebare iscă chicoteli. Corbell clătină încet din cap.

– S-ar putea să fi uitat cum anume se face. Există o singură cale de-a verifica.

***

Îi ajută pe Băieţi să-şi ridice tabăra.

Un pâlc de arbori ocupa centrul grădinii semicirculare înconjurată de zid, care era mult mai îngrijită decât jungla din Sarash-Zillish. Băieţii se instalară sub copaci şi făcură foc cu lemnele aduse de dikte.

– Te poţi duce la ei, îi spuse Skatholtz, dar nu trebuie să le pomeneşti de nemurirea dikta.

Părea să nu se gândească la faptul că putea să nu fie ascultat.

– Dar părul meu? E clar că l-au remarcat. Băiatul înălţă din umeri.

– Eşti un tip vechi de dikt, din epoca dinaintea istoriilor. Le poţi zice că pe vremuri toţi dikţii aveau părul ca al tău. Dacă vreunul dintre ei află ceea ce ştii, minţile lor vor fi… tot ceea ce cunosc le va fi luat.

– O să-mi ţin gura.

Skatholtz încuviinţă din cap şi-i făcu semn să plece.

Ideea unei orgii sporea nervozitatea lui Corbell. Cu trei milioane de ani în urmă, încercase să se culce cu o femeie, în dormitorul Statului, în seara dinaintea plecării pe Lună ca să se îmbarce pe *Don Juan.* Ochii care-l examinaseră atunci îl aduseseră în stare de impotenţă. Acelaşi lucru se putea întâmpla şi în noaptea aceasta.

Totuşi, *acum* avea o semi-erecţie.

Parterul Oraşului Dikta se compunea dintr-un şir de încăperi publice lungi, fiecare îndeajuns de încăpătoare pentru două sute de persoane. Una din acestea era sala de mese, care prezenta detalii specifice cantinelor. La capătul unei tejghele, Corbell găsi tăvi şi tacâmuri; o duzină de femei şi un bărbat găteau hrana la cazan şi o serveau şirului ce trecea prin faţa lor. După ce mâncau, alţii le luau locul. Diferenţele erau totuşi stranii: Unicul tacâm era o lingură mare din plastic, cu una din margini zimţată, ca să poată tăia, iar tăvile metalice pluteau la nivelul coatelor, coborând puţin sub greutatea mâncării.

Hrana se constituia din numeroase legume gătite în feluri complicate, cu foarte puţină carne; din punctul acesta de vedere, aducea cu bucătăria chinezească. Gording îl însoţi pe Corbell peste tot. Mesele erau de mărimi diferite, de la cele pentru patru persoane până la cele la care puteau lua loc doisprezece oameni. La o masă de şase persoane, împreună cu Gording şi patru femei, Corbell izbuti să urmărească destul de bine conversaţia.

Îl întrebară despre părul lui. Răspunse aşa cum îl învăţase Skatholtz, exprimându-şi surpriza faţă de părul lor monocromatic şi pe cale de dispariţie. Poate că îl

crezură.

Privindu-i mai de aproape pe dikţi, observă că, aidoma Băieţilor, aveau o piele albicioasă, aproape străvezie, însă restul trăsăturilor erau distincte şi normale pentru oameni: nasuri turtite sau înguste, buze late ori subţiri, sprâncene stufoase sau ochi oblici - ori ambele - corpuri voinice şi aparent invulnerabile, sau zvelte şi fragile…

– Vitamina D?

Vorbise cu glas tare şi toţi îl priviră întrebători.

– E doar o teorie, încercă Corbell să explice. Cândva toţi dikţii erau mai degrabă bruneţi - atunci când soarele era puternic şi fierbinte. Unii dintre ei au plecat spre nord, unde era atât de frig încât au fost nevoiţi să se acopere, ca să nu moară.

Comesenii zâmbeau neînţelegători, dar el continua încăpăţânat:

– Pielea noastră sintetizează din lumina soarelui ceva de care avem nevoie. Când dikţii se acopereau ca să se încălzească, pielea lor trebuia să lase să răzbată mai mult soare, altfel mureau. Cei plecaţi în nord, strămoşii mei, au căpătat o piele mai deschisă la culoare. Cred că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu voi, după ce soarele a devenit roşu.

Ei continuau să surâdă, însă Gording îi răspunse:

– "Bruneţi"… Istoria ta e ciudată, totuşi pielea noastră produce un element chimic necesar vieţii - *Kathope.*

– Dar cum supravieţuiţi în noaptea cea lungă? Noaptea respectivă dura aproape şase ani!

– Cu seminţe de Kathope. Le presăm şi extragem ulei. Evadarea din Oraşul Dikta ar fi trebuit să fie mai lesnicioasă în decursul lungii nopţi, când toţi Băieţii se adunau în Sarash-Zillish. Însă fugarii ar fi trebuit să care provizii din seminţele acelea… da, iar Băieţii ar fi distrus planta respectivă dacă o descopereau crescând în alte părţi decât aici şi în Sarash-Zillish. Corbell începea să-şi

facă griji. Poate că *într-adevăr* intrase în capcană. Se interesă despre festivităţile care aveau să urmeze.

– Facem dragoste în grup, îi spuse T'teeruf.

Riscând o apreciere, fata avea în jur de şaisprezece ani, cu faţa în formă de inimioară, cu ochi mari şi expresivi, gura plină şi făcută pentru râs, iar părul încolăcit într-un coc. Până şi ea era pe jumătate pleşuvă.

– Asta-i singura noastră plăcere pe care Băieţii n-o pot nici măcar înţelege. Făcutul dragostei, şi naşterea. Plecă ochii, cu sfiiciune: Eu n-am născut.

II

Sala de orgii (cum altfel s-o denumească?) apăruse ulterior. Se părea că Băieţii nu se gândiseră la aşa ceva, atunci când clădiseră Oraşul Dikta. Dikţii se îngrijiseră să repare lucrurile, construind pe acoperiş un fel de simbol al infinitului compus din douăsprezece dormitoare-tip. Acestea fuseseră dispuse astfel încât să formeze două cercuri adiacente, împărţite fiecare în şase sectoare circulare, având două săli de baie comune tuturor. Dărâmaseră pereţii interiori. Micile toalete ce aparţineau dormitoarelor îşi menţinuseră uşile (cel puţin atâta intimitate mai respectau!), nu însă şi dulapurile, iar cabinele de teleportare dispăruseră complet. Firesc…

Când Corbell îşi făcu apariţia, dikţii se găseau pe toate suprafeţele orizontale, paturi, canapele şi măsuţe, şi alţii veneau mereu. Vreo şase femei îi făcură gesturi de invitaţie de pe un pat. Corbell acceptă.

Nervozitatea îi dispăru iute. Salteaua hidraulică şi formele calde de femeie erau ca nişte perne, alcătuind un tot încântător. Din politeţe, şi fiindcă se găsea chiar lângă el, făcu întâi dragoste cu o femeie mai în vârstă. Aceasta nu-şi manifestă dezamăgirea, totuşi Corbell ştiu că fusese

prea grăbit. După atâta timp, să se *grăbească...* şi cu toate acestea, i se păru o victorie măreaţă.

– Renunţasem pentru totdeauna, îi spuse femeii şi-i mulţumi din ochi.

Acum se bătu cu pumnii în piept, lansă Provocarea Gorilei şi alese o femeie cu pronunţate trăsături orientale şi mâini calde şi iscusite. De data aceasta, dură mai mult şi fu mai bine. Semi-calviţia femeilor le conferea un anume exotism. Toate aveau sânii aproape identici - largi în diametru, turtiţi, dar fermi chiar şi la cele bătrâne.

Îl chestionară asupra senzaţiilor încercate. Corbell întâmpinase dificultăţi până şi cu soţia lui în analiza propriilor reacţii şi situaţia se repeta acum. Ele îl descoseau delicat, cu întrebări şi degete mângâietoare, explorându-i sistemul nervos străvechi şi povestindu-i despre plăcerile lor.

Li se alătură un bărbat mai tânăr. Două femei plecară, fiind înlocuite de altele. Corbell o scărpină pe T'teeruf pe spinare, în timp ce fata se acupla cu celălalt bărbat. Oare lui îi ajungea pentru noaptea asta?

Evident, nu...

Bărbatul îşi folosea mâinile şi degetele mari ale picioarelor, încercând să satisfacă cinci femei simultan, amintindu-i lui Corbell de vechi tablouri indiene. Egocentric! Totuşi părea corect, judecând după proporţia dintre numărul femeilor şi al bărbaţilor.

Când îi veni inspiraţia, Corbell încercă poziţiile respective. Necesitau destulă concentrare... iar el n-avusese nici parte de antrenamente. Era nesigur, puţin stângaci...

Una din femei se interesă asupra motivelor stângăciei. El îi povesti. Un bărbat cu o femeie... monogamie... inexistenţa nemuririi copiilor... Chipurile din jur căpătară imobilitatea măştilor şi femeia schimbă subiectul.

Corbell de abia îşi dădu seama. Îl îmbătau hormonii ce-

i clocoteau în sânge. Îl privi pe celălalt bărbat împreună cu două femei şi încercă să priceapă ce anume făceau, însă nu distingea decât un vălmăşag de braţe şi picioare.

– Unele lucruri s-au pierdut, îi spuse T'teeruf cu un ton plin de regrete. Poziţii folosite în imponderabilitate… Acum au rămas doar în istorii.

Corbell se apropie de saună (ticsită) şi de bazin (ticsit). Apa fierbinte vălurea de curenţii subacvatici şi de mişcările unei perechi aflate în capătul opus: Gording şi femeia mai în vârstă, prima pe care Corbell o posedase după ieşirea din stadiul de vafă. Femei cu pielea udă se atinseră de el. Începură să se joace, stropindu-se cu apă, apoi se potoliră. Corbell şi o tânără cu păr auriu făcură dragoste, stând turceşte, faţă în faţă, în bazin.

Abia atunci îşi ridică privirea şi-i văzu pe Băieţi: vreo şase, aşezaţi pe marginea unui puţ de ventilaţie, cu picioarele atârnându-le spre bazin. Discutau între ei, privind spectacolul. Ktollisp îl zări pe Corbell şi-i făcu un semn cu mâna.

Ochii fetei îi urmăriră pe ai lui Corbell, apoi coborâră lipsiţi de interes. Perfect, pe *ea* n-o deranja… Bărbatul flutură braţul spre Băiat.

În dormitorul din Oraşul Unu existase o veche bandă video, cu două cupluri demonstrând poziţii sexuale. Chiar şi atunci, Corbell simţise prezenţa unor spectatori. Acum *ştia.* Spectatorii existaseră, înapoia măsuţei pentru cafea: Băieţi sau Fete privind dikţi împrumutaţi, sau chiar (cât de veche putea fi înregistrarea?) Băieţi şi Fete laolaltă, înaintea marii sciziuni.

Elanul orgiei se mai potolise. Acum, jumătate din locuitorii oraşului se adunaseră pe paturile, canapelele şi măsuţele dintr-un cerc de dormitoare, punându-i întrebări lui Corbell. Treptat, auditoriul se rări: unii plecară definitiv, iar alţii, câte doi-trei, treceau în cealaltă jumătate a complexului, revenind mai târziu. Corbell vorbea fără

oprire. Primul om care văzuse sfârşitul universului îşi găsise în sfârşit spectatorii. Se simţea euforic!

Deodată începu să caşte, fără să se poată stăpâni.

Nu, odăile acestea nu erau folosite pentru somn. Se dormea într-o sală de la parter. Gording se oferi să-l conducă. Aerul proaspăt îi răcori trupul încins şi-i limpezi mintea. Stelele se zăreau uşor înceţoşate. Diktul îi arătă o luminiţă trandafirie fixă, în nord.

– Corbell, te-ai întors recent din spaţiu. Ce este aceea?

– O planetă, oarecum similară lui Jupiter. N-ar trebui să se găsească acolo, dar asta e…

– Strălucirea îi sporeşte în intensitate, totuşi nu se deplasează pe fundalul celorlalte stele.

– Asta îl nedumerea şi pe Krayhayft. *("Este* mai strălucitoare, nu?") Uite ce-i, acum mă simt prea obosit să mă gândesc.

Adevăratul dormitor aducea cu o seră, a cărei podea era o iarbă înaltă, deja acoperită de trupuri. Gording şi Corbell găsiră un spaţiu gol, se întinseră şi adormiră.

***

Îl trezi soarele care strălucea prin pereţii de sticlă. Pe iarbă mai dormeau doar patru femei, ghemuite. Restul dispăruseră.

Pe când era mult mai tânăr visase despre nopţi cum fusese cea trecută. Bineînţeles, fără capete pleşuve. Şi ce dacă? Avea noroc că-l considerau *om.* Din fericire, şi el îi putea vedea tot ca oameni. Trupurile nu li se schimbaseră mult. Minţile înregistraseră modificări mai importante: păreau genii… dar în acelaşi timp erau placizi în sclavia lor.

Dacă ei nu se eliberaseră de Băieţi în decursul atâtor eoni, cum o putea face Corbell? Bărbatul îşi aminti că exista un răspuns posibil… care trebuia testat.

***

În tabăra Băieţilor se desfăşura o ceremonie. Opt dikţi (probabil că numărase greşit ieri) prezentau tribului cinci băieţi-copii. Acum Krayhayft preluase îndatoririle şefiei. Ceilalţi Băieţi priveau solemni. Trei purtau pisicozi înfăşurate în jurul gâtului.

Corbell decise să nu li se alăture. Ocupă o poziţie izolată şi păstră tăcerea. Avea să se ivească şi o ocazie favorabilă lui.

Copiii aveau între cinci şi şapte ani. Erau impresionanţi, dar şi teribil de mândri. Gording îl numea pe fiecare dintre ei, şi-l descria: puterea, realizările, obiceiurile bune şi cele rele. Pentru un moment, Corbell crezu că unul dintre copii era respins, ceea ce nu se potrivea deloc cu ipotezele sale. Apoi îşi dădu seama că fusese respins *numele* băieţelului. Acesta căpătă un altul.

Ceremonia se încheie în mod brusc. Băieţii-copii rămaseră cu Băieţii, iar dikţii plecară, discutând între ei. Krayhayft i se adresă lui Corbell:

– Cunosc mersul şi privirea asta. Corbell se apropie de el.

– Mersul denotă folosirea unor muşchi în feluri neutilizate până acum. Ştiu ce înseamnă şi zâmbetul luminos şi ochii înroşiţi.

– Ai dreptate, rânji bărbatul.

– Te-ai distrat?

– N-o s-o ştii niciodată.

– Aşa-i. Unii dintre copiii pe care-i luăm încearcă să fie cei mai buni, ca să poată fi dikţi. Îţi vine să crezi aşa ceva?

– Sigur că da. Ţie nu?

– Nu contează, se strâmbă Krayhayft. Eu n-am fost cel mai bun în nici o privinţă. Ardeam mâncarea… Nu ocheam vânatul… Nu-mi place să-mi amintesc lucruri atât de

vechi. Ţin minte că voiam acasă. Ce ştie un puşti de un an care-i diferenţa între a trăi cinci-şase ani şi a trăi veşnic?

– Şi sexul?

– Ce ştie un puşti de un an despre sex? Sau ce ştie un Băiat despre sex? El poate doar privi. Brusc, Krayhayft surâse: Azi noapte a fost prima dată când am văzut...

Îşi bătu pieptul cu pumnii, răcnind melodios.

– O luasem puţin razna.

– Mi se pare normal.

– Ce se va întâmpla în continuare? Cât timp rămâneţi aici?

– Dacă trebuie reparate maşini, mai rămânem. Dacă nu, plecăm mâine. Trebuie să ne întâlnim cu multe triburi - să le anunţăm că Sarash-Zillish e pregătit.

Timpul se reducea pentru Corbell, totuşi nu îndrăznea să se grăbească. Deocamdată nu avea absolut nimic de făcut, iar toţi ceilalţi erau ocupaţi.

La etajul întâi, Băieţii demontaseră ceva ce putea fi un generator de forţă. Nu-l lăsară să se apropie de secretele lor.

În altă odaie, femeile ţeseau veşminte extraordinar de frumoase şi viu colorate.

– Pe durata nopţii lungi ne îmbrăcăm, îi explică una, dar refuză să-l înveţe să ţese. Firul îţi poate reteza degetele.

– Este *atât* de rezistent?

– Ce rost ar avea să facem haine mai puţin durabile? Corbell fură un mosor de aţă, dar după câteva clipe îl puse la loc. Ar fi reprezentat o coardă perfectă pentru sugrumat, însă unde o putea ascunde?

Ajunse în bucătăria/sală de mese. Servi mâncare şi-i privi pe bucătari. Cândva fusese destul de priceput în arta gătitului, totuşi nici un individ cu capul pe umeri n-ar fi încercat să folosească bucătăria altcuiva fără s-o cerceteze mai întâi. Iar descoperirile nu erau deloc

încurajatoare. Ustensilele de menaj şi măsurile erau, desigur, nefamiliare, însă acelaşi lucru se putea afirma şi despre alimentele de bază şi mirodenii. Dacă intenţiona să lucreze aici, trebuia să reînveţe să prepare mâncarea.

După-amiază, o femeie se oferi să-i ia locul la tejgheaua de servire. Privindu-l atent, rosti:

– Eşti nefericit.

– Da.

– Mă numesc Charibil. Te pot ajuta? Corbell nu-i putea spune *toate* problemele lui:

– Nu mă pricep cam la nimic din ce-i pe aici.

– Bărbaţii nu trebuie să muncească, dacă nu doresc. Tu ai o aptitudine utilă. Poţi spori varietatea trăsăturilor noastre.

Zestrea lor genetică era într-adevăr sărăcuţă, cu toate că exista destulă varietate. Deşi de statura lui Corbell, Charibil avea ochii oblici şi trăsăturile delicate ale unei orientale. Uniformitatea se releva însă prin pielea palidă, sânii laţi şi turtiţi, craniul pe jumătate chel şi cocul negru de păr cârlionţat, trupul subţire…

Brusc, femeia sări în picioare.

– Haide în sala de orgii, Corbell. Trebuie să te înveseleşti! Te afectează despărţirea de tribul tău? Sau teama de bătrâna diktă şi psibici?

– De fapt, toate astea. Ai dreptate, trebuie să-mi ridic moralul. Greşise, crezând că urma să fie singur cu Charibil. Pe drum, femeia îşi chemă trei prietene şi una dintre ele li se alătură; apoi o blondă micuţă se invită singură, şi până ajunse în complexul dormitoarelor, pe Corbell îl însoţeau patru femei. Mai erau şi alţii acolo: un bărbat şi o femeie care păreau că doresc să fie singuri. Pe neaşteptate, femeile îl prinseră pe arhitect de braţe şi picioare şi, legănându-l prin aer, îl azvârliră, chicotind la auzul strigătului său de surpriză.

Suprafaţa pe care ateriză se deformă elastică, apoi

încă o dată când diktele săriră alături de Corbell. Începu să râdă cu ele, dar hohotele i se opriră în gât.

Deasupra patului exista o oglindă!

Era *imposibil* să n-o fi observat în noaptea trecută... şi totuşi n-o observase. Toate celelalte paturi aveau deasupra lor sculpturi mobile. Femeile simţiseră ceva? Corbell o trase pe Charibil spre el, se rostogoli pe spate cu ea deasupra... şi-şi privi chipul.

Păr lung, alb şi rar, continuând dintr-un centimetru de tulpini şatene, formând cea mai stranie coafură pe care o zărise vreodată... Cute în jurul colţurilor gurii şi ochilor... Vedea o versiune zveltă, musculoasă, de vârstă mijlocie, a unui individ binecunoscut lui: un anumit criminal împotriva Statului, căruia i se spălase creierul.

Femeile îi observaseră încordarea. Îl întoarseră şi-l masară. Treptat, frământarea muşchilor se transformă în mângâierile a opt mâini... şi Corbell, spre propria-i uimire, fu sedus de două ori. Simţea că se îndrăgosteşte de patru femei - un lucru imposibil pentru Corbell I. În melancolia post-coitală, bărbatul înţelese în sfârşit că Corbell murise...

Îşi alungă gândurile prin întrebări.

– Nu, nu toate nopţile sunt ca azi-noapte, îi explică Charibil. Bărbaţii s-ar plictisi de noi. Azi-noapte a fost ceva special. De cinci zile scurte, nu mai venisem aici. Ne place să le oferim Băieţilor un spectacol bun.

– De ce?

– De ce? Păi, chiar dacă ei ne conduc şi trăiesc veşnic, există o satisfacţie de care nu se pot bucura niciodată!

"Puteţi trăi veşnic!" Îi stătea pe vârful limbii... dar zise altceva:

– Ce fac bărbaţii când nu sunt aici sus? Adică, dacă nu muncesc...

– Iau hotărâri. Şi... ia să vedem: Privatht este bucătarul nostru cel mai bun... Gording se ocupă de toate

problemele Băieţilor chiar acum este cu ei… Charloop face obiecte care să-i înveţe şi să-i distreze pe copii…

– Gording este în tabăra Băieţilor?

– Da, au ceva important şi secret de discutat. N-ar…

– Trebuie să merg şi eu.

Corbell se rostogoli din pat. Dacă Gording şi pisicozile erau laolaltă, atunci trebuia şi el să ajungă acolo.

– Iertaţi-mă dacă-s nepoliticos, dar e ceva mult mai important decât vă pot spune.

Plecă, auzind înapoia lui chicote cristaline.

III

Soarele cobora în amurg. Băieţii şi băieţii-copii frigeau un peşte imens pe jar. Ktollisp le spunea o istorie. Copiii se distrau cu doi şerpi îmblăniţi, indolenţi. Corbell se uită la părul alb al lui Gording.

Îi zări pe Gording, Krayhayft şi Skatholtz la oarecare distanţă de grupul principal. Vorbeau în graiul Băieţilor - atât de rapid, încă Corbell nu-i putea înţelege. Pricepu doar termenul pentru "Fete", apoi cuvântul său: "Ganimede". Şi văzu a treia pisicoadă, ghemuită într-o spirală portocalie pe o stâncă, înapoia lui Skatholtz.

– Perfect! strigă Gording zărindu-l. Sursele cunoştinţelor tale sunt cu totul diferite de ale noastre.

– Corbell nu prea pricepe implicaţiile, pufni Krayhayft.

– Gording are dreptate, interveni Skatholtz. Corbell, într-una din istoriile noastre există o afirmaţie lipsită de înţeles. E vorba de relatarea războiului dintre Fete şi Băieţi. Undeva, se spune că cele două părţi s-au distrus reciproc.

Corbell se aşeză lângă Băiat, încrucişându-şi picioarele.

– Să existe vreo legătură cu planeta deviată de pe orbita ei?

– Exact la asta ne gândeam - la punctul acela care sporeşte în luminozitate, fără să se deplaseze pe fundalul stelar. Tu înţelegi ce ar putea însemna?

Bărbatul crezuse că punctul luminos era gigantul gazos pe care i-l arătase Peerssa; totuşi nu constituia unica ipoteză. Dacă ceva de pe firmament îşi intensifica strălucirea, rămânând nemişcat… oare se apropia, fără deviaţii laterale?

– O să ne izbească!

– Cam aşa ceva, încuviinţă Skatholtz.

Era însă monstruos de injust ca descoperirea tinereţii veşnice să se fi făcut doar cu puţin înainte de sfârşitul lumii!

– E numai o presupunere, rosti Corbell.

– Bineînţeles, interveni Krayhayft. Totuşi Fetele au stăpânit cerul. Poate că, atunci când şi-au dat seama că au fost învinse, l-au trimis pe dispărutul Ganimede pe o orbită lungă pentru a distruge Pământul.

Corbell nu-şi putea permite ca atenţia să-i fie distrasă de satelitul jupiterian. Trebuia să fie pregătit pentru ocazia pe care o aşteptase. Dar mai conta oare? Dacă *Don Juan* îl readusese pe Pământ cu puţin înaintea impactului cu un satelit rătăcit?

– Staţi puţin! De ce n-au preferat o traiectorie scurtă? Krayhayft strânse din umeri.

– Cine poate şti cum gândeau Fetele? replică Skatholtz. Au murit de mult.

– Nu erau însă proaste. Cu cât traiectoria e mai lungă, cu atât există mai multe şanse de eroare. La urma urmei, au trecut… ("Împarte la doisprezece!")… o sută de mii de ani.

– Habar n-avem cum deplasau ele corpurile cereşti. De unde să ştim ce dificultăţi întâmpinau? Poate că o orbită lungă reprezenta unica posibilitate.

Corbell se sculă în picioare. Se întinse, apoi se rezemă

de piatra netedă dinapoia lui: un bolovan mare pe care dormea pisicoada, sus, înapoia capului său. Îşi propti tălpile în alt bolovan, micuţ, pe jumătate îngropat.

– Nu-mi place. Şi nu-mi place nici apariţia mea în toată povestea asta. O mică modificare în construcţia lui *Don Juan* şi m-aş fi putut întoarce cu o sută de mii de ani mai devreme, sau mai târziu. Care-i probabilitatea de a fi ajuns aici exact într-un asemenea moment?

Gording izbucni în râs.

– Şi care-i probabilitatea în cazul meu?

– Sau al meu! strigă Skatholtz. Corbell se înroşi la faţă, apoi vorbi:

– S-ar fi putut ca istoria de care pomeniţi să însemne cu totul altceva.

– Bineînţeles, îl aprobă Skatholtz. Nu există detalii.

– Bine. Deci, Fetele ştiau că au fost învinse. Căutau o cale de răzbunare… dar de ce tocmai în ceruri? Deja trebuie să fi pierdut controlul asupra cerului. Altfel, ar fi mutat Pământul unde îi era locul, mai departe de Jupiter - ca să nu primească prea multă căldură. Deci ele *nu mai puteau* expedia un satelit spre Pământ, indiferent pe ce fel de orbită.

– Cu toate acestea, satelitul se apropie, observă Krayhayft.

– Lasă-l să vorbească, făcu Skatholtz.

– V-am povestit ce mi-a zis Mirelly-Lyra? A părăsit temniţa timpului-zero împreună cu o mie de prizonieri. Unii dintre ei au supravieţuit şi au ajuns aici. Mai zicea că Băieţii i-au capturat, dar ea a scăpat.

– Care-i legătura? întrebă Krayhayft.

– Aşteaptă şi ai să vezi. Dacă Fetele erau *cu adevărat* învinse, ele *nu mai puteau* face mare lucru. Însă dacă Băieţii îi ţineau pe toţi dikţii în acelaşi loc, Fetele îi puteau ucide pe *aceştia.*

Chiar în timp ce vorbea, ştiu că are dreptate. O

înţeleseseră cu toţii… şi aveau minţi mai agere decât a lui. Fără dikţi, n-ar mai fi existat Băieţi, ci doar o populaţie de nemuritori, stingându-se unul câte unul, accidental, din plictiseală sau din voinţa Domnului.

– Mirelly-Lyra a scăpat, spuse Skatholtz, pentru că rămăseseră prea puţini Băieţi s-o urmărească. Noii dikţi, care fuseseră criminali în epocile trecute, au devenit animale domestice răsfăţate. Râse amar: Totuşi, satelitul vine spre noi. Chiar dacă reprezintă o urmare neintenţionată a pierderii controlului de către Fete, el ne poate distruge. Chiar dacă ar trece pe aproape…

Începu să vorbească tot mai repede… iar ceilalţi i se alăturară… din ce în ce mai repede… nebăgându-l în seamă pe Corbell. Brusc, Băieţii se sculară şi plecară. Îi ignoraseră şi pe Gording.

Pentru o clipă, diktul lăsă furia să i se trădeze… după care se destinse. Corbell îşi verifică poziţia. Spatele pe bolovan, tălpile proptite într-o piatră ce părea solidă… dar nu îndrăzni să privească înapoia sa.

– E sub demnitatea lor, spuse Gording cu amărăciune, să discute asemenea probleme importante cu un dikt.

– Despre ce este vorba?

– Trebuie să ia o hotărâre. Dacă satelitul loveşte Pământul, s-a terminat. Însă dacă trece doar prin apropiere, ratând ţinta, va declanşa cutremure şi valuri seismice.

– Ah! Oraşul Dikta e pe ţărmul oceanului… Trebuie să vă mute.

– Cum? Unde? Nu ne pot lăsa liberi. Noi suntem comoara lor, sursa lor, proprietatea lor cea mai de preţ.

Gording redevenise mânios; era aproape îndeajuns de mânios ca să-şi descarce furia pe ceva. *Acum!*

– Poate că vor lua doar câteva femei - pe care le consideră cele mai bune. Le împerechează cu băieţii-copii şi în felul ăsta asigură continuitatea Băieţilor. Pot aştepta

până ce li se restabileşte numărul. La urma urmei, trebuie să fie destul de precauţi în privinţa selecţiei genetice, considerând că primii dikţi nu erau decât o şleahtă de…

Mai repede decât se aştepta se şi incredibil de rapid, Gording sări spre gâtul lui.

Corbell se împinse cu toată puterea în bolovan şi, aplecându-se, trecu pe sub braţele celuilalt. Se răsuci şi întinse braţul spre vârful stâncii.

Trezită brusc, pisicoada încercă să se ferească, dar mâna bărbatului o înhăţă de coadă.

Gording se întorcea spre el, cu chipul calm şi braţele întinse, gata să ucidă. Nu fu însă îndeajuns de iute. Corbell îi zvârli pisicoada în faţă. Dinţii animalului se înfipseră în gâtul diktului. Profitând de momentul de derută, Corbell aruncă un balot de paie spre adversar.

Acesta se feri. Pisicoada era un guler îmblănit care nu-şi desprinsese dinţii, totuşi Gording o ignora. Dezechilibrat, arhitectul privi resemnat cum diktul sări asupra lui.

Pumnul dur i se afundă în plexul solar. Corbell se îndoi de mijloc. Un fulger îi explodă în ceafă.

***

Pântecele îl durea… gâtul îl durea… era chircit pe o parte, peste nişte căpşuni. Încercă să-şi îndrepte spinarea.

Mai mulţi Băieţi stăteau în jurul său, privindu-l. Skatholtz clătină din cap şi rosti, zâmbind:

– Minunat, Corbell!

– Atunci, replică bărbatul, de ce zac pe jos şi am dureri? Nu contează…

Se îndreptă puţin. Gording stătea relaxat, apăsând cu palma rana făcută de dinţii pisicozii. Nu părea dornic să reia lupta.

– Scuză-mă, vorbi Corbell. N-ar fi trebuit să zic chestia

aia. Poate c-a fost din invidie. Voi sunteţi toţi la fel… mai inteligenţi decât mine, şi asta se vede.

De sub palma lui Gording se prelingea sânge, şi diktul gâfâia.

– Te înţeleg, spuse el. N-ai fost suficient de atent cu un grai nefamiliar. N-ar fi trebuit să mă simt ofensat. Ar fi mai bine dacă m-aş întoarce la ai mei.

Se întoarse şi făcu doi paşi nesiguri, dar mai multe mâini îl prinseră.

Surâzând, Krayhayft clătină din deget.

– Nu ţine. Nu te poţi întoarce la ei, Gording. Ce vor crede, când părul tău îşi va schimba culoarea?

– Merita să fac o încercare, rânji diktul.

– Fir-aş al dracu'! şuieră Corbell.

– Nu, nu, Corbell, te-ai prefăcut foarte bine. Atâta doar că te-a trădat încordarea permanentă a muşchilor. Nu ştiam de ce voiai să te atac, şi a trebuit s-o aflu.

– Îmi pare rău. N-am avut altă idee. Nici acum nu ştiu exact…

– În curând, vom şti, interveni Krayhayft. Din punct de vedere logic, aşa e. O pisicoadă te-a muşcat cu câteva zile înainte de a te găsi noi. Am văzut urma dinţilor. Tradiţia noastră spune că dikţii n-au voie să stea în prezenţa pisicozilor. Ştim că, cu multă vreme în urmă, era posibil să modifici natura unei fiinţe vii, şi mai ştim că aşa s-a procedat şi cu pisicozile. De ce să nu producă ele nemurirea dikta, aşa cum noi producem saliva? Te vom ţine sub observaţie în timpul călătoriei, Gording, ca să vedem dacă întinereşti.

Iar pe drum, ne vom gândi şi la o pedeapsă utilă pentru tine, Corbell, pentru că ne-ai înşelat. Am deja o idee… Plecarea este *acum!*

IV

Tribul merse de-a lungul ţărmului până la miezul nopţii. Nu-şi luaseră mâncare sau apă. Deasupra oceanului întunecat, Jupiter prezenta un disc strălucitor, în creştere. Lângă el se zărea planeta misterioasă. Corbell distinse şi alţi sateliţi, precum şi umbra unuia pe faţa dungată a lui Jupiter.

Unul dintre copii adormise şi era purtat în braţe. Ceilalţi puneau nenumărate întrebări Băieţilor care râdeau. Corbell asculta răspunsurile. Amănunte legate de drumul pe care îl începuseră… alte grupuri de Băieţi… maşinării uluitoare… adunarea din Sarash-Zillish… nimic ce nu auzise, sau bănuia până atunci.

Aşteptă o ocazie de a vorbi cu Gording între patru ochi. Nu i se ivi. Diktul se afla în frunte şi era escortat. Când Corbell încercă să-l ajungă din urmă, fu oprit cu cozile lăncilor.

Spre dimineaţă începu să li se facă sete.

La amiază erau foarte însetaţi, iar băieţii-copii se plângeau gălăgios. Gording era marcat de eforturile, neobişnuite pentru el, ale unui marş prelungit, însă continua în tăcere, trădându-se doar printr-o uşoară legănare şi împleticeli ocazionale.

După-amiază ajunseră la un râu. Băieţii şi băieţii-copii băură, apoi se bălăciră zgomotoşi. Aici făcură popas. Corbell şi ceilalţi pescuiră cu cârlige improvizate şi fire ce s-ar fi putut să provină din Oraşul Dikta. Lui Corbell nu i se permise să cureţe peştele; n-avea dreptul la un cuţit.

Avea însă un fir ce ar fi putut deveni o perfectă coardă de sugrumare, dacă n-ar fi tăiat degetele celui care o folosea. Pe când îl examina, îl zări cu coada ochiului pe Krayhayft rânjind spre el. Băiatul întinse mâna şi Corbell îi dădu firul.

Râul săpase un defileu adânc în fostul fund de mare, lăsând de ambele părţi stânci înalte şi abrupte din gresie

stratificată. Merseră toată ziua printre pereţii şerpuitori, minunat coloraţi. La apusul soarelui, acolo unde stâncile se apropiau apoi coteau brusc, ajunseră la o aşezare. Aceasta se întindea de ambele părţi ale râului, pe care-l traversa un pod lat. Dincolo de ea, pustiul continua până la orizont.

Localnicii le oferiră o primire călduroasă şi le dădură mâncare. Corbell îi distră cu un potpuriu de refrene publicitare. După aceea, Krayhayft începu o istorie, iar bărbatul îşi găsi o poziţie confortabilă lângă o stâncă.

Aşezarea i se părea o capcană bine gândită.

Dacă dikţii urmăreau un grup de Băieţi, erau nevoiţi să ocolească localitatea, escaladând stâncile şi lăsând urme. Dar dacă nu voiau să rişte şi s-o atace...

La un capăt al podului exista o cabină de teleportare. Podul era un arc larg din beton precomprimat, sau alt material, cu o siluetă minunată. Printre construcţiile primitive şi strict funcţionale constituia unicul semn al unei tehnologii avansate.

Pe lângă peşte, mâncaseră pâine şi porumb. Undeva în preajmă trebuia să existe o cabină în stare de funcţionare, ca să aducă alimentele aici. Dar *asta* mai funcţiona? Părea prea evidentă. Putea fi o capcană.

– N-o să te lăsăm să foloseşti prilatsila, şopti un glas la urechea lui Corbell.

Bărbatul se răsuci şi-l examină pe necunoscut. Nici măcar nu *privise* către cabină.

Băiatul era localnic: un albinos cu ochi roz, păr blond şi chip ascuţit, de nevăstuică. Se împletici, apoi se aşeză pe vine lângă Corbell. În jurul coapselor purta o piele de animal.

Era deci tânăr; Corbell învăţase să recunoască anumite detalii. Băieţii mai vârstnici nu se comportau stângaci şi nici nu se făleau cu ceea ce vânaseră, purtând pieile animalelor ucise de ei. Băiatul rânji şi adăugă:

– Dacă vrei, poţi să-ncerci. O să te batem.

– Cred că oricum voi fi bătut, comentă Corbell.

Se gândea la "pedeapsa" promisă de Krayhayft. Lua-l-ar dracu'! Avea să fie mereu încordat până când afla ce anume i se pregătise.

– Da. Ai minţit. Voi fi şi eu prezent, când te vor pedepsi.

– Sadicule, zise Corbell în engleză.

– Cred că înţeleg ce ai spus. Nu! Noi nu provocăm suferinţă de plăcere, ci în scop educaţional. Durerea ta va fi instructivă pentru tine şi pentru noi.

Băiatul chicoti încântat, contrazicându-se în privinţa sadismului, şi se sculă.

Oare ce însemna asta? Corbell se aştepta să fie ucis de îndată ce Gording începea să întinerească. Ştia prea multe. Sau aveau doar să-i şteargă memoria? Se înfioră. Era tot un fel de moarte, însă în felul acesta puteau dispune de genele vechiului delincvent.

***

La plecare, luară cu ei provizii. Unul din băieţii-copii rămase în sat. Împreună cu ei veniră şase localnici, printre care şi tânărul albinos.

Platforma continentală fusese mai întinsă în regiunea aceea, dar era la fel de stearpă. Aproape de înserat zăriră pomi fructiferi, apoi porumbişti. Poposiră printre tulpinile de porumb.

În cea de-a treia zi, se întâlniră cu un trib mai mare. Pentru o vreme, Băieţii lui Krayhayft se amestecară cu cei ai lui Tsilliwheep, schimbând veşti. Tsilliwheep era un individ ciudat: voinic, dolofan şi morocănos, genul de şcolar răutăcios şi bătăuş, cu părul alb imaculat. Nu dădea ordine şi nu discuta cu nimeni. Când tribul lui plecă, luă doi dintre Băieţii lui Krayhayft şi doi băieţi-copii.

Uneori, zăreau în depărtare siluete izolate.

– Lupi singuratici, îi explică Skatholtz lui Corbell. Nu suportă prezenţa altora în preajmă şi se izolează pentru o vreme. Krayhayft a făcut-o de şase ori.

– De ce?

– Poate ca să afle dacă mai iubesc viaţa, sau dacă pot trăi fără ajutorul altora, sau poate că vor să renunţe la vorbit. Cred că Tsilliwheep va fi în curând un lup singuratic. Dovedeşte toate simptomele. Să ştii că este extrem de nepoliticos să vorbeşti cu un asemenea călător, să-l provoci sau să-i oferi ajutor.

Continuau să înainteze prin porumbul înalt până la brâu. Curând după-amiază, se opriră lăsând să treacă o cireadă de bivoli pitici. Erau zeci de mii de animale care înnegreau ţinutul, înălţând un vuiet continuu. Tribul avu nevoie de un sfert de oră ca să traverseze fâşia deschisă prin porumb de galopul lor: plantele fuseseră strivite şi făcute una cu pământul, împreună cu leşurile bivolilor vârstnici, care nu mai puteau ţine pasul. Pentru prima dată, Corbell zări vulturi. Supravieţuiseră neschimbaţi.

Skatholtz îi abătu din drum, ca să treacă printr-un oraş ruinat. Un cutremur, sau armamentul Fetelor distrusese majoritatea clădirilor, iar scurgerea timpului tocise toate muchiile ascuţite. Corbell văzu prilatsile publice, corodate de vreme; le ignoră. Nu observase nici o dovadă că locul mai era alimentat cu energie.

În capătul opus al oraşului exista o tabără semipermanentă a Băieţilor. Tribul lui Krayhayft se alătură, contribuind cu ştiuleţi de porumb la cină. Cu ocazia aceea, Corbell le văzu vasul în care pregăteau mâncarea.

Deasupra vetrei, localnicii fixaseră pe bolovani o bucată de sticlă transparentă cu diametrul de peste doi metri, curbată ca un castron gigantic: o tigaie destul de bună, dacă te fereai de marginile neregulate, periculoase.

Mai mult ca sigur, provenea dintr-un vehicul-sferă.

***

În cea de-a patra zi, întâlniră două triburi, li se alăturară o vreme, apoi le lăsară în urmă. Cu cel de-al doilea grup plecară şi ultimii doi băieţi-copii. Corbell nu putea să nu se întrebe dacă asta avea vreo legătură cu soarta *lui.* Sunt anumite lucruri care nu se fac în faţa copiilor.

Gording avea mai puţine probleme în a ţine pasul. Dacă se ivea o ocazie, bătrânul ar fi fost capabil să fugă... dar fuga nu rezolva nimic. Băieţii erau mai rapizi. Corbell voia o posibilitate de transport.

Cabinele de teleportare nu ajungeau suficient de departe. Erau utile ca să te ascunzi într-un oraş, dar nu ca să ajungi într-un loc sigur. Pentru aşa ceva ar fi fost nevoie să pătrundă în reţeaua de transport pe care i-o schiţase Skatholtz. O maşină ar fi fost bună. Sau... cu ce oare ridicaseră Băieţii cele douăsprezece dormitoare pe acoperişul Oraşului Dikta? Cu un elicopter gigant? Oricum, cu un aparat zburător mare.

Nimic din toate astea nu putea fi găsit în exteriorul unui oraş. Poate că existau doar în Sarash-Zillish. El însă avea să ajungă prea târziu acolo; până atunci, părul lui Gording urma să se înnegrească.

***

A cincea zi, după-amiază. Priviră un singuratic vânând în depărtare. Sprint, mers, sprint, mers; era pesemne obosit. Dar şi cangurul era epuizat. Ţopăia şi se clătina, privea înapoi spre vânătorul care se apropia, după care mai ţopăia de vreo trei ori. Până ce, în final, rămase locului, aşteptându-şi sfârşitul.

Tribul lui Krayhayft făcu un ocol, pentru a-i lăsa singuraticului spaţiu de manevră, însă acesta avea alte planuri. Măcelări rapid animalul, puse o halcă de carne pe umăr şi porni direct spre ei.

Era murdar. Antebraţul îi sângera, acolo unde fusese muşcat de cangur, şi îşi pierduse legătura din jurul coapselor. Cu toate acestea, zâmbea, dinţii albi sclipind prin murdărie, şi vorbea cu cadenţa unei mitraliere. Din când în când, Corbell pricepea câte un cuvânt. Singuraticul umbla de un an şi jumătate, de la sfârşitul nopţii celei lungi de anul trecut… mersese într-o mulţime de locuri, făcuse multe lucruri şi văzuse minunăţii… studiase cirezile de kchint din ascunzişurile lor, ştia despre ele mai multe decât oricare Băiat… continua să turuie rapid, cu ochii aţintiţi asupra lui Corbell.

Arhitectul încercă să priceapă ce spuneau Băieţii despre el. Cuvintele necunoscute şi răpăitul brusc al ploii de după-amiază făceau înţelegerea imposibilă. Totuşi călătorul se arăta extrem de amuzat de ceea ce auzea.

Când ploaia încetă, cerul senin dezvălui în zare câteva turnuri ale căror vârfuri schiţau conturul unui dom.

Poposiră la depărtare de numai o oră de ceea ce părea un oraş intact. Singuraticul îşi curăţase noroiul din părul şaten cu şuviţe albe, şi-şi improvizase o legătură în jurul coapselor. Vorbi toată noaptea. De asta alegeau Băieţii singurătatea? Nu mai aveau despre ce discuta?

Corbell nu dormi bine. Pe fundalul stelelor, turnurile conturau un arc spart. Dacă ar fi putut pleca, să ajungă singur în oraş… Însă de fiecare dată când privea în jur, cineva era cu ochii pe el. De parcă i-ar fi citit gândurile…

V

Parhalding era mai mare decât Sarash-Zillish.

Mucegaiul şi rugina îşi făcuseră datoria… ca şi solul, iarba, arborii şi lianele ce-l invadaseră. Majoritatea clădirilor rămăseseră în picioare. De pe acoperişurile lor plate răsăreau fire verzi. Viţele de vie şi rugurile de muri se agăţau de oameni. Porumbul şi grâul creşteau laolaltă în locurile unde stratul de pământ era subţire. Acolo unde grosimea acestuia permitea acumularea apei, existau arbori bătrâni şi răsuciţi, purtând o varietate de poame.

Corbell culese un soi de lămâie mare. (Crengile erau groase şi destul de joase; vârful pomului atingea lianele ce se împleteau la etajul întâi al unei clădiri cu geamurile sparte - însă Băieţii se cocoţau cu îndemânarea maimuţelor şi erau prea aproape, *supraveghindu-l).* Fructul avea gust de limonadă, de suc de lămâie îndulcit.

Parhalding era cu adevărat un oraş abandonat. Lui Corbell i se păruse că starea Sarash-Zillishului era normală. Fusese o greşeală! Ar fi trebuit să se aştepte la un personal de întreţinere.

Lianele se bombau ciudat în apropierea unui colţ, iar sub ele scânteia ceva. În timp ce mergeau, sclipirea se deplasa… şi Corbell fu sigur că dedesubt exista o maşină-sferă. Oare cât de avariată? Pentru o clipită, bărbatul surprinse privirea lui Gording. O mai observase cineva? Băieţii nu puteau şti totul…

Cu toate acestea, pe măsură ce înaintau, tribul se strângea laolaltă. S-ar fi putut crede că se temeau de fantome ale trecutului. Formaseră un grup compact, cu Corbell la mijloc, şi arhitectul începu să simtă un fior neplăcut.

Clădirea ce apăru în faţa lor nu era îmbrăcată în liane şi n-avea nici vârful încununat de verdeaţă. Corbell o recunoscu după formă: erau un spital.

Uşile mari şi duble se deschiseră. Acum, duzina de Băieţi din jurul lui Corbell erau atât de apropiaţi între ei încât se puteau călca în picioare, dar n-o făcură. Treptat,

se aprinseră lumini mascate, dezvăluind tejgheaua unei recepţii, o fereastră-perete spartă, în ramele căreia mai rămăseseră câteva cioburi de geam, carpeta-puf şi canapele, precum şi un perete acoperit de două hărţi în proiecţie polară, pe care calotele glaciare figurau proeminente.

Un horcăit panicat îl făcu să întoarcă privirea. În prag, călătorul singuratic căzuse în genunchi. Nu mai avea cap. Din gâtul retezat ţâşnea un sânge roşu, strălucitor.

Gording era încolţit. Între el şi uşile duble se afla tânărul albinos, cu genunchii uşor flexaţi, mârâind ameninţător. Când porni spre dikt, acesta azvârli o piatră, dar în lateral, departe de ţintă. Corbell încercă să înţeleagă despre ce era vorba. Piatra trecu de albinos, apoi se întoarse brusc şi i se înfăşură în jurul gâtului. Gording trase cu putere de o altă piatră, pe care o ţinea în mână.

În clipa aceea, arhitectul pricepu. Albinosul urlă muteşte şi-şi răşchiră degetele, căutând parcă să prindă văzduhul. Grumazul îi fu retezat după o linie perfect rectilinie. Uşile se deschiseră pentru cadavrul decapitat, care se prăbuşi înapoi. Gording trecu pe lângă el şi dispăru în oraş.

Corbell îşi dădu seama că doi Băieţi îl ţineau de braţe. Ceilalţi porniseră după dikt.

Instrucţia militară a bărbatului avusese loc într-un trecut extrem de îndepărtat, totuşi n-o uitase. Izbeşte puternic cu călcâiul în gleznă, duşmanul se îndoaie, răsuceşte-te şi ridică brusc cotul… Cei doi paznici se năruiră ca nişte manechine sub loviturile lui, dar o laterală îl nimeri drept în ochi. Ameţit şi pe jumătate orbit fu purtat în sus pe trepte.

– O să-l prindă repede, îl auzi pe Skatholtz.

– Are firul… Va trebui să examinăm toate uşile, spuse Krayhayft. Firul e aproape invizibil, şi dacă loveşte un

Băiat peste gât… haide, Corbell!

Urcaseră patru paliere şi porniseră de-a lungul unui coridor. Bărbatul văzu interiorul unei săli de operaţii. Patru mese, iar deasupra lor braţe metalice articulate.

– Nuu-u-u-u! se zvârcoli el.

"Durerea ta va fi instructivă pentru tine şi pentru noi." Aveau să-l disece! Îl traseră până la o masă şi-l legară, cu faţa în sus şi membrele răşchirate.

– Nu poţi fi sigur că ştii tot ce ştiu eu! răcni spre spinarea lui Krayhayft, care se îndepărta.

Rahat dispăruse! Skatholtz se aşeză pe masa alăturată.

– Skatholtz, dacă-mi distrugeţi creierul, o să pierdeţi singurul punct de vedere ce diferă de al vostru! Gândeşte-te la asta!

– N-o să-ţi distrugem creierul. Cel puţin, aşa credem. Există o doză de risc.

– Ce *vreţi să faceţi?*

– Ne vom întreţine reciproc.

Krayhayft reveni purtând un flacon cu… plasmă sanguină? Oricum, un fluid incolor. Se întinse deasupra lui Corbell şi fixă recipientul între braţele cu vârfuri metalice.

"Să le zic despre maşină?" se întrebă bărbatul, apoi renunţă la idee. Dacă putea nutri sentimente de simpatie faţă de altă persoană, aceea nu putea fi decât diktul. "Lasă-l pe Gording să scape, dacă poate!"

Un braţ subţire din oţel coborî. Vârful său hipodermic ezită deasupra lui Corbell, apoi i se înfipse în gât. Mâinile puternice ale lui Krayhayft îi menţinură capul imobil un timp ce păru nesfârşit. Apoi acul se retrase şi braţul reveni în cuibul său.

Corbell aşteptă. Injecţia avea să-l adoarmă? Sau doar să-l paralizeze?

Skatholtz îi dezlegă braţele şi picioarele şi-l ajută să se scoale. Bărbatul se clătină. Serul acţiona *cumva* asupra

sa.

Urcară alte trei paliere, străbătură un coridor şi intrară într-o săliţă ca de cinematograf. Îl instalară într-un fotoliu din carpetă-puf, din care se înălţă un nor de praf. Strănută şi încercă să se ridice, dar era prea ameţit. Cu mintea lui se întâmpla ceva.

Krayhayft meşterea undeva îndărăt.

Săliţa se cufundă în beznă.

În întuneric, licăreau lumini, extrem de îndepărtate. Stele: cerul negru al spaţiului interstelar. Corbell descoperi constelaţii familiare, deformate… şi apoi, *ceva* îi spuse unde se afla.

– ARN! strigă el în engleză. M-aţi injectat cu memorie ARN! Ticăloşii naibii! Aţi făcut-o din nou!

– Corbell…

– Ce voi fi de data asta? În ce mă transformaţi?

– Îţi vei păstra memoria, îi răspunse Skatholtz tot în engleză. Îţi vei aminti lucruri pe care nu le-ai trăit niciodată şi ni le vei spune nouă. Priveşte atent!

Se găsea la aproape şaizeci de ani-lumină de Soare şi vedea ceea ce fusese Statul. Un glas vorbea într-o limbă pe care Corbell n-o auzise niciodată. Nu încercă s-o înţeleagă. Privea, cu o fascinaţie familiară. "Adio, Corbell II - Voracir", se gândi el într-un ungher al minţii. Şi adăugă, ca o sfidare inutilă: "Rămân un idiot ratat!"

Unele stele străluceau mai puternic decât celelalte… şi erau înconjurate de sisteme planetare, prezentate la o scară mărită pentru obţinerea unui efect corespunzător. Brusc, toate sistemele - mai puţin două - se colorară în roşu sumbru: deveniseră inamici. Acelea erau planetele care se răzvrătiseră împotriva Statului.

Un sistem roşu scânteie şi dispăru - o colonie distrusă.

Cele două sisteme neutre deveniră roşii.

Un altul dispăru.

Imaginea se focaliză asupra Sistemului Solar… dar era

altfel decât îl cunoscuse Corbell: dincolo de Pluto existau trei giganţi gazoşi întunecaţi. În acelaşi cadru se distingeau nenumărate comete.

Flotele spaţiale înaintau spre coloniile trădătoare. Unele atacară. Uneori, flotilele păreau cuiburi de viespi - mai multe nave adunate în jurul unui miez constituit dintr-un statoreactor Bussard. Alteori semănau cu o corabie portugheză[4]: mii de nave ca nişte tentacule înconjurând o gigantică velă solară argintie. Primele flote includeau nave-spital şi rezerve de combustibil pentru înapoiere; ulterior, deveniseră preponderente atacurile kamikaze.

Continuase aşa mai multe secole. Utopia Statului deveni o civilizaţie la limita subzistenţei, sacrificând tot surplusul energetic pentru cauza războiului. Flotilele înaintau aproape cu viteza luminii. Veştile despre victorii sau înfrângeri, ca şi solicitările de aprovizionare călătoreau doar puţin mai repede. Statul însemna Băieţi, Fete şi dictatori, uniţi cu toţii spre acelaşi ţel. Lui Corbell îi păru rău de pierderea acelei unităţi.

Văzu cum o rază de lumină scaldă sistemul solar: un tun laser, trăgând din colonia Farside. Coloniştii lansară, cu acceleraţii teribile, nave de război cu vele solare. Acestea coborâră velele şi decelerară pe cea mai mare parte a drumului spre Soare, sosind imediat în urma fasciculului laser, cu mult înainte ca Statul să se poată pregăti. Corbell se foi în fotoliu; ar fi vrut să strige, să avertizeze... Statul îi respinsese pe invadatori, dar nu izbutise să sesizeze vicleşugul.

Războiul continuă. Ruinată de efortul economic, Farside se prăbuşi sub contraatac. După aproape o viaţă de om - mult prea târziu - astronomii îşi dădură seama ce făcuseră coloniştii în bezna din jurul orbitoarelor raze laser, la adăpostul derutei provocate de invazie.

Statul cercetase spaţiul, căutând lumina emisă de

---

[4] *Physalia physalis:* animal acvatic din clasa meduzei (N.T.).

propulsia prin fuziune a navelor, ignorând strălucirea slabă, reflectată, a unei noi planete. Persefona, planeta transplutoniană, avusese o orbită mai puţin obişnuită, aproape perpendiculară pe planul Sistemului Solar. Noua ei traiectorie o purtase deja adânc în interiorul sistemului.

10^{23} tone de gheaţă de hidrogen şi compuşi ai hidrogenului fuseseră îndreptate către Soare, pentru a-l izbi la viteza de eliberare. Oceanele terestre aveau să fiarbă…

Statul făcu tot ce putu. Zeci de mii de bombe cu fuziune întregul arsenal al Sistemului Solar, au fost detonate imediat deasupra atmosferei Persefonei. O felie groasă din atmosfera planetei s-a desprins, rămânând în urmă precum coada unei comete; masa ei a frânat puternic miezul dens al Persefonei. Un jet de gaze, mult mai masiv decât Pământul, s-a rupt, a ocolit Soarele şi a revenit spre norul de comete.

Dacă bombele ar fi fost plasate mai devreme, miezul planetei ar fi urmat o traiectorie similară. Alcătuit din roci şi fier, galben de fierbinte, el scânteie cu intensitatea razelor-X când dispăru în fotosfera solară.

Soarele îşi spori strălucirea.

Nivelul oceanelor scăzu, recoltele fură pârjolite şi zeci de milioane de oameni muriră înainte ca Statul să poată plasa un paravan deflector între Pământ şi Soare. Era o soluţie de moment. Noua temperatură a Soarelui era permanentă, cel puţin pe scara umană a timpului. Fuziunea se desfăşura mai rapid în interiorul tot mai fierbinte al stelei. Căldura rezultată avea să iasă în fotosferă… şi de acolo mai departe.

Statul avea o singură şansă de supravieţuire. Putea deplasa Pământul, folosind aceeaşi metodă utilizată de Farside în modificarea orbitei Persefonei.

– Înţelegi ceea ce vezi?

Corbell ridică braţul cerând tăcere şi încuviinţă din cap:

– Da.

– Bine, spuse Skatholtz. Ne-am temut. Spectacolul acesta şi memoria din flacon sunt foarte vechi. Datează cam de pe la sfârşitul supremaţiei Fetelor. Au fost ţinute în timp-zero vreme de… poate mai mult de o sută de mii de ani. Ne temeam să nu se fi alterat.

– Aşa că le-aţi încercat pe mine…

Totuşi reproşul lui părea impersonal, distant.

Statul fusese nevoit să abandoneze exploatările miniere de pe Mercur - un serios handicap industrial - şi începuse o construcţie în centura asteroizilor; era ceva gigantic, aducând cu o navă spaţială îndeajuns de mare pentru a purta întreaga rasă umană spre locuri mai sigure. Era însă cu totul altceva. Corbell se simţea fascinat. Ştia că sentimentul putea fi provocat de memoria ARN, dar nu-l putea alunga. De abia îl auzi pe Skatholtz vorbind:

– Era normal, Corbell. Fetele care au creat spectacolul ăsta stăpâneau cerul. Tu te pricepi la asemenea lucruri. Acum ştii cine a azvârlit un satelit spre noi?

– Încă nu. Taci şi lasă-mă…

Construcţia se terminase: doi cilindri concentrici, fiecare lung de o sută cincizeci de kilometri. Cilindrul interior era lat de un kilometru şi jumătate, cu pereţi groşi, de structură complexă. Cel exterior avea pereţii mai subţiri, dar diametrul de două ori mai mare. La unul din capete, un ajutaj în formă de pâlnie. La celălalt capăt… Corbell înţelegea mai multe decât vedea. Capătul acela conţinea un tun laser îmbunătăţit, cu manta evazată, fante şi aripioare groase, butucănoase. Fuseseră ataşate rezervoarele auxiliare cu hidrogen lichid… şi obiectul se putea deplasa singur; era un gigantic motor cu fuziune… care înainta, înconjurat de navete… exact!

– Ştiţi cum se poate deplasa Pământul? întrebă Corbell.

– Te-am adus aici ca să ne-o spui tu.

– Nu-i o problemă simplă. Motorul unei rachete n-o

poate face. Aveţi nevoie de ceva care să tragă întreaga masă a planetei: miezul de fier-nichel, crusta, oceanele, atmosfera - toate o dată. Unde găsiţi o asemenea forţă?

Nu era de mirare că imaginile nu-i spuneau nimic lui Skatholtz. Urmărirea construcţiei motorului - sub lumina nefiltrată a Soarelui şi în umbrele negre precis conturate ale spaţiului - fusese derutantă. Planurile puteau fi descifrate de un arhitect, însă pentru Băiat nu reprezentau decât simple linii rotitoare. Totuşi, chiar lipsit de memoria ARN şi de experienţa spaţială a lui Corbell, Skatholtz era atât de inteligent încât să înţeleagă unele principii.

– Deplasezi alt corp ceresc, rosti el. Distrugerile provocate de impulsurile motorului şi de eventualele erori nu vor ucide pe nimeni, dacă planeta respectivă nu-i locuită. Ea este deplasată până când Pământul începe să se mişte sub acţiunea atracţiei gravitaţionale. Care a fost corpul cu pricina? Ganimede?

– Uranus. Poţi opri imaginile aici?

Spectacolul încremeni pe o simulare: curba neregulată a atmosferei superioare a lui Uranus.

– Vezi? făcu Corbell. Cilindrul cu pereţii dubli este extrem de rezistent la şocurile de dilatare termică. El ocupă o poziţie verticală în partea de sus a atmosferei. Fantele de la bază permit accesul gazelor: hidrogenul, metanul, amoniacul şi alţi compuşi ai hidrogenului, care ard. Se trage cu laserul în lungul axei motorului, folosind o... culoare pe care hidrogenul n-o lasă să treacă. În felul acesta, se obţine o explozie de fuziune, orientată în sensul axei.

– Nu înţeleg tot ceea ce spui. "Fuziune"?

– Fuziunea e felul cum arde materia în interiorul stelelor. Probabil că în războiul cu Fetele, v-aţi folosit de bombe cu fuziune.

– Aha! Deci hidrogenul fuzionează în mijlocul

motorului…

– … şi explozia se propagă în toate direcţiile, fiind mai fierbinte în lungul axei şi ceva mai rece lângă pereţi. Întreaga masă este evacuată pe sus, prin ajutaj. Trebuie să aibă o viteză de ieşire cu *mult* mai mare decât viteza de eliberare de pe Uranus. Motorul reculează în josul atmosferei. Vezi, la bază are o manta evazată. Aerul se adună acolo cu o presiune extraordinară, frânează cilindrul şi-i împinge în sus. Atunci, declanşezi iarăşi laserul.

– Elegant, comentă Skatholtz.

– Aşa-i. Nu moare nimeni. Sistemele de comandă se găsesc pe orbită. Atmosfera constituie simultan combustibil şi amortizor de şoc - iar Uranus e alcătuit *în majoritate* din atmosferă. Chiar atunci când nu funcţionează, motorul continuă să plutească o vreme, fiindcă este plin cu compuşi fierbinţi ai hidrogenului. Bineînţeles, dacă îl laşi să se răcească se va afunda, dar poate fi readus în pătura superioară, încălzindu-l cu laserul: atât cât să nu se declanşeze fuziunea. Vrei să dai drumul la imagini?

Skatholtz lătră ceva spre Krayhayft şi Corbell privi mai departe.

Pământul de abia mai rezista. Cabluri superconductoare termic fuseseră întinse de la poli pentru a aduce răcoare. Calota glaciară se topi. Oricum, muriră alte milioane de oameni. Nu se mai născură copii; pentru ei nu exista adăpost. A trecut mai mult de un secol până ce Uranus a fost adus în poziţia dorită: pe orbita Pământului, la zece milioane de kilometri în faţa acestuia. Uranus acceleră uşor, trăgând Pământul după el… apoi rapid, lăsându-l în urmă pe o orbită mai largă. Atunci se pierduse Luna.

Datorită propriei călduri interne, Soarele se dilată. Lumina lui deveni roşie, dar suprafaţa exterioară, mult

mai mare, degaja mai multă căldură în spaţiu… spre Pământ. De acum însă, Fetele controlau perfect Uranusul şi motorul plutitor cu fuziune. Deplasară iarăşi Pământul.

Cu totul, planeta a fost mişcată de cinci ori. La un moment dat, se găsise diametral opusă lui Marte. Ulterior, pe o orbită exterioară acestuia. Reactorul de fuziune al Soarelui se stabilizase, însă fotosfera continua să crească. Pământul fu mutat pentru a şasea oară…

Cu o intuiţie amplificată de ARN, Corbell ghici:

– Aici au avut necazuri.

Pământul era prea cald. În jurul oricărei stele stabile există o regiune, un inel destul de îngust, în care o planetă poate avea temperaturi similare celor terestre. Însă inelul de temperaturi ideale din jurul Soarelui se apropiase prea mult de Jupiter. Planeta gigant putea devia Pământul… antrenându-l poate chiar pe o traiectorie de coliziune.

Să pună Pământul pe o orbită jupiteriană? Căldura radiată de Soare s-ar fi redus cu timpul şi Pământul ar fi intrat într-o permanentă epocă glaciară… doar dacă nu creştea temperatura lui Jupiter.

– Nu-nţeleg partea asta finală, zise Corbell. Mai pune-o o dată.

Krayhayft reluă fragmentul. Două scene astronomice aproape identice, desfăşurându-se în paralel. Corbell văzu cum Uranusul se desprinde de lângă Pământ, trece pe lângă Ganimede şi se îndreaptă spre exterior. Ganimede se deplasă… de două ori. Prima dată, trecu pe lângă Jupiter şi luă foc în atmosfera acestuia, destrămându-se într-o jerbă prelungă de flăcări orbitoare. În a doua scenă, punctul luminos intra direct în Jupiter: o scânteiere scurtă şi dispărea.

– Da, mormăi Corbell, au încercat să fie deştepte. S-au crezut destul de bune să-mpuşte doi iepuri dintr-o lovitură. S-au folosit de Uranus ca să tragă Pământul pe

lângă Jupiter, au încetinit pentru ca Pământul să ocupe o orbită jupiteriană stabilă, apoi l-au trimis pe Uranus în mijlocul sistemului de sateliţi jupiterieni. Intenţionau să-l oprească pe Ganimede. Evident, manevra a modificat orbitele sateliţilor.

– Unde au greşit?

– Nu sunt sigur. Fetele intenţionau o traiectorie care să atingă atmosfera lui Jupiter, însă Ganimede a lovit-o în plin. Şi ce dacă?

Skatholtz tăcu.

Era greu de înţeles. Până atunci, în capul lui nu existaseră noţiunile de motoare cu fuziune prin impulsuri, atmosferă uranusiană şi război stelar. Izbutea să priceapă spectacolul de istorie, însă când încerca să *gândească* pe baza noilor date, totul se încâlcea. Oricum, dă-l dracului pe Skatholtz! De ce să-i spună ceva? Problema continua totuşi să-l fascineze pe Corbell. ARN-ul era vinovat de fascinaţia aceea… şi bărbatul o ştia… dar nu se putea opri.

– Să vedem! Jupiter radiază mai multă căldură decât primeşte de la Soare. Este vorba de o căldură remanentă, datând de acum patru miliarde de ani - ani de-ai mei - când planeta s-a format din norul de praf interstelar. Deci ea ar fi putut păstra căldura, eliberând-o treptat pe o durată foarte, foarte lungă. Totuşi energiile degajate ar fi trebuit să fie identice, *indiferent* de unghiul sub care o lovea Ganimede…

– Impactul respectiv nu putea determina fuziunea? Jupiter n-ar fi început să ardă?

– Este prea mic ca să ardă ca o stea. N-are nici suficientă masă, nici presiune interioară corespunzătoare. Totuşi, e adevărat, unda de şoc produsă de Ganimede ar fi avut o presiune a dracului de mare. *Şi* căldură…

– E greu de calculat?

– Ce anume?

– Căldura degajată prin atingerea atmosferei era uşor de calculat, spuse Skatholtz. Fetele cunoşteau masa lui Ganimede şi lungimea traiectoriei. Puteau deduce cu cât s-ar fi încălzit Jupiter pentru ca Pământul să nu intre în era glaciară. Dar căldura provocată de fuziune e mai dificil de estimat. Fetele şi-au făcut socotelile doar pentru prima variantă. În cazul celei de a doua variante, diferenţa ar fi mare?

Corbell încuviinţă din cap.

– Fii atent! Miezul lui Jupiter este format din hidrogen comprimat - *atât* de comprimat încât se comportă ca un metal. Ganimede îl loveşte. Fuziunea începe o dată cu unda de şoc, şi creşte întruna. Explozia de fuziune continuă amplifică permanent unda de şoc. De atunci, căldura se revarsă mereu încoace.

– Eu nu-mi pot imagina totul, Corbell. Ţie îţi este clar?

– Da. Au pierdut un satelit şi acesta le-a distrus. Uranus era deja pornit în spaţiul interplanetar. Fetele nu l-au putut aduce înapoi la timp. Teritoriul lor devenise prea fierbinte şi au încercat să-l cucerească pe al Băieţilor.

Bărbatul îşi dădu seama că spectacolul luase sfârşit. Noile memorii ce-i fuseseră implantate în creier continuau să-l ameţească. Cu toate acestea, se simţea tot ca Jaybee Corbell. Personalitatea lui părea intactă.

– Deci punctul luminos e Uranus, concluzionă Skatholtz. Înseamnă că nişte Fete au supravieţuit. Ce am putea face? Nu avem vehicule spaţiale şi nici nu le putem construi îndeajuns de repede. Corbell, nu putem folosi capsula cu care ai coborât tu?

– N-are combustibil. Brusc, bărbatul izbucni în râs: Şi ce aţi face cu o navă spaţială? V-aţi năpusti în Uranus? Sau aţi încerca să-l dirijaţi?

– Am impresia că ne ascunzi ceva.

– Eu nu cred că mai există Fete. Dacă ar fi supravieţuit, ar fi intervenit cumva, cu mult timp în urmă.

Apariţia lui Uranus era totuşi dramatic de neaşteptată. O asemenea coincidenţă trebuia oricum explicată, iar Corbell se gândise la o explicaţie. Ei bine… să încerce abaterea pe altă pistă.

– Sau să fi supravieţuit în Himalaia? întrebă el. În unele depresiuni foarte înalte există semne de viaţă. S-ar putea să-şi fi dezvoltat o întreagă industrie acolo…

– Numele acela nu-nseamnă nimic pentru noi, rosti Skatholtz, ajutându-l să se scoale. Ne poţi arăta unde-i Himalaia pe harta lumii? Există una jos.

CAPITOLUL OPT

Fugind la întâmplare

I

Scara era o diagonală lungă peste faţada din sticlă a clădirii. În dreptul celor şase paliere trimitea câte un braţ orizontal, în rest cobora până la recepţie.

Skatholtz şi Krayhayft discutară rapid între ei. Arhitectul înţelese câte ceva: Skatholtz povestea cele aflate, iar Krayhayft le compara cu "istoriile" memorate în câteva sute de ani. Gesticulau şi scuipau cuvintele într-un mod tipic latinilor, totuşi chipurile lor rămâneau inexpresive. "Sunt speriaţi", îşi spuse Corbell. "Istoriile" corespundeau mult prea bine.

Încercă să-şi ordoneze gândurile. Primise prea multe date ca să le poată asimila complet.

Într-adevăr, Fetele ar fi putut supravieţui. Peerssa descoperise urme de viaţă în locuri izolate. Dar ele ar fi trebuit să acţioneze până acum! Era de necrezut ca bărbatul să se fi întors tocmai în momentul unei răzbunări amânate timp de un milion de ani.

Trebuia să fugă. Evadarea fusese presantă, iar acum devenise imperioasă. Oare Băieţii ştiau să lunece în josul unei balustrade? Greu de crezut că se antrenaseră şi pentru aşa ceva. Dar nici Corbell nu mai practicase sportul acela…

– Au fost proaste, spunea Krayhayft. Trebuia să fi ales

câţiva sateliţi mai mici, să-i trimită pe rând.

– Voi sunteţi proşti! se răsti Corbell cu o vehemenţă care-l surprinse şi pe el. Ar fi durat prea mult să-l deplaseze de atâtea ori pe Uranus. S-ar fi modificat multe orbite… E vorba de o planetă de zece ori mai mare decât Pământul!

– Atât de mare că Fetele i-au pierdut urma, pufni Krayhayft.

– Mişcările sateliţilor jupiterieni sunt foarte complexe…, începu Skatholtz.

– Idioţi, aroganţi şi lipsiţi de curaj…, îl întrerupse Corbell. Dosul palmei Băiatului, expediat parcă în silă, îl lovi sub falcă, trimiţându-l pe trepte.

– Amintirile acelea te-au făcut să gândeşti ca Fetele, remarcă Krayhayft.

– *Şi cine-i de vină?!*

Skatholtz îl trase pe bărbat în picioare. Cotul îl durea rău, dar bănuia că nu-şi fracturase nimic şi asta era extrem de important acum. Pe de altă parte, fusese mai bine că nu încercase figura cu balustrada. În recepţie se aflau doi Băieţi.

Îi aşteptară pe şefii lor să coboare, apoi unul dintre ei, în vârstă de numai doi-trei ani jupiterieni după aprecierea lui Corbell, începu să vorbească repede, parcă dorind să scape de ceea ce avea de spus:

– Gording e tot liber. Nu s-a folosit de o prilatsilă. Firul pe care l-a utilizat era al meu. Probabil că s-a atins de mine şi mi l-a furat de la centură. Nu mi-am dat seama.

– Unde-i? întrebă Skatholtz.

– A luat-o spre nord şi est, până i-am pierdut urma. Către marginea Parhaldingului.

– S-ar putea să nu ştie de… (un cuvânt neînţeles de Corbell). Căutaţi pe străzi, dar nu intraţi în clădiri. Acolo vă poate întinde capcane cu firul. S-ar putea să încerce să ajungă pe jos la ceilalţi dikţi. Atunci l-am putea opri. Sau

poate c-o să încerce să ia un *tchiple* (alt cuvânt nefamiliar). Căutaţi toate tchiplele în stare de funcţionare şi stricaţi-le. Anunţaţi-i şi pe ceilalţi.

Băiatul mai tânăr ieşi în fugă, fericit că scăpase. Ce era un "tchiple"? O maşină-sferă? Şi de unde ştiau Băieţii dacă Gording folosise o cabină de teleportare?

– Trebuie s-o iei înapoi pe drumul pe care am venit, se adresă Skatholtz celuilalt Băiat. Anunţă-i pe toţi pe care-i întâlneşti că a evadat un dikt. Gording nu trebuie să se întoarcă în oraşul lor.

Răsucindu-se brusc, lătră:

– De ce te holbezi, Corbell? Te fascinăm?

– Foarte mult. Gording nu putea folosi o prilatsilă fără ca voi să vă daţi seama?

– Nu, rânji Băiatul şi arătă spre harta murală. Asta-i o imagine a planetei, da? O imagine veche, de pe vremea când pământurile acestea erau încă sub gheaţă.

– Aşa-i. Mă pot folosi de suliţa ta?

Era pur şi simplu o provocare; voia să vadă ce urma să se întâmple. Însă Skatholtz îi întinse calm suliţa. Ceilalţi Băieţi plecaseră, totuşi Krayhayft şi Skatholtz nu păreau deloc încordaţi. Corbell folosi arma drept indicator pe hartă.

– Asta-i Himalaia… munţii Himalaia. În ei există depresiuni intramontane, la altitudini mari, unde-i mai rece. De pe orbită, am văzut acolo vegetaţie. Mai spre nord, aici în Marea Ohotsk, se înregistrează un consum energetic. S-ar putea să nu fie decât nişte automate de întreţinere, dar…

– S-ar putea să fie Fete. Clima n-ar fi prea caldă pentru ele? Nu, polul e destul de aproape… Totuşi, tu nu pari convins de ipoteza asta.

– Nu, răspunse Corbell. De ce să fi aşteptat atât de mult? Sau, cum ar fi putut construi nave spaţiale?

– Noi nu ştim cum se construiesc navele acestea…

Skatholtz privea prin geamul spart al ferestrei spre locul unde luminiţa necunoscută avea să apară o dată cu căderea întunericului. Dacă Uranus se află pe o traiectorie de coliziune, nu putem face nimic. Dacă îl dirijează Fetele... ce intenţionează? Să lovească Pământul? Să-l răsucească iarăşi ca să-şi ia înapoi teritoriile? Tu le-ai cunoscut pe Fete, Corbell.

– Le-am cunoscut doar pe dikte.

– Este posibil ca pe Pământ să mai trăiască Fete. Le-am putea ameninţa... sau nu? Uranus o să ne lovească înainte să ajungem la ele. Krayhayft...

Cu coada ochiului, Corbell întrezări mişcare pe stradă.

– Poftim suliţa, rosti el întinzând-o.

Skatholtz se întoarse să o ia şi nu putu zări ceea ce vedea Corbell: o maşină-sferă gonind razant cu vârfurile copacilor, cu peste o sută cincizeci de kilometri la oră, coborând şi încetinind.

Probabil că Krayhayft citise ceva în chipul bărbatului, fiindcă se năpusti înainte, răcnind:

– Atenţie!

Surprins, Skatholtz privi peste umăr.

În aceeaşi clipă, Corbell sări pe fereastră.

Băieţii aveau reacţii rapide. Pe când Corbell trecea peste cioburi, coada unei suliţi îl izbi puternic în picioare, dezechilibrându-l. Se ghemui, strângându-şi genunchii la piept şi în loc să se lovească la cap, ateriză pe spate în porumbul înalt. Skatholtz tocmai sărea pe fereastră cu un plonjon graţios. Corbell se rostogoli, se sculă şi o luă la fugă.

Krayhayft îşi azvârli maceta şi aceasta şuieră ameninţător, crestând coapsele bărbatului.

– Opreşte-te, sau te-omor! urlă Krayhayft.

– Nu! răcni Skatholtz de undeva din apropiere. Ştie ceva! Corbell nu se opri.

Maşina stătea chiar în faţa uşii clădirii. Prin lianele

rupte ce continuau s-o acopere pe alocuri, Corbell zări părul şi barba albe ale lui Gording. Acesta se întinse să-i deschidă portiera. Ţinea un baston proptit în canat. De ce?

La dracu! Se azvârli înăuntru şi în aceeaşi clipă se răsuci.

Skatholtz era chiar lângă el… holbându-se îngrozit şi frânând disperat. Corbell îi trânti portiera în faţă.

Bastonul acela… probabil că Gording întinsese firul de-a curmezişul uşii şi-l ţinea îndepărtat cu băţul. I-ar fi putut reteza mâna lui Corbell. Dă-l dracu' şi pe el!

– Calc-o!

– Nu ştiu codurile!

– Oh, fir-ar…

Corbell apăsă de cinci ori pe clepsidră. Fusese prima adresă ce-i venise în minte şi era destul de bună: Sediul Politiei Mondiale din Sarash-Zillish.

Maşina porni.

Corbell întoarse capul - şi privi drept în ochii lui Skatholtz, înainte ca Băiatul, prudent, să-şi desprindă mâinile de pe vehicul. Îşi pierduse suliţa. Ar fi trebuit să fie pe stradă, înapoia sa, dar nu se mai zărea.

Sângele care curgea din coapsele lui Corbell îmbiba tapiţeria buretoasă a maşinii. Nu putea însă face nimic. N-avea nici măcar o cârpă curată, să-şi lege tăieturile care îl usturau.

– Înfăşoară firul în jurul unei pietre, zise Gording. Fă-o acum, până nu te tai.

Corbell îi dădu ascultare. Firul era subţire, ca de păianjen, uşor de pierdut. Fu extrem de prudent. Vehiculul cotea brusc ia stânga şi la dreapta, ocolind tufişuri, arbori, grămezi de ruine.

II

Fugise de Norna într-o maşină perfect silenţioasă. Acum însă auzea un ţiuit slab, aproape subliminal.

– Cât de vechi este acest… tchiple? Era în stare bună? Nu m-am gândit să-ntreb.

– Eu nu mă pricep, dar trebuie să aibă vreun dispozitiv de siguranţă. Băieţii care le-au construit se aşteptau să trăiască veşnic. Unde mergem?

– În Sarash-Zillish, unde Băieţii petrec noaptea cea lungă. Acolo există maşinării pe care poate reuşim să le folosim. Întrebarea este: Există şi Băieţi?

– Nu cred că au venit încă. De fapt, nu ştiu…

– Va trebui să riscăm. Dumnezeule!

Corbell se holba la ceva ce ar fi putut însemna moartea sa datorită neglijenţei. Discul de credit!

– Nu m-am gândit deloc la asta. Eu n-aveam unul, şi n-aş fi putut porni maşina. De unde-l ai?

– Istoriile spun că pe vremea stăpânirii Fetelor se întrebuinţau monezi nominale. M-am gândit că după dezgheţ, trupurile celor morţi aveau să fie îngropate în afara oraşului pentru a fertiliza solul. Am mers acolo, am săpat… şi am avut dreptate. Probabil că după venirea Fetelor au murit mii de Băieţi şi Fete. Am găsit multe oase amestecate laolaltă - unele încă purtau haine în care am dat peste monezi nominale. Le-am încercat în fanta unui tchiple. Una dintre ele îşi păstrase creditul.

Îl privi cercetător pe Corbell:

– Nu ţi-ai amintit că ai nevoie de o monedă nominală?

– Aveam altele pe cap, bolborosi bărbatul simţind că se înroşeşte la faţă.

– Puteam să fiu mai norocos în privinţa aliatului meu…

– Aşa-i. Îţi mulţumesc că te-ai întors după mine.

– Am fost nevoit, întrucât ai făcut altă greşeală. Maşina asta merge singură?

Călătoria devenise mai lină. Ieşiseră din Parhalding şi zburau deasupra unui lan nesfârşit de grâu ce unduia

dedesubt.

– Doar dacă nu cumva lancea lui Skatholtz… da, merge singură.

– Atunci, priveşte-mi părul!

Părul lui Gording nu prezenta absolut nimic aparte. Era mai încâlcit, mai murdar, însă complet alb… la cinci zile după ce fusese muşcat de pisicoadă.

Gording întrerupse tăcerea stânjenitoare.

– Să mă întorc la dikţi? Să le spun că există o nemurire dikta, însă Corbell a pierdut-o? Trebuie s-o găsim, Corbell!

– Nu cred. Pisicozile nu erau… nu cred! *La dracu',* Gording, n-am fost injectat cu *nimic,* exceptând muşcătura aia!

– Poate ai mâncat, ori băut, ori inhalat ceva. Ulterior te-ai fi putut simţi ciudat. Bolnav… Exultant… Dezorientat…

– Bătrâneţea e mai complicată decât atât. Sunt… Tu ştii cum îmbătrânesc oamenii?

Gording se răsturnă confortabil în scaun, privindu-l pe Corbell. Nu părea deloc grăbit.

– Dacă aş ştii totul despre îmbătrânire, atunci aş fi făcut eu nemurirea dikta. Cunosc generalităţi… Substanţele se acumulează în corp precum… cenuşa unui foc care se stinge. O parte din ele pot fi eliminate de trupul însuşi. Le colectează în organe speciale şi le evacuează. Alte substanţe, care se fixează în pereţii arterelor şi în ţesutul cerebral pot fi îndepărtate cu anumite medicamente. Praful şi fumul din plămâni pot fi spălate. Fără serviciile unui spital, am muri cu mult mai repede.

Însă există şi… cenuşă care se strânge în cele mai mici părţi vii ale trupului. Nu o poate epura nici un organ. Bănuiesc că există o substanţă chimică - un medicament - care o poate transforma în materie ce se poate dizolva mai uşor, fără să omoare…

– Fără să omoare *celulele.* Asta-i doar o ipoteză, nu? Ştiu că există nemurirea dikta, însă nu ştiu care este mecanismul ei de acţiune. Ce se întâmplă în corpul unui Băiat?

Gording mişcă braţul într-un gest orizontal de negaţie.

– Asta nu-i direcţia cea bună de gândire. Nemurirea dikta a fost prima. Trebuie să fi fost mai primitivă, mai puţin indirectă… Corbell, destinde-te! Nu se poate întâmpla nimic, câtă vreme tchiple-ul merge. Trebuie să ne odihnim.

– Îmi vine să mă dau cu capul de toţi pereţii! Când mă gândesc cum te-am manipulat ca să mă ataci şi-apoi ţi-am zvârlit o pisicoadă în faţă…

Nu ştia expresia Băieţilor pentru "iartă-mă".

– Curios cum gândeşti. La ce te aşteptai? Ca tânărul şi puternicul Gording, cu părul negru, să se arunce la picioarele tale, să-ţi plângă pe pieptul incredibil de păros şi să-ţi ofere femeile lui…?

Gording chicoti: Da, da, ştiu că aşa gândeşti. Nu, nu-s ale mele. Ele nu aparţin decât lor înseşi, şi nici eu nu aparţin nimănui, aşa cum era pe vremea când Băieţii ne lăsau să ne conducem singuri. Mai ţii minte cum au reacţionat diktele când le-ai vorbit despre obiceiul ca fiecare femeie să aibă un singur bărbat?

– Ah… vag…

– Tare ciudat trebuie să fi trăit voi! Nu ştii că există momente când o femeie nu doreşte un bărbat? El ce face atunci? Împrumută alta, al cărei contract este cu alt bărbat?

Gording era extrem de amuzat, iar destinderea lui părea contagioasă. Corbell se lăsă mai jos în scaunul înclinat şi vorbi:

– O să afli, dacă găsim nemurirea dikta.

– Cred că ai dreptate. Va trebui să ne eliberăm de Băieţi. Să ne creştem băieţii-copii până vor ajunge adulţi

nemuritori. Treptat, raportul femei-bărbaţi va scădea spre valoarea unu. Dar… Surâse: Va dura câteva secole.

Zăriră ploaia năpustindu-se către ei peste lanul de grâu. Răpăi asurzitor pe parbriz şi Corbell fu nevoit să ridice glasul ca să se facă auzit:

– Aţi încercat vreodată să evadaţi?

– Am trimis cercetaşi. Mulţi erau dikţi în al doilea an, sosiţi recent după ce fuseseră respinşi de Băieţi. Desigur, erau prea tineri ca să fie înţelepţi totuşi, bărbierindu-se pe obraji şi între picioare, aduceau cu Băieţii. Unii au revenit, cu memoriile şterse. Cred că şi ceilalţi s-ar fi întors, dacă ar fi putut. În timpul nopţii lungi, au încercat şi femeile să cerceteze terenul. N-a mai revenit nici una.

Zgomotul ploii acoperea ţiuitul motorului.

– Nu v-aţi gândit să porniţi pe ocean? se interesă Corbell.

– Ba da, însă cum puteam ascunde ambarcaţia de ochii Băieţilor? Corbell, tu ai traversat oceanul. Dincolo de el există viaţă, sau e prea cald?

– Există vegetaţie, deşi nu atât de abundentă ca aici, şi destul de diferită. Ştiu că unele lucruri sunt comestibile, fiindcă Mirelly m-a hrănit cu diverse fructe. Este cald, totuşi suportabil. Şi fii atent: am văzut vapoare în care ar putea încăpea toţi cei din Oraşul Dikta. E adevărat, nu ştiu dacă mai pot pluti…

– Unde?

– Pe fostul fund al oceanului, cam la o zi de mers de actuala linie a apei.

Gording căzu pe gânduri.

– Ar fi trei probleme. Mai întâi, să aducem nava la apă. Apoi, riscul de a ne surprinde Băieţii. Şi a treia, şi cea mai importantă: ce le vom spune copiilor noştri când vor deveni adulţi? Că i-am oprit să ajungă nemuritori? Dacă descoperim nemurirea dikta, Corbell, *atunci* putem discuta despre fuga peste ocean.

– Problema asta mă frământă. Toate fragmentele acestui puzzle se potriviseră perfect. Totul indica pisicozile… Auzi, ai fi de acord să te mai laşi muşcat o dată? Poate că însuşirea asta o au doar masculii, sau doar femelele, sau numai pisicozile vărgate… Ceva ce Băieţii n-au dus în Oraşul Dikta.

– Dacă vrei, poţi să mă şi jupoi de viu. Miza este cu totul deosebită. Ai fi murit de mult, dacă uneori n-ai fi formulat şi câte o ipoteză corectă.

Corbell se instală mai comod în scaun. Răpăitul picăturilor de ploaie era un zgomot plăcut, familiar, sigur. Pe neaşteptate, adormi. În visul lui, fugea, fugea întruna.

III

Un şoc violent îl azvârli înainte. Ceva moale îi explodă în faţă şi-l trimise înapoi. O presiune fermă îl ţinea apăsat în vreme ce se rostogolea rapid peste cap. Încercă să se scoale, dar constată că nu putea clinti nici măcar un deget. Încercă să strige, însă nu mai putea respira!

Un coşmar! Fugea pe coridoarele spitalului, n-avea destul aer… cabinele din sala-seif… nu funcţionau! Ieşi de acolo, căutând altele, dădu colţul şi… Norna! Paralizat până la diafragmă, cu pleoapele strânse, cu simţul echilibrului dereglat, încercă iarăşi să urle. Psibiciul!

Totuşi urletul lui răzbătu prin… prin ceea ce avea pe faţă. Horcăi şi, lent, aerul îi intră în plămâni. Avea faţa acoperită de un material poros. Aşa era - spitalul rămăsese de mult în urmă.

Rostogolirea se opri. Bănui că atârna cu capul în jos.

Să vedem, fusese cu Gording… Într-o maşină… Treptat, presiunea de pe chip slăbea. Ridică mâinile, pipăind orbeşte. Materialul ceda precum… un balon. Întinse braţele în lateral, găsi portiera şi apoi clanţa. Se

luptă cu ea până o deschise. Se zvârcoli prin balonul poros, răzbătu cu un umăr înainte şi în cele din urmă ateriză în cap.

Maşina era răsturnată în grâul ud şi pipernicit. Rostogolindu-se după prăbuşire, lăsase în urmă o potecă lată. Gording se găsea de cealaltă parte a ei, examinând coada ruptă a unei suliţe care fusese înfiptă sub capotă.

– Ştiam eu că există dispozitive de siguranţă, comentă el încântat.

Uşurarea îl făcu pe Corbell să se bâlbâie.

– Prea multe "Mari Evadări" au fost în ultima vreme. Am început să le confund. Doamne, ce coşmar! Câteva momente mi s-a părut că fugeam de Mirelly-Lyra.

– Te sperie rău de tot bătrâna.

– E adevărat. Mai rău decât Băieţii. Au fost nişte momente de-a dreptul pe muchie de cuţit. Oraşul era plin de prilatsile, şi niciodată nu puteam şti *unde* se afla ea, sau chiar *eu.* Tot ce puteam face era să găsesc o prilatsilă şi să mă teleportez la întâmplare, iarăşi şi iarăşi... ca să nu mai spun că unele dintre ele nu funcţionau. Iar Mirelly îmi urmărea permanent casca de la costum! Cred c-o mai are încă. Cel puţin... sper c-o mai are.

– De ce e importantă?

– O să-ţi spun pe drum. Corbell tăcu o clipă, apoi continuă: Pentru o clipă, mi s-a...

– Ai vreo idee?

– Da, s-a făcut o conexiune în subconştient, dar am pierdut-o imediat. Nu-i nimic, o să revină.

Privi în lungul potecii deschise prin grâu.

– Sarash-Zillish e într-adevăr acolo. Din păcate, nu ştim cât de departe. (În faţă se întindeau lanuri nesfârşite.) După ce ajungem la pădure, nu mai avem mult.

Cu grijă, Gording scosese lancea ruptă din capotă. Găsi piatra cu firul legat de ea, căută un alt bolovan şi-şi refăcu arma. Baloanele-perne de aer din tchiple se dezumflaseră.

Diktul luă dinăuntru discul de plastic.

Soarele era o farfurie zburătoare ce coborâse printre nori. Porniră prin grâul ud şi Corbell începu să povestească cum pierduseră Fetele satelitul.

Spre dimineaţă, găsiră un pârâu.

Jupiter le luminase calea cu raze portocalii, orizontale, ce făceau ca ţinutul să pară mai vesel decât în realitate. Corbell călcase în albie, fără s-o fi observat. Apa era leneşă şi deloc adâncă. În ea creştea o vegetaţie ce putea fi o formă mutantă de grâu sau orez.

Corbell îngenunche să bea. Îşi frecă coapsele, spălând sângele uscat. Când ridică privirea, văzu că Gording ţinea în mâini un peşte…

– Ai reflexe foarte rapide!

– Din păcate, asta-i toată masa, replică diktul curăţind peştele de solzi.

– Nu putem aprinde un foc?

– Nu, trebuie să evităm să fim zăriţi. Suntem doi. Nici chiar din depărtare, nu putem fi confundaţi cu nişte Băieţi. O să mâncăm carnea crudă.

– Eu nu, mulţumesc.

– Cum vrei…

Punctul luminos ce nu pâlpâia nu-şi sporise intensitatea. Ciudat că putuse veni atât de rapid. Deşi, când *Don Juan* ajunsese în Sistemul Solar, Uranus se apropia de Jupiter pe orbita aleatoare pe care-l lăsaseră Fetele. Îi spuse lucrul acesta lui Gording.

Diktul încuviinţă din cap.

– N-am calculat, dar cred că dacă Uranus a fost lăsat liber după ce Fetele l-au pierdut pe Ganimede, orbita lui şi a lui Jupiter se intersectează frecvent… Şi totuşi, de ce l-ar fi lăsat liber? În mod normal, ar fi trebuit să încerce să-l întoarcă, ca să-şi corecteze eroarea.

– Poate că au auzit că izbucnise războiul. Au pornit cu navele spre casă, pentru a-i bombarda pe Băieţi de pe

orbită. Dar n-au făcut-o…

Gording terminase de supt oasele peştelui.

– E greu de crezut, glăsui el, că Fetele au aşteptat întoarcerea ta ca să se răzbune. E greu de crezut că Uranus, lăsat liber, intersectează orbita Pământului tocmai în acest moment. Bănuiesc că explicaţiile tale sunt corecte, Corbell. Trebuie să mergem în Oraşul Patru şi s-o găsim pe bătrâna diktă care are casca de la costumul tău. Altfel s-ar putea să asistăm la sfârşitul vieţii pe planetă.

– Mă temeam că vei spune asta… Bine! În Sarash-Zillish există un tchiple în stare de funcţionare, cu care am venit din Capul Horn. Din păcate… nu ştiu codul de întoarcere.

– Să încercăm în mod aleator?

– Poate. Aş dori mai întâi să verific sistemul de transport subteran. Într-o clădire de acolo există hărţi. Se sculă în picioare: La dracu'!

***

Zorii se iviră însoţiţi de un răget care le îngheţă sângele. Corbell întoarse fulgerător capul. Pe o moviliţă aflată la vreo douăzeci de metri depărtare, un leu pitic îi privea ameninţător.

Gording îi întinse arhitectului suliţa ruptă şi răcni:

– La atac!

Se năpusti asupra animalului de mărimea unui dog danez.

Corbell îl urmă. Leul păru surprins… apoi se decise. Se repezi către dikt, dar acesta îl evită fulgerător. Fiara se întoarse cu flancul spre Corbell. Fără să ezite, bărbatul îl izbi cu suliţa înapoia coastelor, în acelaşi timp apăsând cu toată puterea. Leul răgi, se răsuci şi lovi cu laba, însă dădu greş, deoarece nu mai avea o labă posterioară. Diktul îşi repetă lovitura şi leul rămase fără ambele labe

dinapoi.

– Acum, fugi! răcni Gording.

Porniră în goană spre Sarash-Zillish. În văzduhul limpede, puteau întrezări dunga azurie unde începeau copacii.

– Leul mascul..., gâfâi Gording, împinge prada... spre femelă. Corbell privi înapoi şi văzu o formă gălbuie înaintând în salturi prin grâul înalt. Se uită la bătrân şi rosti:

– N-o să... rezişti... Trebuie... să luptăm. Se opriră, suflând din greu.

Precauţia femelei le oferi răgaz să-şi tragă răsuflarea. Ieşind dintre tulpini, leoaica îi zări pe cei doi, nemişcaţi, la aproape trei metri unul de celălalt. Răgi. Bărbaţii nu se clintiră. Leoaica nu înaintă, ci răgi iarăşi. Corbell aştepta încordat, încrezător, chiar vesel.

Femela rămase locului, apoi plecă. Mai întoarse capul de două ori, privindu-i, după aceea dispăru.

Corbell pomi la drum, având întipărit pe chip un surâs prostesc, pe care nu-l putea stăpâni. De câte ori se străduia să-şi relaxeze trăsăturile feţei, zâmbetul îi revenea. Orice bărbat normal s-ar fi lăudat fără pic de ruşine cu isprava lor, în vreme ce Gording părea că consideră incidentul pur şi simplu închis. Nici măcar nu se arătase uşurat înaintea competenţei lui Corbell... ceea ce, într-un fel, constituia o măgulire. În cele din urmă, Corbell rosti:

– Nişte lei adevăraţi ne-ar fi făcut bucăţi. De ce există atâtea miniaturi ale animalelor mari?

– Există cu adevărat?

– Da: lei, elefanţi, bivoli... Probabil că înainte ca solul să devină fertil, foametea de aici a durat vreo zece mii de ani jupiterieni. Animalele mari au flămânzit mai repede. Sau poate că au murit datorită unui colaps termic: suprafaţa pielii fiind insuficientă faţă de volumul mare al

trupurilor.

– Te cred. Mă uit la tine şi văd alt tip de dikt. Noi am avut timp să ne adaptăm la lumina roşiatică a soarelui, la zilele şi nopţile lungi. Animalele, plantele şi dikţii... iar Băieţii s-au adaptat prin dikţi. Dacă acum Uranus ne va lărgi orbita, totul va fi pierdut.

– Ştiu.

– Eşti pregătit s-o înfrunţi pe Mirelly-Lyra?

– Da.

Corbell se înfioră, deşi dimineaţa nu era chiar răcoroasă. Treptat, clima avea să se răcească. Încercă să-şi închipuie o noapte lungă de şase ani... şi o zări pe Mirelly urmărindu-i prin beznă.

– Ar fi bine, continuă el, dacă am putea descoperi nemurirea diktă înainte s-o întâlnim. Ar fi în stare să facă aproape orice pentru ea.

– Dacă o vom găsi vreodată, eu o s-o testez primul.

– Ar trebui să ajungă pentru toţi, râse Corbell. Altfel ar fi fost... păzită.

– De ce ai ezitat?

– Păzită... Încăperea-seif a spitalului din Sarash-Zillish nu era păzită. Să fi fost Băieţii atât de siguri că nici un dikt nu putea ajunge la ea? Interiorul părea identic cu al celeilalte, dar n-avea sisteme de pază, uşa de tezaur, prilatsila cu unic sens şi nici cabinele de sticlă securizată din plafon.

– Şi ce dacă? Ce se întâmpla dacă un dikt, sau doi, sau trei găseau nemurirea? Cripta din Oraşul Patru era păzită împotriva lor de alţi dikţi, care deţineau secretul, sau cel puţin aşa presupuneai.

– Am greşit. Oraşul Patru era vechi, dar nu ca Parhalding. Mai degrabă de vechimea Sarash-Zillishului. Cred că Băieţii au construit Oraşul Patru.

Se apropiaseră acum de pădure. Arborii erau fructiferi, iar Corbell se simţea flămând. Cu toate acestea, îi ignora.

Pusese mâna pe capătul unui *fir…*

"Cenuşa unui foc care se stinge. Mare parte e eliminată prin fecale şi urină… dar nu totul; acidul uric se poate acumula în încheieturi, producând gută. Colesterolul blochează venele şi arterele. Şi chiar dacă toate astea sunt evacuate… mai rămân moleculele inerte, care se acumulează în celule înseşi.

"Imaginează-ţi miracolul ce le-ar putea curăţa pe ele, şi spune-mi cum arată."

– Nu era nimic de păzit!

– Nu înţe…

– În Sarash-Zillish nu exista nimic care să trebuiască păzit. Am înţeles pe dos. *Hei!* M-am prins! *Nemurirea dikta!*

Gording se retrase un pas.

– Ai mai avut o idee… De data asta, ce animal fioros trebuie să mă muşte?

– Nu trebuie să-ţi spun. M-am făcut de râs o dată. Nu şi acum… Haide!

Copacii erau aproape şi Corbell se simţea lihnit.

IV

Corbell mergea singur pe străzile Sarash-Zillishului. Faţa, pielea capului şi pieptul îl usturau. Încerca să ignore sfredelul din stomac. Cum umblau singuraticii? Din apropiere nu văzuse decât unul, care se bucura de întâlnirea cu ei; păşise vioi şi încrezător, ca Băieţii. Încercă şi el să meargă vioi şi încrezător. Ferestrele din oraş erau întunecate, iar străzile pustii şi tăcute. Cu toate usturimile şi restul… această întreagă şaradă se putea dovedi zadarnică.

Se îndopaseră cu fructe în pădurea ce înconjura Sarash-Zillishul. Apoi, cu vârful suliţei, Corbell îşi

bărbierise obrajii, pieptul, precum şi ţeasta pe care lăsase numai un smoc de vreo zece centimetri. Diktul îşi retezase părul lung şi alb, şi se bărbierise şi el, deşi oarecum zadarnic. Existau Băieţi albinoşi, cu părul alb, totuşi nu se mişcau de parcă aveau încheieturile înţepenite.

Dintr-un soi de magazin, ieşi un grup de Băieţi râzând şi glumind. Corbell dădu colţul ca să-i evite, aşa cum poate-ar fi procedat un adevărat lup singuratic. Din depărtare, se putea să fie confundat cu unul. Din apropiere n-avea nici o şansă. La dracu' cu nemurirea dikta - nu mai avea doisprezece ani! Regretă că Gording nu-l însoţea, dar *aşa ceva* cu siguranţă i-ar fi dat de gol. Băieţii nu umblau câte doi.

Tufişurile ce acopereau strada se îndesiră. Bărbatul continuă mai departe. Acum, încâlceala lianelor se ridica aproape vertical, acoperind un zid. Corbell porni de-a lungul acestuia.

Constată că zidul se curba lin. Probabil că forma un cerc, sau o elipsă. Trecu pe lângă o spărtură, în apropierea căreia lăstărişul se înălţase, ca şi cum parcul s-ar fi revărsat pe acolo. Corbell nu se opri, ci continuă mai departe. Se auzeau zgomote specifice locului: ramuri foşnind în bătaia vântului, ciripituri de păsări, apoi un cârâit brusc şi puternic, urmat de (bărbatul tresări) o explozie de râsete. Băieţi! Dincolo de zid se aflau Băieţi, iar el ajunsese în dreptul intrării parcului.

Înăuntrul acestuia, un vehicul asemănător unui ornament din pomul de Crăciun, dar cu diametrul de patru metri, plutea deasupra mărăcinilor înalţi până la genunchi.

Corbell căzu pe gânduri. Apoi, fără să scape din ochi maşina, începu să caute un băţ drept. Cele mai multe tufişuri aveau ramurile strâmbe, totuşi până la urmă găsi o tulpină corespunzătoare, chiar dacă puţin cam scurtă. Lovi la baza ei cu vârful suliţei, până ce reuşi s-o reteze. Se aşeză jos, cu picioarele încrucişate…

De ce întârzia Gording?

Diktul veni după el, urmărindu-l de la distanţă. Dacă îi zărea cineva, nu erau decât doi lupi singuratici care, întâmplător, se deplasau în aceeaşi direcţie; o destinaţie de altfel rezonabilă parcul.

Corbell desprinse vârful lăncii de coada ruptă şi porni să cioplească tulpina. De abia ridică privirea când Băieţii apărură prin fosta poartă a parcului. Erau doi… cinci… zece Băieţi, purtând un curcan uriaş, atârnat de pari. Unde-l duceau? într-o bucătărie dintr-o clădire apropiată? Mai mult decât decadent… Auzi un strigăt, urmat de o pauză şi, bănuind că îi fusese adresat lui, înălţă ochii, privi o clipă un Băiat rânjitor, după care îşi reluă ocupaţia. Nu vedeau că era singur? Un lup singuratic deschidea el discuţia, atunci când avea chef… cel puţin aşa *spera* Corbell.

Coada cea nouă căpăta treptat forma dorită. O încercă în vârful suliţei. Era încă prea groasă. Trebuia s-o mai cioplească, să-i facă o crestătură şi s-o introducă forţat. Rumoarea Băieţilor se diminuă, traversând strada, însă două voci mai potolite, mirate; răsunară foarte aproape de el. Privi pe sub sprâncene.

În timp ce vorbeau se apropiau, examinându-i cu atenţie. Maşina era… *Gording era ghemuit îndărătul maşinii!*

Cum ajunsese acolo? Corbell nu auzise nici un zgomot. Probabil că observase vehiculul, escaladase zidul, traversase parcul, ocolind, şi sărise iarăşi peste zid. Acum stătea ghemuit, nemişcat, dar cu o expresia plină de vinovăţie - dacă l-ar fi zărit cineva.

Băiatul mai înalt, cu părul aidoma unei gogoaşe negre, se adresă lui Corbell:

– Scuze oficiale pentru deranj. Putem să vedem ce faci?

Corbell îşi desfăcu picioarele şi se sculă lent, apoi ţâşni

spre maşină.

Portiera era deschisă, aşa cum o lăsase el. Acela avea să fie amănuntul graţie căruia Băieţii nu izbutiră să-l prindă. Gording i-o luase înainte, intrând pe cealaltă uşă. Corbell trânti portiera şi se agăţă de clanţă, trăgând de ea cu toată greutatea, în vreme ce diktul apăsa pe taste.

Băiatul cu păr negru fugi pe lângă vehicul, forţând portiera un timp incredibil de lung. În cele din urmă, îi dădu drumul.

– Ai zis patru de acelaşi fel, vorbi Gording. Am apăsat pe asta, arătă el tasta cu virgule încrucişate.

– Habar n-am unde o să ne ducă. Ia să vedem dacă putem schimba destinaţia. (Apăsă de patru ori pe "pi") Nu ştiu nici măcar dacă aici există o staţie suburbană. N-am văzut cubul cel mare în toate celelalte oraşe, exista un cub gigantic.

– Odihneşte-te. Chiar dacă nu găsim reţeaua de transport subteran, avem un tchiple. O să comandăm destinaţii aleatorii.

– Am pierdut suliţa.

– Nu-i nimic, am eu firul.

– Nu asta voiam să spun. Credeam că o reparam *corect.* Dar după felul cum s-au comportat Băieţii ăia, probabil că am greşit pe undeva. Nu-i nimic!

***

În goana lor prin oraş, văzură doar un singur alt Băiat. Pe ruina unui zgârie-nori din zona centrală, un lup singuratic slab şi zdrenţuit escalada etajul doi. Când tchiple-ul trecu pe lângă el, ochii săi afundaţi în orbite îi fixară pe ai lui Corbell, urmărindu-i până ce vehiculul coti după un colţ.

Acum, cu un an "vechi" înainte de bezna cea mare, era posibil ca singuraticul şi cele două grupuri de lângă parc

să reprezinte întreaga populaţie a Sarash-Zillishului. Era o idee extrem de liniştitoare... dar imbecilă. Cu siguranţă că oraşul făcea parte din reţeaua de cabine de teleportare situate la distanţe mici. Era prea important ca să nu fie aşa.

– Probabil că unii membri ai tribului lui Krayhayft au ajuns aici înaintea noastră, observă Corbell.

– Dar nu ştiu încotro ne îndreptăm, aşa-i?

– Ei nu ştiu *de ce* dorim să ajungem la Capul Horn. N-aş vrea să-i subestimăm.

Maşina încetini şi coborî, strivind bălăriile, apoi se opri. Cei doi ieşiră.

– Unde suntem? întrebă Gording.

Pe panta din dreapta lor, vegetaţia rară de pe stradă se transforma treptat într-o junglă. Corbell se cocoţă pe acoperişul bombat al vehiculului. Petecul de arbori citrici era regulat, cu o formă dreptunghiulară ce nu putea fi naturală. Unii copaci păreau extrem de bătrâni.

– Nu ştiu.

– Totuşi, de ce ne-a adus tocmai aici? Unde-i staţia subterană?

– Ar trebui să se înalţe deasupra noastră. Ţi-am spus, în celelalte oraşe, clădirea staţiei era un cub imens.

Diktul sui şi el pe tchiple. Priviră împreună dreptunghiul junglei.

– De ce era necesară o clădire atât de înaltă, întrebă el, din moment ce staţia se găsea sub pământ?

– N-am investigat etajele. Poate că acolo se găseau birouri de unde se conducea totul.

Sau birouri de închiriat. Concepţia respectivă nu avea însă un echivalent în graiul Băieţilor.

– Poate că au construit staţia subterană, dar fără clădirea de deasupra.

Petecul de junglă părea de aceleaşi dimensiuni cu cuburile din Oraşele Unu şi Patru.

– S-ar putea, încuviinţă Corbell. În loc de clădire, au făcut un parc deasupra staţiei. După aceea, calota glaciară s-a topit şi peste tot s-a depus un strat gros de praf care s-a fixat.

"Totuşi, unde-i intrarea? Să existe un ascensor în centru? Nu, acolo copacii sunt cei mai deşi."

Pe panta ce suia dinspre stradă, cam la jumătatea distanţei, exista o scobitură, unde se adunase apă, formând un iaz micuţ, murdar şi plin de buruieni acvatice. Corbell bolborosi ceva în barbă.

– Nu cunosc cuvintele astea, zise diktul. Corbell arătă cu braţul.

– Sub buruienile, apa şi mâlul de acolo, o să găsim treptele ce coboară până la uşi. După ce o să săpăm... După ce o să găsim lopeţi şi-o să scoatem mizeria de-acolo... *După aceea,* vom afla dacă mai funcţionează ceva.

– Nu.

– Nu?

– N-o să ne lase, răspunse Gording ridicând mâna.

Singuraticul cu chip ascuţit traversa strada, îndreptându-se către ei. Ţinea în mână o sabie lată, ciudat curbată. Mult înapoia lui, alţi Băieţi ieşeau dintr-o clădire.

– Crezi că-l putem doborî cu firul?

– Nu, zise diktul. E pregătit. Ştie că suntem periculoşi. O să prindă firul cu sabia.

– Atunci, hai în maşină! Coborâră şi intrară în tchiple.

– Cum de-au ajuns atât de repede aici? întrebă disperat Corbell.

– În nici un caz cu maşini. În oraş nu sunt prilatsile?

– Ah, sigur că da, aşa au făcut!

– Şi noi nu putem folosi cabinele?

– Ba da! Ba da! Nu mai trebuie să săpăm! Presupunând că blestemăţiile mai funcţionează... Subteranele n-au mai fost reparate.

Singuraticul ajunsese acum foarte aproape. Corbell bătu o adresă pe care o ţinea minte: două virgule încrucişate, un "S" inversat, o clepsidră culcată, un "pi". Maşina porni lin sub privirile a unsprezece Băieţi.

– Cumva ne-au dat de urmă, comentă Corbell, şi o vor face iarăşi. Avem ceva timp la dispoziţie, dar nu prea mult.

***

Din exterior era o clădire identică celei în care Mirelly îi restituise lui Corbell costumul. Aici însă lifturile funcţionau. Bazându-se pe aceeaşi configuraţie interioară, Corbell sui la nivelul al treilea.

Avusese dreptate. De o parte şi cealaltă a coridorului se înşiruiau uşi încuiate.

– Moneda nominală nu le deschide, îl anunţă Gording. Loviră cu picioarele, fără succes, într-o uşă.

– Nu există şi prilatsile care să nu fie în camere încuiate? întrebă diktul.

– Ba da. Pe acoperiş. Probabil că Băieţii sunt deja acolo.

– Mai ai vârful suliţei?

Corbell i-l întinse. Apoi se gândi că lifturile puteau avea indicatoare. Intră în cel cu care urcaseră şi apăsă pe toate butoanele. Dacă se oprea la fiecare etaj, Băieţii trebuiau să le investigheze pe rând. El urcă la nivelul imediat superior. Când coborî înapoi, auzi undeva deasupra tropăituri.

Gording desfăcuse firul de pe cele două pietre. Legase un capăt de vârful suliţei, iar celălalt de legătura din jurul coapselor sale. Acum, tăia carpeta-puf în locul unde aceasta trecea pe sub uşa unui birou.

– Păzeşte scara! i se adresă lui Corbell.

– Cu ce?

Diktul nu-i răspunse; nici măcar nu ridică privirea.

Corbell se instală cu mâinile goale în faţa uşii de la casa scărilor. Primul Băiat care intra avea să-l ucidă. O ştia. Poate că Gording putea să scape.

Ce făcea Gording?

Tocmai împingea vârful suliţei sub uşă.

Trase în sus de şorţul său. Se încordă. Îl putea auzi icnind.

Apoi, trase în lateral, spre canat.

Lovi apoi cu piciorul în uşă. Aceasta se clătină. Următoarea lovitură o prăbuşi în cameră. Vârful suliţei era mai dur decât uşa; firul tăiase metalul în jurul zăvorului.

Prin fereastra biroului, Corbell zări doi Băieţi meşterind sub capota maşinii. Îl trase pe Gording după el, înghesuindu-se în cabină. Când închise uşa, se făcu beznă. Întredeschise uşa, zări "pi"-ul şi ţinu degetul pe el. Închise uşa şi apăsă de patru ori.

Nu se întâmplă nimic evident.

Deschise uşa şi ieşi într-un întuneric absolut.

– Trebuie să sperăm că-i sistemul subteran, şopti Corbell. Rămâi aici. O să caut scara şi te chem.

– Bine, încuviinţă diktul.

Corbell pomi, atingând uşor peretele cu o mână. Se împiedică de o canapea acoperită cu o carpetă-puf şi, pentru a-şi păstra echilibrul, se prinse cu mâna de ea Materialul i se rupse în mână. Era putred.

Înapoia lui se auzi un zgomot.

– Ce-a fost asta? întrebă el. Gording nu răspunse.

Corbell merse mai departe. În beznă i se părea că o simte pe Mirelly-Lyra. Dintr-o clipă în alta, se aştepta să dea peste trepte, totuşi peretele continua uniform. Ocoli o altă canapea. Nu se mai auzea absolut nici un zgomot. Covorul îi înăbuşea paşii şi absorbea sunetul răsuflării sale. Treptele!

– Aici, vorbi el cu glas normal.

– Perfect, rosti Gording de la o jumătate de metru şi Corbell tresări ca electrocutat. Te-a urmărit un Băiat şi l-am ucis cu firul. După miros, cred că a fost singuraticul.

– S-ar putea să nu mai funcţioneze nimic. Dacă scara… ah! Treptele se mişcară sub tălpi. Dezorientat şi dezechilibrat, se aşeză, lăsându-se coborât în beznă.

– Ce facem mai departe? întrebă diktul când scara se opri.

– Ia-te după mine. Ştiu unde-s vagoanele - tocmai în spate. Întinse braţele în faţă şi porni. Cum avea să găsească vagonul corect?

Ocoli mai multe canapele.

Atinse cu mâinile un perete. "Am deviat". Nu-l putea auzi pe Gording… de fapt, nu putea auzi absolut nimic. Oare era urmărit prin beznă de Băieţi, tot aşa cum îl urmărise diktul? Gording fusese deja ucis? Corbell înainta prea grăbit şi se lovea de obiecte. Doar Băieţii foarte bătrâni ar fi cunoscut interiorul acestui loc, însă nu era necesar. Îl puteau urmări, călăuzindu-se după răsuflarea lui.

Găsi uşile.

– Gording!

Pentru o clipă, în depărtare fulgeră o lumină. De unde provenise?

– Imediat, răspunse diktul.

Corbell aşteptă în beznă şi tăcere. Pe neaşteptate, glasul lui Gording răsună lângă el:

– Ia! Corbell simţi ceva greu punându-i-se în palmă. L-am percheziţionat pe singuratic. Tu ia-i sabia. Eu am luat aprinzătorul. Unde-i imaginea planetei?

– Pe-aici, răspunse Corbell dirijându-i mâna, pe peretele ăsta. Raza lanternei lumină două proiecţii polare pe care continuau să figureze calotele de gheaţă. Nu existau nici luminiţe, nici numere care să marcheze traseele.

– Care-i uşa noastră? întrebă diktul.

– Nu ştiu.

– Băieţii ne-au luat tchiple-ul. Nu ne putem preda, fiindcă l-am ucis pe singuratic. Poate că ei pot opri şi prilatsilele. Fă *ceva,* Corbell!

– Bine. Dă-mi moneda!

O luă şi o introduse în fanta pentru bilete. Nu se întâmplă nimic.

Încercă la următoarea uşă. Începuse să intre în panică. Totuşi, scara funcţiona…

A treia uşă îi lăsă să treacă. Poarta transparentă spre vagon îi dădu drumul lui Gording, apoi se închise după el şi nu se mai deschise decât atunci când Corbell scoase discul din fantă şi-l introduse din nou. Se aşezară faţă-n faţă.

– Acum stăm o vreme aici.

– Perfect.

– Nu ştiu cum poţi fi atât de calm.

– Eu risc mai puţin decât tine. Încă o jumătate de *an jupiterian* (împrumutase exprimarea lui Corbell) şi o să mor. De cealaltă parte a balanţei atârnă nemurirea dikta şi eliberarea de stăpânirea Băieţilor. Doar dacă… Corbell, chiar putem găsi nemurirea dikta acolo unde mergem? Sau va fi nevoie să facem raiduri permanente în Antarctida?

– Ştiu că se află în Oraşul Patru. Poate că e şi în alte locuri.

– Merită riscul. Putem dormi? Corbell râse strâmb.

– Baftă!

V

Diktul se trezi când uşa se ridică. Vagonul lunecă în tunelul vidat, coborî brusc, se îndreptă, coti la dreapta,

după aceea la stânga. Deocamdată totul mergea bine.

Privindu-l pe Corbell, Gording se destinse.

– Nu voiam să întreb… Unde mergem?

– Nu contează. Oriunde există o… imagine a planetei cu traseele luminoase. Ea ne va spune cum să ajungem în Oraşul Patru.

– O decizie înţeleaptă, aprobă bătrânul şi se culcă la loc.

Poate că se prefăcea.

Răsufla totuşi lin şi regulat.

Corbell se întinse. Îşi fixă gleznele sub braţul unei banchete. Nu se auzea decât respiraţia diktului.

Aţipi. În somn, tresări şi se foi: *fugea, fugea…* Când vagonetul începu să urce, se trezi pentru câteva clipe, apoi adormi iarăşi. Simţi însă când începură să frâneze şi, deşi ameţit de somn, îşi aminti prima călătorie. Îşi puse palmele peste urechi şi, întorcându-se, îl văzu pe Gording imitându-l.

Vagonul se opri.

Uşile se deschiseră în mod automat. Aerul bufni peste ei, fierbinte şi umed, precum o melasă clocotită.

– Haide! strigă Corbell şi ieşiră.

Sala cea mare era o ruină. Şase-şapte etaje ale uriaşului cub se prăbuşiseră înăuntru, lăsând să se vadă o secţiune transversală a clădirii. Lui Corbell nu-i păsa. Căuta să nu respire adânc. Aerul fierbinte era încărcat cu un miros şi un gust pe jumătate de chimicale, pe jumătate de mucegai. Sudoarea îi ţâşnea din toţi porii.

Harta murală era brăzdată de fisuri, şi întunecată.

Încercă discul în trei uşi până să găsească una care să funcţioneze. Gording îl trase de braţ şi-i vorbi cu glasul unui om ce-şi ţine răsuflarea:

– Stai! Ăsta unde duce?

– *Haide!*

Intrară în vagon, dar situaţia nu se îmbunătăţi cu

nimic. Poţi să mori încuiat într-o baie de aburi, se gândi Corbell. Se întinse pe un rând de scaune.

– Mirelly-Lyra a modificat sistemul de transport subteran astfel încât să aducă pe oricine din zonele fierbinţi ale planetei direct la ea. Să sperăm că n-a ignorat locul ăsta. Stai nemişcat şi nu încerca nici un fel de mişcări. Răsuflă superficial.

Rămase pe spate, aşteptând. Transpiraţia îl gâdila, curgându-i în jurul coastelor, dar nu se şterse.

Ceva începu să ticăie. O rafală de aer suflă peste ei - prea caldă, apoi răcoroasă. Corbell suspină.

– Probabil că bioxidul de carbon din respiraţia noastră a declanşat ceva, vorbi el pentru sine.

Aerul devenea tot mai rece. După un timp, Gording rosti:

– Am uitat aprinzătorul.

– La dracu'!

Tăcură apoi, până când uşa glisă, închizându-se.

Urmară obişnuitele zgâlţâituri, după care drumul deveni lin. Corbell încercă să doarmă, însă ceva îl oprea. Nu înţelegea despre ce poate fi vorba, până ce Gording se plânse:

– Mă dor urechile. *Asta* era!

– Vagonul nu-i etanş, îl lămuri Corbell. Ăsta era unul dintre riscurile călătoriei. Să sperăm că avem suficient aer ca să ajungem la destinaţie.

– E foarte neplăcut. Nu pot face nimic? într-adevăr, diktul nu zburase niciodată cu avionul!

– Mişcă maxilarele ca şi cum ai muşca apăsat, îl sfătui. Îi demonstra cum să facă şi-şi simţi urechile pocnind.

***

Vagonul încetini. 0 făcuse mai repede decât se aşteptase Corbell, dar amândoi gâfâiau, iar Gording era

îngrijorat. Corbell încerca o satisfacţie vinovată; erau necesare o *mulţime* de primejdii necunoscute ca să-l tulbure pe dikt.

Îşi astupă urechile cu palmele şi căscă larg gura, apoi îl aşteptă pe Gording să-l imite. Îşi simţea pielea lipicioasă. Era teribil de încordat.

Uşile se deschiseră. Rafala de aer dinafară era doar călduţă. Dincolo de uşă, Corbell zări nişte luminiţe îndepărtate, acolo unde carpeta-puf se înălţa peste conturul canapelelor. Se întinse după iataganul lupului singuratic.

Înspre poartă se întrevăzu o mişcare. "Mirelly-Lyra? E prea repede!" Trase de uşa vagonului, închizând-o, în clipa când *ceva* se năpusti prin poartă. Avea ceea ce-şi dorea bătrâna - puteau negocia.

Era Krayhayft! Băiatul cu păr sur se opri brusc şi-i privi prin geam.

Înălţă aprinzătorul!

Gording sări înapoi spre adăpostul jalnic al toaletei. Corbell îi simţi mişcarea, dar el însuşi încremenise. Krayhayft trase în semn de avertisment. O lumină fulgeră înapoia lui Corbell şi dinspre bancheta care luase foc se răspândi un miros înţepător, chimic.

– Ieşiţi, răcni Băiatul, sau vă pârlesc şi pe voi! Arhitectul nu dăduse drumul clanţei. Totuşi...

– N-o pot face. Vei reteza Pomul Vieţii.

Pentru o clipă Krayhayft rămase nedumerit, apoi replică:

– Noi nu-l vrem. Dorim doar să ştim unde se află. Corbell, gândeşte-te: Dacă un dezastru ucide majoritatea dikţilor, iar singurii supravieţuitori sunt câţiva bătrâni? I-am putea menţine tineri, ca să se împerecheze.

– Şi până atunci să nu ştie despre ce-i vorba!

Carpeta de lângă piciorul lui drept izbucni în flăcări, iar Krayhayft vorbi:

– Ne trebuie şi casca de la costumul tău. Apropo de dezastre... Băiatul amuţi şi chipul i se transformă.

Corbell nu zărise niciodată expresia aceea la vreun Băiat. Îl înspăimântă. Vinovăţie, remuşcare şi frică. Krayhayft gemu, sunetul auzindu-se slab prin geam. Ochii i se mişcară de la stânga la dreapta, căutând... o scăpare? O găsi. Mai inteligent decât oamenii, o descoperi imediat şi se folosi de ea. Lipi ţeava aprinzătorului de tâmplă şi trase. Flacăra îi străbătu capul. Băiatul se prăbuşi, zvâcni spasmodic din picioare şi rămase nemişcat.

Arhitectul privi repede peste umăr. Diktul rămânea în continuare ascuns, ghemuit înapoia uşii toaletei.

Apoi Mirelly-Lyra Zeelashisthar păşi prin poartă. Un veşmânt lipsit de forme precise, alb cu câteva irizaţii de culoare, şi un chip zbârcit. Ochii strălucitori îl fixară, după care ridică psibiciul.

– Mirelly! răcni bărbatul. Eu sunt!

Şocul o zgudui vizibil. Corbell sperase că avea să leşine. Bătrâna se controlă însă cu rapiditate şi gesticulă autoritar cu bastonul. *Afară!*

Corbell întinse mâna după iatagan, şi Mirelly îl fulgeră cu doar o fracţiune din ceea ce-l ucisese pe Krayhayft. Gemând, bărbatul ieşi din vagon.

Ea rosti nişte cuvinte lipsite de înţeles, după care un glas de bătrân traduse:

– Ai găsit-o. Unde-i?

– Dă-mi toiagul şi-ţi spun.

Răspunsul ei fu un val de vinovăţie şi agonie mintală. Ignorându-l, Corbell se năpusti cu braţele întinse, căutând s-o înşface de beregată. Mirelly se retrase. Gemând, bărbatul continuă mai departe. Brusc, ea răsuci ceva de pe mânerul psibiciului.

Somnul îl împinse către carpeta-puf. În sinea lui se înfruntau somnul şi o furie purpurie. Căzu în genunchi, totuşi înaintă spre ea doi paşi, trei...

***

Miros de mucegai.

Un material moale sub obraz.

Mirelly-Lyra stătea pe una din canapele.

Corbell îşi trase braţele sub el şi-şi ridică partea superioară a trupului. Se împinse către femeie. Ea încercă să se retragă, totuşi nu făcu nici o mişcare. Era înspăimântată.

– Am prins-o din spate, rosti Gording. Stătea în faţa ei şi ţinea bastonul argintiu. Mirelly vorbi rapid. Un glas bătrân traduse:

– Să nu-ndrăzneşti să mă omori! Am ceva ce doriţi. Corbell se sculă cu greu în picioare.

– Casca de la costum, vorbi el. Dă-mi-o! Dacă nu, te las să trăieşti… aşa cum eşti acum.

– Mai întâi nemurirea, strânse ea din buze.

– Câte poziţii are psibiciul?

– Cinci. Două pot ucide. Altele mă pot ucide pe *mine.* După aceea, vei mai putea găsi casca?

– Probabil, zâmbi Corbell şi după expresia bătrânei îşi dădu seama că aşa era. Şi ce dacă? Să zicem că te fac tânără. Te pot ucide *după aceea,* dacă nu capăt ceea ce vreau. Vorbi graiul Băieţilor: Fii pregătit cu bastonul. Deşi nu cred că acum va mai încerca să evadeze. Mergem să luăm nemurirea dikta.

Gording îl privi neîncrezător.

Corbell n-avea curaj s-o lase pe Mirelly într-o cabină de teleportare. Ţinând-o pe femeie între ei, se înghesuiră într-un tchiple şi porniră prin Oraşul Patru. Pe când vehiculul ocolea în viteză mormanele de cioburi şi sfărâmături de beton, Corbell se întrebă dacă n-ar fi trebuit mai întâi să ia înapoi casca.

Ba da. Totuşi nu putea aştepta atât de mult. Voia să

ştie.

Când coborâră din maşină, Gording comentă:

– Trebuia să mă fi gândit la un spital…

– În spitalul vostru exista o… un loc păzit la etajul trei?

– Nu.

Mirelly ridică privirea spre vitraliile faţadei.

– Dar eu am căutat aici!

– Erai disperată, comentă Corbell plin de sine. Însă nu în sensul cuvenit.

Porni în sus pe scară. Praful se înălţa de sub picioarele sale. La etajul trei, găsi două rânduri de urme, reamintindu-i de fuga lui îngrozită prin coridoare. Se uită înapoi. Bătrâna părea destul de docilă, iar Gording o urma cu psibiciul.

Coti pe coridor… şi se simţi pierdut.

– Mirelly, unde-s cabinele?

– În stânga ta, după primul colţ.

Găsiră şirul de prilatsile şi bărbatul se orientă rapid, determinând colţul unde se ascunsese când îl urmărise Norna. O luă înainte… şi ajunseră în faţa uşii deschise a încăperii-tezaur.

– Îşi păzeau bine nemurirea, comentă Gording.

– Tu n-ai fi făcut la fel?

Corbell îi arătă scheletele şi gaura din perete.

– Totuşi nu perfect, continuă el. Avem noroc că n-au distrus-o după ce s-au folosit de ea. Poate că se gândiseră că se vor întoarce peste cincizeci de ani.

Diktul privi în jur la posturile gărzilor, rafturile goale, consola calculatorului şi cele două cabine de teleportare.

– Unde-i, dacă n-au distrus-o? Nu cred că se ajungea la ea cu prilatsila, decât dacă cea de la destinaţie era la fel de bine păzită.

– Ba da. Dă-mi mai întâi bastonul.

Oare Gording avea să-l refuze? N-o făcu; îi întinse lui Corbell arma, apoi se apropie de cabinele din sticlă,

studiindu-le. Doar una avea o uşă. Păşi înăuntru.

Mirelly-Lyra scrâşni ceva. Cutia traduse:

– Îţi baţi joc de mine?

– Poate că da, chicoti Corbell, agitându-i psibiciul sub nas.

Ea se repezi cu degetele răşchirate. Bărbatul nu se deranjă să declanşeze arma, ci o lovi de câteva ori cu mânerul ei, până ce se retrase.

Gording găsi butonul de pe tijă şi-l apăsă:

– Hei-ia! răcni Corbell.

În cealaltă cabină se învolburau firicele de praf.

– Nu s-a întâmplat nimic, rosti diktul deschizând uşa.

– Nu-i tocmai adevărat, răspunse Corbell apoi se adresă lui Mirelly: Dacă nu vrei, nu te oblig. Poţi avea încredere în mine, sau nu.

"Făleşte-te, făleşte-te", se autoironiză el şi se simţi puţin ruşinat. Dar luptase pentru aşa ceva!

Bătrâna îşi înghiţi cuvintele. Era cu adevărat disperată. Când intră în cabină, Corbell îl zări pe Gording privindu-l întrebător şi-i arătă prilatsila fără uşă.

Brusc, pulberea ce plutea acolo se îndesi.

– Aha! zâmbi diktul.

Noma văzuse şi ea, dar nu înţelesese… şi Corbell ardea de nerăbdare să explice:

– Moleculele inerte din celulele tale! Substanţele chimice, medicamentele, nu pot acţiona asupra lor, dar cabina o face. Teleportează doar moleculele moarte. Doar deşeurile care se acumulează în peste nouăzeci de ani de viaţă. Acum înţelegi?

– Nu mă simt altfel, rosti ea nesigură.

– Ar trebui. Eu m-am simţit. Mi s-a părut că am căpătat un suflu nou. Desigur, nu ştiam. Nu-i nimic evident. La ce te aşteptai? Peste vreo două zile, vei vedea că rădăcinile firelor de păr devin negre.

– Roşii, spuse ea. Roşii ca para focului.

– Unde-i casca?

Mirelly zâmbi. Continua să arate ca o bătrână, dar surâsul ei nu era oare maliţios?

CAPITOLUL NOUĂ

Peerssa, în numele Statului

I

Pisicoada sări de pe masă când intrară în cabinetul lui Mirelly. Chipul ei alb-sur fu examinat bănuitor de la adăpostul unei plafoniere.

Costumul lui Corbell se afla pe un fotoliu. Gording şi Mirelly îl priviră pe fostul arhitect decuplând casca şi aşezându-şi-o pe cap. Dregându-şi glasul, vorbi:

– Aici Corbell în numele lui, chemându-l pe Peerssa, în numele Statului. Răspunde, Peerssa!

Nimic, nimic, nimic…

– Acum ar trebui să fie pe recepţie. La dracu', Peerssa, răspunde!

Gording dădu costumul la o parte şi se aşeză în fotoliu. Bastonul argintiu rămase aţintit asupra femeii. Ea nu-l observă. Maliţioasă şi victorioasă! Îl înfiora pe Corbell.

Bărbatul tresări când pisicoada sări brusc de pe plafonieră în poala lui Mirelly. Ateriză lin, ca un fulg de nea, şi se încolăci acolo, cu urechile ciulite, privindu-l pe Corbell.

Nimic, nimic, n… Vocea se auzi slab, în fadinguri:

– Peerssa, în numele Statului. Peerssa, în numele Statului, îl cheamă pe Jaybee Corbell. Te rog, ţine seama de o întârziere de şaizeci şi şapte de secunde în transmisie. Corbell, am multe să-ţi spun!

– *Da,* ce să-ţi zic! Şi eu am multe de povestit! Ştiu cam toată istoria sistemului solar. Mai întâi, spune-mi: tu ai preluat controlul planetei Uranus? Dacă da, ce intenţionezi să faci cu ea? Se întoarse către Gording: Într-un minut, vom afla.

– De ce durează atât de mult?

– Asta-i viteza luminii. Uranus se găseşte deci la treizeci şi trei virgulă cinci secunde-lumină.

Gording încuviinţă din cap. Nu era nerăbdător. Până şi modul în care ţinea psibiciul părea neglijent… dar era permanent aţintit asupra bătrânei. Perfect, fiindcă ea continua să aibă expresia aceea stranie.

Când Peerssa vorbi, o făcu cu o placiditate enervantă:

– Da, dirijez o planetă despre care cred că-i Uranus. Ai avut dreptate afirmând că acesta e Sistemul Solar. După ce am pierdut legătura cu tine, am plecat să cercetez anomalia cea mai apropiată - noua planetă dintre Jupiter şi Saturn. Am găsit un satelit cu sisteme de control care răspundeau…

– Ştiu totul despre motor! Problema…

Ameţi. Decalajul de un minut avea să-l înnebunească. Peerssa continuă:

– … semnalelor mele radio. Am reuşit mai întâi să testez programele de siguranţă. Altfel aş fi putut distruge ceva. În cele din urmă, în atmosfera superioară a planetei am găsit un obiect ce radia puternic în spectrul infraroşu. Am descoperit un motor extraordinar, o propulsie prin fuziune care în mod evident putea deplasa întreaga planetă. Ah, ştii de motor! Bine! Am pornit deja frânarea. În douăzeci şi două de zile, Uranus va intra pe orbită la vreo trei milioane de kilometri în faţa Pământului. Voi îndepărta şi mai mult Pământul de Jupiter, ca să-l readucem la temperatura normală.

– N-o face! răcni Corbell. Îşi reamintea, uşor tulburat, că niciodată nu fusese sigur de motivele lui Peerssa.

Ascultă: de peste un milion de ani, viaţa terestră s-a adaptat acestei situaţii. Dacă o modifici acum, majoritatea biosferei va dispărea, inclusiv ceea ce este considerat drept omenire în ziua de azi.

Mirelly părea deja mai tânără, chiar dacă numai printr-o întindere a muşchilor feţei şi o netezire a chipului smochinit. Corbell îşi întoarse privirea de la maliţiosul zâmbet de pisică. Scoţându-şi casca, vorbi în graiul Băieţilor:

– Am avut dreptate. N-a fost nici o coincidenţă. Peerssa m-a lăsat aici, apoi a plecat să examineze Uranusul. Va pune totul la loc, aşa cum era când a părăsit Pământul.

– Dar gheaţa? exclamă Gording. Gheaţa va acoperi…

– Încă n-am terminat.

Rosti în cască întrebarea diktului. După un minut, Peerssa răspunse:

– Nu ascult de ordinele tale, Corbell. O ascult numai pe Mirelly-Lyra Zeelashisthar, care a fost cetăţeană a Statului.

Trebuia să se fi gândit la asta, totuşi se simţi luat prin surprindere.

– Trădătorule! răcni el.

Mirelly dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Corbell aşeză casca pe masă. Abia după câteva clipe îşi găsi vocea:

– Nu-i de mirare că jubila! Ce s-a întâmplat? Femeia părea de-a dreptul încântată.

– Am încercat să vorbesc cu calculatorul navei, dar n-am avut noroc. Acum câteva zile, am încercat iarăşi. Poate că m-a ajutat faptul că translatorul foloseşte glasul tău. Peerssa şi cu mine am discutat ore întregi despre Stat, despre Pământ şi despre tine…

Se întrerupse, fiindcă se făcu auzit răspunsul calculatorului:

– Nu mi-am încălcat niciodată loialitatea, Corbell. Tu ai

putea spune acelaşi lucru despre tine?

– Du-te dracu', mormăi bărbatul. Rămâi pe poziţie. Mirelly este de partea noastră acum. Vom încerca s-o convingem să-ţi schimbe dispoziţiile primite. Se adresă lui Gording: A preluat comanda calculatorului navei. Practic, ea dirijează Uranusul. Mă simt istovit.

– Trebuie s-o convingi să nu-l lase să-şi modifice misiunea. E o problemă vitală, Corbell!

– Mi-am dat seama.

Arhitectul închise ochii şi se lăsă pe spate.

Putea sta locului, privind cum aveau să se deruleze evenimentele. Cel puţin pe tot restul supravieţuirii, urma să fie tânăr. Putea privi banchizele acoperind Antarctica, până ce gheaţa ajungea la un kilometru şi jumătate grosime. El şi Mirelly-Lyra ar fi putut asista la fuga spre nord a bivolilor pitici, a urşilor polari spâni, a Băieţilor şi dikţilor până ce degerau în viscole, sau flămânzeau în regiunile unde pârjolul distrusese orice urmă de viaţă, ori mureau datorită lipsei de vitamină D din seminţele Kathope.

Asta reprezenta una din opţiuni. Oare bătrâna voia întregul Pământ numai pentru ea? Sau ar fi preferat şi un companion? Totuşi, pe vremuri fugise de Băieţi şi trăise singură… hm-m. De unde făcea rost de mâncare? Exista ceva ce ea n-ar fi *dorit* să dispară?

Deschise ochii. Gording îl privea tulburat. În mod neaşteptat, femeia făcea la fel.

– Nu mă mai doare nimic, spuse diktul. Eram obişnuit să mă doară fel de fel… Uneori mă sufocam… Încheieturile, tendoanele şi muşchii mă chinuiau permanent. Corbell, asta-i! Ai găsit-o! Suntem iarăşi tineri!

– Da. Bravo.

– Foloseşte-te de recunoştinţa ei. Eu nu-i pot vorbi. Tu trebuie s-o faci! Eşti capabil! Soarta lumii atârnă de tine!

– Asta-i exact ce-mi trebuia.

Închise ochii pentru o clipă… doar pentru o clipă… apoi o întrebă pe Mirelly-Lyra:

– Cum te simţi?

– Bine… Puternică… Poate că nu-i decât subconştientul meu, care vrea să-ţi creadă minciuna.

– Perfect. Fii atentă!

Corbell aşeză casca între ei şi începu să vorbească, pe jumătate pentru Peerssa:

– Planeta este pârjolită şi moartă peste tot, cu excepţia Antarcticei. Au rămas în viaţă doar flora şi fauna tropicală, adaptate la şase ani de lumină permanentă, urmaţi de şase ani de noapte. Dacă Antarctica îngheaţă iarăşi, totul va muri. Populaţia conducătoare este… (folosi cuvântul din graiul Băieţilor). Băieţi de unsprezece ani, care trăiesc veşnic. Există şi o minoritate de adulţi folosiţi pentru împerechere. Bărbaţii arată ca Gording, sau mai tineri. Sunt oameni, cu unele deosebiri minore.

Începu să-i descrie: paloarea pielii, calviţia pronunţată…

Mirelly îl privi pe dikt fără bunăvoinţă. Totuşi *nu putea* să nu vadă că era om. Diferenţa cea mai mare - chelia avansată - părea normală pentru un bătrân.

Totuşi încă n-o impresionase. Continuă:

– Dacă ne aşteptăm la restabilirea unui Stat, acesta va fi format doar din adulţi - dikţi. Băieţii sunt mult prea diferiţi. Ceea ce vreau să spun este că *există* o şansă. În clipa de faţă, femeile sunt de zece ori mai numeroase decât bărbaţii, însă peste o sută de ani, raportul va fi aproape unu la unu.

Să insiste în direcţia asta? Mirelly îl asculta atentă.

– Evident, cu un dezechilibru atât de mare, rolul tău nu va fi foarte important la început. Dar vei fi singura femeie cu păr pe tot capul. Şi singura roşcată…

– Uşurel, Corbell. Nu-i adevărat că Băieţii îi conduc pe adulţi? Eu nu vreau s-ajung sclavă. Şi ce-i cu Fetele?

– Fetele au murit de mult.

– *Aha!*

Probabil că le urâse destul de tare.

– Exact. Acum sunt numai Băieţi şi dikţi. Îi putem convinge pe dikţi să se mute *aici,* pentru că deţinem nemurirea. Vor veni. Eu ştiu de unde pot lua vapoare.

Femeia clătina din cap, încruntându-se. Corbell ştiu că, pe jumătate, fusese convinsă de adevărul spuselor lui. Prin comparaţie cu diktele pleşuve, frumuseţea ei urma să-i subjuge pe conducătorii dikţi! Totuşi…

– Cât timp au stăpânit Băieţii?

– De când i-ai adus tu pe dikţi în Antarctica, sub formă de evadaţi - când dracu' o fi fost asta? Să zicem… un milion de ani.

Tinereţea ce se apropia îi strecură muzică în râs.

– Şi acum dikţii se vor elibera, aşa brusc? Oile se vor transforma în lupi fiindcă le oferim o ispită suficientă?

La naiba, avea dreptate! Schimbă graiul:

– Gording? Dikţii se vor răscula?

– Da.

– N-au făcut-o niciodată până acum.

– Riscurile erau prea mari în comparaţie cu ceea ce se putea câştiga.

"Poate…". Corbell reveni la engleză:

– El zice că da, iar eu îl cred. Stai puţin: lasă-mă să-ţi spun motivul. Mai întâi, ei *nu* au fost selectaţi pentru docilitate. Unica selecţie a avut drept scop producerea unor Băieţi cu calităţi superioare, din zestrea genetică existentă. În al doilea rând… cum să-ţi zic? Ştii cum arată un om umilindu-se?

Femeia rânji. Îl văzuse chiar pe el umilindu-se, ce naiba!

– Perfect! Ei se umilesc, dar e doar un gest, o formalitate. În clipa următoare, îşi reiau ţinuta demnă. Este un ritual folosit şi de Băieţi între ei. Eu cred că dikţii

nu s-au răsculat vreme de un milion de ani, pentru că nu prea aveau ce câştiga. Acum, au!

Mirelly tăcu, încruntată.

– Ce credeai că vei obţine dacă Peerssa va mufa Pământul?

– M-am gândit… Corbell, noi suntem ultimii supravieţuitori ai Statului! M-am gândit că am putea reface rasa umană.

– Adam şi Eva, cu Eva conducătoare. Mirelly, ar fi mai bine să sperăm că ne putem încrucişa cu dikţii fiindcă, ţi-o spun cinstit, mi-e teamă de tine. Nu cred că m-aş putea excita.

– Porniri sexuale reduse?

– Exact. Preferi să-i conduci pe dikţi? Ţi-a mai rămas un singur lucru: să controlezi cerul. Cerul va fi din nou stăpânit de o Fată.

Zări începutul unui surâs *(Corbell uită că eu îi pot manipula pe bărbaţi doar cu frumuseţea!)* şi profită:

– Dar pentru asta, trebuie să-i ordoni lui Peerssa *acum.* A declanşat deja programul de frânare. Deplasarea Pământului va însemna sfârşitul lumii.

– Ar trebui să te fac să aştepţi, îl tachină ea lasciv.

– Peerssa a declanşat deja…

– Dă-mi casca.

– …blestematul ăla de program de frânare. Poftim! Stai puţin. Nu-i dădu casca.

– Corbell? Nu asta doreai?

– Tocmai mi-a venit o idee…Nu strica totul! Soarta lumii…

– „Gura!" Lasă-mă puţin să mă gândesc…

Când îi porunceşti unui djinn, trebuie să fii foarte atent în privinţa exprimării.

– Perfect! Peerssa, o să-ţi descriu ce vreau să se întâmple. După aceea, tu îmi vei spune dacă poţi face modificarea de traiectorie, şi la ce efecte secundare ne

putem aştepta. Apoi, ne putem lăsa în voia lui Mirelly.

Doresc ca regiunea Capului Horn să fie cam cu cincisprezece grade mai rece!

II

De pe terasa clădirii, îl priveau pe Uranus trecând.

Planeta trebuie să fi fost mai mică decât în vremea lui Corbell. Motorul nu era chiar atât de eficient; în eoni de manevrare, consumase probabil mega-megatone de atmosferă. Cu toate acestea, o planetă gazoasă gigantă trecea acum la trei milioane de kilometri de Pământ.

Era spectaculos. Strălucea, pe jumătate plină, lângă orizont: un semicerc alb cu tonuri trandafirii, dungat şi brăzdat de furtuni, şi o faţă întunecată, acoperind neagră stelele. Dinapoia marginii negre, o licărire intensă alb-violetă pâlpâia la răstimpuri, iluminând emisfera respectivă, apoi dilatându-se, înroşindu-se, destrămându-se.

Mirelly-Lyra rosti ceva ce suna a muzică pură. Nu era de mirare că reuşise să-i subjuge pe bărbaţi. ("Minunat", spuse vocea de bătrân a translatorului.) Veşmântul ei alb se zărea ca o pată palidă, neclară în beznă. Corbell stătea la câţiva paşi în lateral. Acum, când nu mai era bătrână, se temea de ea mai mult decât oricând. De fapt, acum Norna hotăra soarta lumii.

În seara aceasta, Corbell se simţea extrem de agitat.

– Peerssa, rosti el spre casca pe care o ţinea în mâini, cum merge?

Aşteptă răspunsul. Nimic, nimic…

– Perfect. Calculatorul era indecent de calm. A fost dificil de găsit o nouă traiectorie care să nu se intersecteze cu orbita vreunui satelit, dar am izbutit. Noua orbită a Pământului va fi oarecum excentrică.

Temperatura va scădea în medie cu zece grade.

– Destul de bine.

Bărbatul puse casca jos. Un instinct îl îmboldea să-l cheme pe Peerssa din două în două minute. O planetă gigant trecând atât de aproape nu era "minunată", ci *înspăimântătoare.*

– Minunat, repetă Mirelly. Când te gândeşti la ce nivel ajunsese Statul! Iar acum au rămas doar sălbaticii…

– Vom fi iarăşi ce am fost, spuse Corbell şi râse puţin cam sonor. Gording nu ştie, dar ceea ce face el în Oraşul Dikta pregăteşte bazele unei explozii demografice. Peste trei mii de ani, vom construi din nou nave interstelare. Avem nevoie de ele. Pământul va fi suprapopulat.

– Nu m-am gândit la asta. Poate că Gording s-a gândit… Chiar crezi că dikţii vor veni? Au suportat totuşi un milion de ani de sclavie…

– Vor fi obligaţi să vină. (Corbell se gândise la toate amănuntele.) Peste câteva luni, Capul Horn şi Oraşul Patru vor fi în zona temperată. Plantele ce cresc în Antarctica o să crească şi aici, după ce le răsădim. În Antarctica va fi mai frig decât se aşteaptă Băieţii. Ei se vor aduna în Sarash-Zillish pentru noaptea care durează şase ani de-ai Vechiului Pământ. Între timp, dikţii se vor stabili aici.

– Sună perfect, cu condiţia ca Băieţii să aştepte. Ai spus chiar tu că sunt foarte inteligenţi. S-ar putea să atace imediat.

– Să aştepte numai câteva *luni,* şi o să aibă o surpriză neplăcută! Până atunci, Peerssa va fi lângă Pământ. Nu ţi-a spus? Are arme cu care-i poate lovi de pe orbită, dacă încearcă să traverseze oceanul. Ei vor crede că i-au atacat Fetele şi o să încerce să distrugă depresiunile din Himalaia şi aşezarea de pe ţărmul Mării Ohotsk. Însă dacă aşteaptă mai mult… vor începe ploile, un adevărat *potop* - când se va răci planeta. Probabil că Oraşul Dikta o să fie acoperit de ape. Băieţii vor crede că dikţii s-au înecat.

Uranus scuipă o flacără alb-violetă. Traiectoria lui Peerssa printre sateliţii jupiterieni era destul de complicată. Noaptea strălucea de lumini: faţa luminată a lui Uranus, pâlpâirea motorului de pe emisfera lui întunecată, Jupiter, roiul de sateliţi... Văzduhul se simţea fierbinte, umed şi înmiresmat cu o aromă exotică ce nu aparţinea vreunei flori cunoscute. Corbell se întrebă de unde anume provenea. Oare balenele se apropiaseră de mal pentru a se împerechea? Mirosul îl îmbăta.

– Corbell?

– Da?

– Ce se întâmplă dacă dikţii se mulţumesc să îmbătrânească în demnitate?

Prin întuneric de abia îi putea distinge surâsul de drăcuşor. (Drăcuşor? Era acelaşi zâmbet *răutăcios,* lipsit acum de riduri. Oare dintotdeauna fusese doar "de drăcuşor"?)

– Nu vor avea de ales, răspunse bărbatul.

În clipa aceea îl fulgeră un gând neplăcut şi se grăbi să se corecteze:

– Nu vor avea de ales în privinţa venirii aici. În ceea ce priveşte nemurirea, opţiunea le aparţine.

Cu toate acestea, îi manipulase pe dikţi - spre binele lor - şi Peerssa i-ar fi putut spune acelaşi lucru! "Cel mai bine ar fi să am dreptate! Dacă peste o sută de ani vor fi motive de reproş, eu voi fi tot aici ca să le recepţionez."

– Bărbaţii mă vor găsi frumoasă? întrebă silueta din beznă.

– Da. Frumoasă şi exotică. Dacă femeile m-au plăcut pe mine, bărbaţii te vor plăcea pe tine.

– Dar tu nu mă găseşti frumoasă.

– Se presupune că pornirile mele sexuale nu sunt...

– Ăsta nu-i un răspuns! izbucni Mirelly. Te-ai culcat cu diktele! Corbell bătu în retragere.

– Dacă vrei să ştii, dintotdeauna m-am cam temut de

fetele frumoase. Iar tu mă îngrozeşti. Subconştientul meu crede că mai ai încă bastonul acela.

– Corbell, cred că-ţi dai seama că s-ar putea ca dikţii să nu supravieţuiască modificării impuse bioritmului lor. În Oraşul Patru, soarele e vizibil în fiecare zi a anului. Atinse braţul bărbatului: Şi chiar dacă ar supravieţui, noi suntem ultimii oameni adevăraţi. Dacă murim fără copii…

Deşi ar fi vrut să se tragă îndărăt, ceva lăuntric îl îndemna pe Corbell să se apropie de femeie. Îşi înfrână ambele porniri.

– Eşti prea grăbită. S-ar putea să existe dikte care-mi poartă deja copilul. *Asta* ne va spune dacă ei sunt oameni… şi chiar în caz contrar, sunt destul de înrudiţi.

– Hai înăuntru. E cald…

Când bărbatul arătă intrusul de pe cer, Mirelly îl trase de braţ.

– Dacă se prăbuşeşte pe Pământ… ai vrea să asişti?

– Da, încuviinţă el, totuşi luă casca şi o urmă.

Femeia nu mai avea psibiciul. Îl putea ameninţa doar cu o planetă de zece ori mai mare decât Pământul.

Graţie aerului condiţionat în lift era răcoare. Nervii lui Corbell continuau să fie încordaţi - nu ştia dacă datorită trecerii lui Uranus, sau apropierii de Norna… Adulmecă brusc, şi-şi înăbuşi un chicot. Deci *asta* simţise pe terasă. Până atunci, femeia nu se mai parfumase.

Îşi lăsase gluga pe spate. Părul ei avea un aspect straniu: fire albe şi subţiri, crescute din rădăcini roşii ca para focului. Din zbârciturile vârstei nu rămăseseră decât câteva urme. Sânii erau şi ei… exotici, da - ridicaţi şi conici, împungând aţâţător pe sub veşminte. Oare dikţii aveau să-i considere extrem de senzuali, sau doar o simplă dovadă a originii animale?

Ascensorul se opri. Uşile se deschiseră. Corbell rămase lipit de perete şi Mirelly-Lyra nu se clintea. Îl privea cum răsuflă adânc, tulburat, folosindu-se de toată stăpânirea

de sine ca să rămână nemişcat.

O dorea. Era stăpânit de nebunie, şi în acelaşi timp îngrozit.

– Parfum, rosti el răguşit.

– Da, încuviinţă femeia. Să-ţi fie ruşine că mă sileşti să recurg la asemenea mijloace! Dacă te încântă să-mi lezezi mândria, ei bine - ai câştigat.

– Nu-nţeleg…

– Feromoni. Mi-am alterat organismul ca să producă feromoni care să-ţi declanşeze pornirile sexuale. Feromonii sunt semnale biochimice. Făcu un pas înainte şi-şi lăsă mâinile pe umerii lui: crezi c-o voiam în felul…

Atingerea aceea reprezenta picătura finală. Nasturii veşmântului ei nu erau încheiaţi, cu excepţia unuia care se rupse. Corbell avu mai mult de furcă cu legătura din jurul propriilor sale coapse; mâinile îi tremurau şi scoase un răget de frustrare. Mirelly trebui să-l ajute. O avu pe duşumeaua liftului, rapid, cu violenţă. Poate că-i pricinui durere. Poate că asta intenţiona.

Capul continua să-i fie îmbătat de parfum. Nu avusese vreme să observe amănuntele anatomice ale femeii. O făcu acum. Chiar şi numai cincizeci de mii de ani produseseră transformări. Gleznele îi erau mai groase, iar trupul mai masiv decât standardele de frumuseţe din 1970. Avea ochii fascinanţi, uşor oblici, dar nu ca ai orientalilor… iar buzele erau moi, de femeie adevărată. O posedă încă o dată. Ea nu rămase pasivă, dar nu era pe deplin mulţumită, ci mai degrabă speriată de ceea ce descătuşase.

În continuare, bărbatul fu mai calm. Ieşiră din ascensor, pe podeaua acoperită cu carpetă-puf. De data aceasta, Mirelly stătu deasupra. Corbell se strădui să se înfrâneze, s-o lase să-şi găsească ritmul propriu, dar când se termină, putu să vadă urmele degetelor sale pe şoldurile ei. Cu întârziere, o întrebă:

– Ţi-am făcut vreun rău?

Ea râse. Continuând să-l călărească, îşi trecu mâinile prin păr.

– Sunt tânără. O să-mi treacă.

– Ai folosit un afrodisiac.

– Exact, afrodisiac. Feromonii au fost sugeraţi de Peerssa.

– Ce?! *Peerssa?!* Îl omor. El… şi cu *tine!* M-aţi manipulat ca pe un ghem de reflexe! Îl venea să izbucnească în plâns: Nu ca pe o fiinţă care gândeşte. E acelaşi lucru cu blestematul acela de baston!

– Uită-l! Trebuie să avem copii. Noi suntem ultimii. Ce vrei tu de la *mine,* Corbell?

– Nu ştiu. Întreabă-mă când o să-mi funcţioneze iarăşi capul. Îl vreau pe Peerssa mort. Îl vreau pe Pierce mort. S-ar sinucide dacă i-ai cere-o?

– A făcut ceea ce trebuia să facă. Trebuia să reîntemeieze Statul. Corbell, chestia asta nu-i mai bună decât psibiciul? Nu crezi?

– De acord, e mai bună.

– Atunci ce vrei? O să te împerechezi cu mine şi fără feromoni? Să-i spun lui Peerssa să asculte de ordinele tale?

Bărbatul descoperi că o dorea pe Mirabelle. Voia vechiul ritual: cina la un restaurant necunoscut, recomandat de prieteni, urmată de coniac Alexanders şi de patul dublu. Cumpăraseră un pat hidraulic cu puţin înainte ca stomacul să-i fie ros de cancer. Acum zăcea întins pe spate, pe carpeta-puf, într-un coridor, în faţa liftului, cu cea mai stranie dintre femeile stranii.

– Nu-i vina ta, îi răspunse. Vreau acasă. Mirelly clătină din cap.

– Şi eu vreau acasă, dar nu se poate. Trebuie să ne clădim alt cămin.

Corbell se gândi că o şi făceau deja. Poate că aveau

chiar s-o facă bine.

– Nici poveştile de dragoste nu mai sunt la fel, rosti el. Feromoni! Isuse, ce mod de a salva lumea! *Te rog,* poţi aranja translatorul ăla în aşa fel încât să-mi vorbească cu vocea ta?

– Bine. Mâine, spuse glasul unui bătrân.

– Şi dacă ţii la sănătatea mea, lasă-mă să-l comand pe Peerssa. M-am săturat să-mi conducă viaţa.

– Acum?

– Mâine.

I-ar mai fi plăcut să facă un lucru. Să distrugă psibiciul, lovind în calculatorul ce adăpostea creierul lui Peerssa. Dar s-ar fi putut să mai aibă nevoie de Peerssa, *şi* de armă, *împotriva Băieţilor - dacă soseau prea devreme.*

De aceea, se rostogoli pe o parte, căutându-şi şorţul… apoi, răzgândindu-se, se lipi de Mirelly-Lyra şi inspiră adânc. Probabil că Uranus trecuse deja, şi Pământul se îndrepta spre o orbită mai largă, iar salvarea planetei mai putea aştepta o zi. Poate că parfumul feromonilor putea fi utilizat în mod judicios, în cantităţi mult mai mici…

LARRY NIVEN

Larry Niven este pseudonimul artistic al lui Laurence van Cott Niven, născut în 1938 în California, licenţiat în matematică al Universităţii Washburn din Kansas. De la prima sa povestire publicată, "The Coldest Place", în 1964, el şi-a pus amprenta asupra genului SF, obţinând patru premii Hugo pentru proze scurte, plus Hugo şi Nebula în 1971 pentru *Ringworld (Lumea inelară - 1970),* o piatră de hotar în seria **Istorii din Spaţiul Cunoscut.** În romanele şi povestirile sale, el a fost considerat multă vreme drept marea speranţă a genului hard SF şi nu încape îndoială că principalii scriitori hard ai anilor 1980, precum Greg Bear, sau cei care răsar în anii '90, cum ar fi Greg Egan, Paul J. McAuley, ori Roger MacBride Allen, datorează mult inventivităţii aparte a lui Niven şi concepţiei acestuia potrivit căreia ingeniozitatea tehnologică este, în esenţă, benefică.

Istorii din Spaţiul Cunoscut, un titlu ales de Larry Niven însuşi, este o istorie viitoare de amplă respiraţie, complexă şi neobişnuit de bine articulată care, într-un cadru în esenţă optimist şi tehnofil, oferă o structură explicativă pentru expansiunea omenirii în spaţiu, notabilă în primul rând pentru complexitatea Universului în care autorul îi introduce pe oameni. Spaţiul Cunoscut a fost dominat, de eoni, de către rase aliene, începând cu thrintunii, dispăruţi cu un miliard de ani în urmă, cu excepţia unui asasin thrintun, menţinut într-un câmp de stază şi eliberat cu efecte dezastruoase în primul roman al lui Niven, *World of Ptaws (Lumea Ptawilor - 1966).*

Cu milioane de ani mai aproape de prezent, strămoşii

oamenilor, pakii, au populat braţul local al galaxiei. "Protectorii" sunt formele adulte de *Homo sapiens,* dar substanţele necesare transformării oamenilor în paki nu există pe Pământ; eroul pak din *Protector (Protectorul - 1967)* a călătorit la teribil de lentele viteze subluminice pentru a se îngriji de pământeni şi a-i apăra de alţi Protectori, care dispreţuiesc specia umană, aflată de abia la începutul evoluţiei. Mai puţin periculoasă, *A Gift of Earth (Darul Pământului - 1968)* se desfăşoară pe o planetă colonizată de Terra, ai cărei locuitori se revoltă împotriva conducătorilor.

Urmează câteva secole de pace relativă până la începerea Războaielor Oameni-Kzini, pe care Niven le tratează, în majoritate, în povestiri.

Povestirile şi romanele Spaţiului Cunoscut culminează prin *Ringworld* şi urmarea acesteia, *Ringworld Engineers (Inginerii Lumii inelare - 1979),* unde apar "alienii păpuşari", care fug din calea exploziei petrecute în centrul galaxiei, ce va face spaţiul nelocuibil peste câteva milenii. Ei solicită ajutorul oamenilor pentru explorarea unui gigantic obiect - lat de două milioane de kilometri şi cu un diametru de aproape un miliard de kilometri - ce înconjoară o stea îndepărtată, o "lume inelară" creată de strămoşii pakilor.

În interstiţiile acestei complicate structuri galactice, omenirea pătrunde în spaţiul cosmic, rezolvă probleme de biologie şi inginerie genetică, beneficiază de teleportare locală şi de descoperirea unei hiperpropulsii superluminice, iar la începutul celui de-al patrulea mileniu ajunge la maturitate.

Mare parte a primului deceniu de activitate scriitoricească a lui Larry Niven a fost ocupat de **Spaţiul Cunoscut,** din care mai fac parte cinci antologii de povestiri şi trei romane. Următorul lui pas, cel mai profitabil din punct de vedere comercial, l-a însemnat

colaborarea cu Jerry Pournelle în romanul *The Mote in God's Eye* (aprox. *Grăuntele de praf din ochiul Domnului - 1974), o* space-opera extrem de spectaculoasă, conţinând toate atributele genului. Ulterioarele sale colaborări cu Pournelle au dus la scrierea lui *Inferno (Infernul - 1975),* rescrierea *Infernului* lui Dante; *Lucifer's Hammer (Barosul lui Lucifer - 1977),* un lung şi ambiţios roman-catastrofă, în genul filmelor din anii 70; *Oath of Fealty (Jurământ de credinţă 1981); Footfall (Prăbuşirea piciorului - 1985); The Legacy of Heorot (Moştenirea lui Heorot* - *1987),* care reface saga lui Beowulf pe o colonie planetară; şi *Fallen Angels (Îngeri prăbuşiţi* - *1991).*

Treptat, Niven a început să lucreze tot mai mult cu colaboratori (printre care Michael Flynn şi Steven Barnes); de fapt, în ultimii ani el a mai scris de unul singur doar două romane: *A World Out of Time (Lumea de dincolo de timp - 1977),* o examinare complexă şi contemplativă a câtorva milioane de ani de istorie umană făcută prin ochii eroului, şi *The Magic Goes Away (Magia se destramă - 1977),* de natură fantasy. După anii '90, scrierile sale tind să recurgă tot mai des la materiale anterioare, lucrările lui de calitate care vor fi mereu amintite pentru tehnofilia optimistă şi ingenioasă, pentru alienii incredibil de bine realizaţi, ca şi pentru suflul nou adus în hard SF.

Traducere şi adaptare după *The Enciclopedia of Science Fiction* (1993): Mihai-Dan Pavelescu

Addenda

Larry Niven a obţinut următoarele premii:

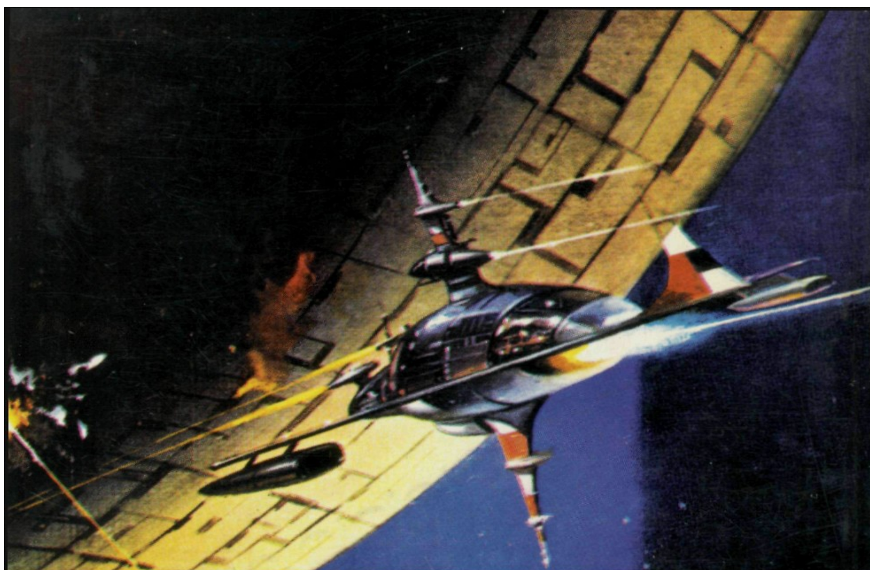
Hugo 1967 la categoria povestire pentru *Neutron Star*

Hugo 1971 şi Nebula 1970 la categoria roman pentru *Ringworld*

Hugo 1972 la categoria povestire pentru *Inconstant Moon*

Hugo 1975 la categoria povestire pentru *The Hole Man*

Hugo 1976 la categoria nuveletă pentru *The Borderland of Sol*

Larry Niven (n. 1938), maestru al genului hard SF, considerat cel mai important continuator al lui Asimov și Clarke, a influențat decisiv literatura science-fiction americană, fiind distins cu 5 premii HUGO și un premiu Nebula.

Corbell s-a reîntors pe un Pământ cu eoni mai bătrân decât cel părăsit... o planetă pe care trecerea a 3.000.000 de ani a dat naștere unor primejdii inimaginabile pentru el – primejdii devenite coșmaruri, din care trebuie să evadeze... cumva!

Editura **Teora**
ISBN 973-601-234-4
Lei 7000